

jul • avgust • septembar 2026.

PRVA I DRUGA POSLANICA KORINĆANIMA

jul, avgust, septembar 2026.

**PRVA I DRUGA
POSLANICA
KORINĆANIMA**

1. Pavlova služba u Korintu.....	5
2. Poruka o Krstu.....	3
3. Jedinstvo u Hristu.....	21
4. Greh u crkvi	29
5. Sve na slavu Božju	37
6. Duhovni darovi.....	45
7. Portret ljubavi	53
8. Sila Hristovog vaskrsenja	61
9. Služba vođena ljubavlju	69
10. Autentična hrišćanska služba	77
11. Pristavska služba i misija.....	85
12. Suočavanje sa lažnim učiteljima	93
13. Blagodat, ljubav i zajedništvo	101

PRVA I DRUGA POSLANICA KORINĆANIMA

Autor: Adenilton T. de Agijar

Broj 3/2026.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Ivan Popović, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tiraž: ???

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2026] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagođava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

Pisanje pisama je prastari običaj, koji još uvek nije zastareo. Promenili smo samo način na koji se pisma pišu. Da, društveni mediji su zamenili papir. Međutim, u svojoj suštini, i-mejlovi i drugi oblici elektronskih pisama u osnovi imaju istu ulogu – povezuju ljude putem razmene informacija, osećanja i misli.

Zašto ljudi pišu pisma? Mogući odgovor je da imaju nešto da kažu. Tako je bilo i sa apostolom Pavlom. Mada je imao tako mnogo da kaže, nije uvek bio u prilici da se nađe licem k licu sa onima s kojima je želeo da razgovara.

Zato im je, umesto toga, pisao pisma – kao što su pisma Korinćanima, koja sadrže neke od najdubljih biblijskih istina. Među njima su: „Jer nije sam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta“ (1. Korinćanima 2,2); i: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom oboгатите“ (2. Korinćanima 8,9). A šta tek da kažemo za vrhunsku himnu o ljubavi u 1. Korinćanima 13?

S druge strane, svako ko čita Pavlova pisma Korinćanima neizbežno će ostati zbunjen, ne samo zbog nekih ozbiljnih problema unutar crkve – kao što je seksualni nemoral – već i zbog sitničarenja nastalog kao posledica jeftinog frakcionaštva među vernicima. Ako mislite da vaša crkva ima izazovne probleme, spremite se da vidite lavinu svađa s kojima je Pavle morao da se nosi u Korintu. Možda problemi vaše lokalne crkve ipak nisu tako veliki kao što mislite? Vrlo verovatno ćete se uveriti da su prilike u Korintu bile mnogo gore.

Koliko god problemi u Korintu bili uznemirujući, pisma Korinćanima privlače našu pažnju, ne zbog samih problema, već zbog izvanrednog načina na koji se Pavle suočava s njima. Podstičući vernike da preispitaju sebe, svoje ponašanje i okolnu kulturu u svetlu evanđelja o Isusu Hristu, on uzdiže poruku o Krstu. Da upotrebimo reč koju sam Pavle koristi, svaku normu nižu od evanđeoske poruke treba smatrati „*anatemom*“ (Galatima 1,8.9).

U Pavlovo vreme, Korint je bio poznat po svom bogatstvu i razvijenoj trgovini, a sve zahvaljujući luci, arhitekturi, brodogradnji i keramici.

Taj grad je bio važan finansijski centar. Ali pored toga, bio je poznat i po svom seksualnom nemoralu, verskoj kakofoniji i hramovima posvećenim raznim bogovima. Zaista, svakodnevni život u Korintu bio je obeležen neskrivenim idolopoklonstvom. Ta istorijsko-kulturna pozadina pomaže nam da razumemo Pavlove glavne brige u vezi sa hrišćanima u tom gradu i, u skladu s tim, podsticaje koje im on upućuje.

Ovog tromesečja, proučaćemo Pavlova pisma Korinćanima. U te dve izvanredne novozavetne knjige, apostol prikazuje evangeosku poruku kao suštinu hrišćanskog života i svedočenja, kao prizmu kroz koju sve drugo treba posmatrati. Bez obzira na izazove s kojima se kao pojedinci ili crkva suočavamo na svom putu ka nebu – odgovor na najsloženija pitanja u našem radu za Hrista isti je kao onaj koji je važio i za Korinćane: „Isus Hristos, i to raspeti!“ (1. Korinćanima 2,2).

Isus uskoro dolazi. Ovo je vreme za veće jedinstvo u Hristu i veću otvorenost za Svetog Duha nego ikada ranije, za marljivu upotrebu duhovnih darova i mnogo dublje iskustvo sa vaskrslim Gospodom. Vreme je za istinsku hrišćansku službu, za učešće u pristavskoj službi i misiji, za duhovni rat protiv lažnih učenja, za rast u blagodati, ljubavi i zajedništvu. Ovo je vreme kad treba da se držimo čvrsto i budemo verni poruci o Krstu, a Pavlova pisma Korinćanima uče nas upravo tome.

Dr Adenilton Tavares de Agijar, profesor je na katedri za tumačenje Novog zaveta na Severoistočnom adventističkom koledžu u mestu Kašoera u saveznoj državi Baija u Brazilu, gde služi od 2010. godine.

PAVLOVA SLUŽBA U KORINTU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 1,1; Galatima 1,1; Dela 17,16-34; 1. Korinćanima 5,9-11; Dela 18,4-10; 2. Korinćanima 2,4.

Tekst za pamćenje: „A Gospod reče Pavlu noću u utvari: ne boj se, nego govori, i da ne ućutiš; jer sam ja s tobom, i niko se neće usuditi da ti što učini; jer ja imam veliki narod u ovome gradu“ (Dela 18,9,10).

Veliki engleski misionar, Vilijam Keri, imao je običaj da kaže kako je krpio cipele da bi platio svoje troškove, ali da je njegov pravi posao bio zadobijanje duša.

Isto tako, Pavle je radio kao šatordžija da bi zaradio za život (Dela 18,1-3), ali njegov pravi posao bio je, naravno, zadobijanje ljudi za Hrista.

Ove sedmice, bacićemo pogled na Pavlovu službu crkvi u gradu Korintu. Ta crkva, kao što ćemo videti, bila je puna problema, od kojih se mnogi nisu razlikovali od onih s kojima se crkva suočava danas, skoro dve hiljade godina kasnije. Zaista, svako ko je hrišćanin duže vreme, ili je uključen u rad crkve, mogao bi da postavi pitanje: Da li ste ikada pronašli neku hrišćansku grupu koja nema nikakvih problema? Odgovor je, naravno, očigledan.

Pavle se suočava sa izazovima u Korintu, ali im se suprotstavlja porukom o Krstu (1. Korinćanima 2,2). Vernost toj poruci je način na koji i mi danas treba da se suočimo sa izazovima koje imamo. Kao što ćemo videti ove sedmice i tokom celog tromesečja, poruka 1. i 2. Poslanice Korinćanima odnosi se i na naš život.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 4. jul.*

PAVLE, OD BOGA POZVANI ISUSOV APOSTOL

Pavle počinje svoje pismo Korinćanima predstavljajući sebe kao Isusovog apostola „voljom Božijom pozvanoga“ (1. Korinćanima 1,1; uporediti sa: 2. Korinćanima 1,1). Njegovo uverenje u to ko je on u odnosu na Isusa toliko je čvrsto da je to, uz mali broj izuzetaka, način na koji on započinje sve svoje poslanice.

Pročitajte stihove 1. Korinćanima 1,1 i Rimljanima 1,1. Koja su dva elementa Pavlove službe naglašena u tim tekstovima? (Videti takođe Galatima 1,1.)

Pavle govori o svom pozivu i apostolstvu kao o ispunjenju Božje volje. Uveren je da njegov poziv nije od ljudi, već od Boga (Galatima 1,1). Poput Jeremije, i Pavla je Bog pozvao još od majčine utrobe (Jeremija 1,5), činom svoje blagodati (Galatima 1,15), a to je učinio da bi objavio Hristovo evanđelje među neznabošcima.

U 1. Korinćanima 15,8, Pavle sebe ubraja među one kojima se Hristos javio posle svog vaskrsenja (1. Korinćanima 15,5-7). Nekoliko stihova kasnije, on napominje da je njegov poziv da bude apostol rezultat tog susreta sa Isusom (1. Korinćanima 15,9-11).

Titula „apostol Isusa Hrista“ obuhvata čitav niz koncepata. U prvom redu, on prenosi ideju o nekome koga Isus šalje. Pored toga, Pavle koristi taj izraz i da bi sebe predstavio kao Hristovog slugu (Rimljanima 1,1; Titu 1,1; Galatima 1,10), propovednika i učitelja (1. Timotiju 2,7; 2. Timotiju 1,11). Bilo da propoveda ili poučava, Hristos je uvek u prvom planu. Ukratko, Pavle je *Isusov* apostol.

Isus nije samo središte Pavlovog apostolstva. On je i središte Pavlovog života. Isusovo prisustvo ispunjavalo je Pavlove misli i osećanja. Dokaz za tu činjenicu je to što on u više navrata pominje Isusa u uvodu i odeljku posvećenom zahvalnosti u 1. Korinćanima (devet puta u devet stihova). Pavle je toliko voleo Isusa da nije mogao da prestane da misli i govori o Njemu. Želeo je da govori o Isusu onima koji su bili povereni njegovom staranju, kako bi i njihov život bio hristocentričan. Kao što je on pozvan da bude apostol, tako su i oni pozvani da budu Isusovi verni sledbenici u bilo kom svojstvu u kom ih je Gospod pozvao.

Pavle je bio pozvan da bude apostol. Koji je vaš poziv i kako to znate? Ako mislite da ga nemate, šta je to što bi moglo biti pogrešno u vašem hodaњу sa Bogom?

OD ATINE DO KORINTA

Pročitajte Dela 17,16-34. Gde je Pavle bio pre odlaska u Korint i šta je tamo radio?

Tekst Dela 17,16-34 opisuje Pavlovo propovedanje Atinjanima pre odlaska u Korint. Po svemu sudeći, on nije planirao da poseti Atinu u tom trenutku, ali je otišao tamo uz pomoć nekih prijatelja zbog protivljenja s kojim se suočio u Veriji (Dela 17,13-15).

Oni koji su otišli sa Pavlom u Atinu, vratili su se u Veriju sa nalogom za Timotija i Silu, da mu se pridruže što je pre moguće (Dela 17,15). Tekst Dela 17,16-34 govori o tome šta Pavle radi dok ih čeka. On govori o Isusu u sinagogi, na trgu i na Areopagu. On zaista nije mogao da prestane da priča o Isusu i koristio je svaku priliku za to.

Pročitajte Dela 18,1-11. Šta je Pavle radio kad je stigao u Korint i tokom čitavog svog boravka u tom gradu?

Pavle je posetio Korint tokom svog drugog misionskog putovanja. Luka nas izveštava da je on tamo ostao godinu i po dana.

Kao i obično, Pavle svoju misionsku aktivnost započinje u sinagogi (Dela 18,4-6). U tekstu Dela 17,1.2 pominje se da je to bio njegov običaj. Sledio je strategiju „najprije Jevrejinu“ (Rimljanima 1,16; Dela 13,46), kao što je Isus naložio svojim apostolima (videti Dela 1,8).

Kada su mu se Sila i Timotije konačno pridružili u Korintu, „navali Duh na Pavla da svjedoči Jevrejima da je Isus Hristos“ (Dela 18,5). Tokom svog boravka u Korintu, on je bio veoma zaposlen „učeći ih riječi Božijoj“ (Dela 18,11). Upravo u tom kontekstu izgovorio je i one čuvene reči „nijesam mislio da znam što među vama“ – bio je odlučan da ne zna ništa među Korinćanima „osim Isusa Hrista, i toga raspeta“ (1. Korinćanima 2,2).

Šta možemo naučiti na osnovu Pavlove misionske aktivnosti u Atini i Korintu kad je reč o korišćenju svake prilike da se propoveda evanđelje? Razmislite o prilikama koje vam se pružaju da drugima govorite o Isusu, i o tome kako biste mogli da ih iskoristite.

GRAD KORINT

Pročitajte sledeće tekstove: Dela 18,1-3; 1. Korinćanima 5,9-11 i 1. Korinćanima 8,4. Šta možemo zaključiti o ekonomiji, moralu i verskom životu Korinta?

Korint je bio važno središte drevnog sveta, poznato po svojoj naprednoj trgovini. Rimljani su ga razorili 146. godine pre n. e., a Julije Cezar ga je obnovio kao rimsku koloniju 44. godine pre n.e. I upravo se taj rimski Korint pojavljuje u Novom zavetu. U Pavlovo vreme, Korint je bio rival Atine, i čak ju je nadmašio u raznim aspektima. Imao je dve velike luke, što je olakšavalo razmenu robe i razvoj trgovine.

Zaista, Pavle je izabrao Korint zbog njegove važnosti i povoljnog geografskog položaja. „Tako se ukazala prilika za širenje evanđelja. Kada se ono utvrdi u Korintu, lako će se proširiti po svim delovima sveta.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 99.

Pored toga, napredna trgovina u Korintu olakšala bi Pavlu da se izdržava proizvodnjom i prodajom šatora dok propoveda evanđelje u tom gradu (Dela 18,2.3). Ipak, očigledno je da misijski rad u velikom i bogatom gradu nije lišen izazova. Korint se odlikovao upadljivim verskim pluralizmom (1. Korinćanima 8,5), koji se ogledao u brojnim svetilištima izgrađenim u čast božanstava poput Apolona, Atine i Afrodite, između ostalih, pa čak i u obožavanju takvih egipatskih božanstava kao što su Sarapis i Izida.

Osim po toj verskoj zbrci, Korint je bio poznat i po seksualnom razvratu. Strabon, grčki geograf i istoričar, pominje da je bilo 1.000 hramskih prostitutki posvećenih obožavanju Afrodite u njenom hramu u Korintu. Premda mnogi naučnici gledaju na to sa sumnjom i povezuju tu tvrdnju sa atinskom propagandom protiv Korinta, ritualna prostitucija je bila uobičajena u antičkom svetu. Nemoral je bio problem u Korintu, kao i na drugim mestima. Idolopoklonstvo i nemoral bili su deo svakodnevnog života, i ta žalosna realnost objašnjava veliki deo sadržaja 1. i 2. Poslanice Korinćanima.

U svom misijskom radu u Korintu, Pavle se suočio sa izazovom idolopokloničkog i razvratnog društva. Koji izazovi u današnjoj kulturi mogu da otežaju propovedanje evanđelja? Kako ih možemo prevazići? Koliko se Korint razlikuje od današnjih gradova, ako se uopšte razlikuje?

„VELIKI NAROD U OVOM GRADU“

Pročitajte Dela 18,4-8. Kakvi su bili rezultati Pavlovog propovedanja?

Pavlov rad među Jevrejima u Korintu nije bio toliko plodonosan koliko je on to želeo. Morao je da se suoči sa izvesnim neprijateljstvom i mržnjom. Biblija kaže da se oni „protivljahu i huljahu“ (Dela 18,6). Kada je objekat grčkog glagola *blasphēmō* („huliti“) ljudsko biće, onda on znači „ružiti“ ili „klevetati“. Drugim rečima, oni su nameravali da okaljaju Pavlov ugled i spreče ga da uspe u svojim misionskim naporima.

Srećom, Pavlov rad u korintskoj sinagogi ipak nije bio uzaludan. Na kraju krajeva, Bog je rukovodio svojom misijom. A On je obećao: „[Moja reč] neće se vratiti k meni prazna“ (Isaija 55,11). Jevreji nisu očekivali da će Krisp, starešina sinagoge, i njegova porodica prihvatiti Isusa kao Mesiju i krstiti se (Dela 18,8). I ne samo oni, već „od Korinćana mnogi koji slušahu vjerovaše i krstiše se“ (Dela 18,8), vrlo verovatno i pod Krispovim uticajem.

Pročitajte Dela 18,9.10. Šta možemo zaključiti o Pavlovim osećanjima kad se suočio sa izazovima u Korintu? Kako je Bog ohrabrio svog slugu?

Odmah nakon što je napustio sinagogu, Pavle je doživeo nešto što mu je donelo ohrabrenje. Sam Hristos mu se javio u noćnoj viziji, sa rečima koje prizivaju u sećanje stih Isaija 41,10: „Ne boj se, jer sam ja s tobom.“ Zaista, Pavle priznaje da je u Korintu bio „u slabosti, i u strahu i u velikom drktnju“ (1. Korinćanima 2,3). Već je morao da ode iz Verije u Atinu zbog žestokog protivljenja. Po svoj prilici, pomislio je da će morati da napusti i Korint iz istog razloga – zbog velikog protivljenja. Ali ovog puta to se neće dogoditi. Isus mu je kazao: „Ja imam veliki narod u ovome gradu“ (Dela 18,10). A Pavle je bio Njegovo oruđe pomoću kojeg će im doneti vest o spasenju.

Pročitajte stih Isaija 41,10. Koja su nam predivna obećanja data u tom kratkom tekstu? Kako bi ona trebalo da utiču na naš svakodnevni život?

PAVLOVA PISMA KORINĆANIMA

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Korinćanima 1,11-13; 1. Korinćanima 4,14; 1. Korinćanima 5,11; 1. Korinćanima 7,1 i 1. Korinćanima 14,37. 40. Takođe pročitajte: 2. Korinćanima 1,12; 2. Korinćanima 2,9; 2. Korinćanima 11,3 i 2. Korinćanima 13,10. Kako nam ti stihovi pomažu da razumemo zašto je Pavle slao pisma Korinćanima?

Pavle se nalazio u Efesu kad je pisao 1. Korinćanima (1. Korinćanima 16,5-9). Hlojina porodica je došla kod njega sa izveštajem da stvari ne idu baš dobro u Korintu (1. Korinćanima 1,11). U tekstu 1. Korinćanima 1-6, Pavle se bavi spornim pitanjima koja je Hloja pokrenula. Ti problemi uključivali su podele, seksualni nemoral, sudske sporove među vernima i prostituciju. Pavle je dobio i pismo sa konkretnim pitanjima (1. Korinćanima 7,1). Njegov odgovor predstavlja sadržaj ove poslanice, od 7. poglavlja nadalje. Ta pitanja su se odnosila na brak, razvod, celibat, hranu žrtvovanu idolima, ponašanje tokom bogoslužjenja, upotrebu duhovnih darova i pogrešno shvatanje vaskrsenja. Crkva u Korintu bila je vrlo problematična i nezrela. Možda i vaša lokalna crkva ima mnogo problema. Ipak, crkva u Korintu je verovatno bila još gora.

Pavlovo prvo pismo Korinćanima vrlo je značajno i za naše vreme. Uostalom, ne suočavamo li se svi mi, u izvesnoj meri, sa istim problemima u mnogim našim crkvama danas? Zato ova poslanica ima mnogo toga da nam kaže. U vezi s njom, Elen Vajt piše da je Pavle crkvi u Korintu poslao „jednu od svojih najbogatijih, najsnažnijih i najpoučnijih poslanica.“ — Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 301 (original).

Moguće je da je Pavle napisao tri ili četiri pisma Korinćanima (uporediti sa 2. Korinćanima 10,9). Prvo od njih napisao je pre 1. Korinćanima (1. Korinćanima 5,9), ali je ono izgubljeno. Pre 2. Korinćanima, napisao je pismo o kojem naučnici govore kao o „oštroj poslanici“ (2. Korinćanima 2,3.4.9; 2. Korinćanima 7,8), ali je i ono izgubljeno. Neki smatraju da on tu misli na 1. Korinćanima, ili da je to pismo delimično sačuvano u 2. Korinćanima.

Iz 2. Korinćanima, saznajemo da su vernici u Korintu bili pod uticajem okolne kulture. Cenili su takve pojave kao što su nadmetanje, moć, bogatstvo – sve ono što može da predstavlja izazov i za našu crkvu danas. Nasuprot tome, Pavle je nastojao da stvori kulturu usredsređenu na Hrista, način gledanja na svet kroz prizmu evanđelja. Koliko je bitno da i mi gledamo na današnji svet kroz prizmu evanđelja.

Ponovo pročitajte stih 2. Korinćanima 2,4. Šta nam on govori o tome koliko je Pavlu bilo stalo do tih ljudi? U poređenju s tim, koliko hladna mogu biti naša srca prema drugima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Korint“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 243-254 (original).

„Prilikom propovedanja Jevanđelja u Korintu, apostol je primenio sistem koji se razlikovao od onoga kojim se poslužio u Atini... Odlučio je da izbegava složena dokazivanja i raspravljanja, i da među Korinćanima ne zna ništa 'osim Isusa Hrista, i toga raspeta.'“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 244 (original).

„Pavle je imao nešto uspeha“, ali je „sumnjao u mudrost izgradnje crkve od materijala koji je tamo našao. Smatrao je Korint veoma spornim poljem za rad, i odlučio je da ga napusti...“

Dok je razmišljao o tome da napusti grad kako bi našao polje rada koje više obećava,... Gospod mu se javio u noćnoj viziji, i rekao: 'Ne boj se, nego govori... jer ja imam veliki narod u ovome gradu' (Dela 18,9-10). Pavle je to shvatio kao zapovest da ostane u Korintu, i kao garanciju da će Gospod učiniti da posejano seme izraste... Velika crkva trebalo je da se okupi pod zastavom Isusa Hrista.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 106, 107.

„Zabeleženo je da je Pavle u Korintu radio godinu dana i šest meseci. Njegovi napor, međutim, nisu bili ograničeni isključivo na taj grad... Korint je postao njegovo sedište... Tako je podignuto nekoliko crkava... Njegovo odsustvo iz crkava za koje se starao bilo je delimično nadoknađeno snažnim i značajnim pisanim porukama, koje su uglavnom prihvatane kao Božja reč... Te poslanice su se čitale u crkvama.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 109.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Pavle je bio uveren da je Isusov apostol i da je njegov poziv od Boga. Zašto je tako važno da znamo ko smo i koji je naš poziv?
2. Na trenutak, Pavle je pozeleo da odustane od svog misionorskog rada u Korintu i da napusti taj grad. Šta ga je navelo da se predomisli? Kako bi to moglo nama da pomogne kad poželimo da odustanemo od nekog misionorskog projekta? Da li bi, ipak, mogao da nastupi trenutak kada bi zaista trebalo da odustanemo?
3. Članovi crkve u Korintu bili su pod značajnim uticajem okolne kulture. To je surova realnost i među nama danas. Kako možemo biti u svetu (Jovan 17,11,15), a da ono „što je na svijetu, tjelesna želja, i želja očiju, i ponos života“ (1. Jovanova 2,16) ne utiče na nas? Na koje još načine okolna kultura negativno utiče na našu crkvu?

[illegible]

PORUKA O KRSTU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 1,17-31; Kološanima 1,20; 1. Petrova 2,24; Dela 13,16-47; 1. Korinćanima 2,1-5.

Tekst za pamćenje: „Jer je riječ krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija“ (1. Korinćanima 1,18).

Ciceron, paganski rimski pisac i govornik, savetovao je rimskom narodu da ideju o krstu, kao sredstvu kažnjavanja, drži daleko od svojih misli. Premda je Ciceron umro oko pola veka pre nego što se Isus rodio, njegova izjava dobro ilustruje prezir s kojim su Rimljani gledali na krst. Bilo je to nešto tako loše da o tome nije trebalo čak ni misliti.

Nasuprot tome, Pavle je pisao: „Jer je riječ krstova... sila Božija“ (1. Korinćanima 1,18). Za Pavla, krst je oruđe pomirenja između Boga i čoveka (Efescima 2,16; Kološanima 1,20), vrhunski simbol Isusove poniznosti (Filibljanima 2,8), i mesto gde je plaćen naš neizmerni dug (Kološanima 2,14).

Krst je Pavlov odgovor na probleme u Korintu. Ne morate da uđete duboko u 1. Korinćanima da biste shvatili da je on vrlo zabrinut zbog jednog važnog pitanja – podela u crkvi. Pavle je toliko uznemiren da je to prva tema, odmah posle pozdrava (1. Korinćanima 1,1-3) i izraza zahvalnosti (1. Korinćanima 1,4-9), kojom se on bavi (1. Korinćanima 1,10-17). Ove sedmice, osvrnućemo se na moćnu poruku o Krstu, koja pruža odgovor na taj problem i druga sporna pitanja u Korintu.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 11. jul.*

EVANĐELJE O KRSTU

Pavle kaže da je poruka o Krstu Božja sila za nas. Nije ni čudo što je „Isus Hristos i to raspeti“ u središtu njegovog propovedanja (1. Korinćanima 2,2).

Pročitajte 1. Korinćanima 1,17-31. Koju važnu misao Pavle ovde ističe?

U tekstu 1. Korinćanima 1,18-31, Pavle se bavi suprotnošću između ljudske ludosti i božanske mudrosti. Krst ima moć da razotkrije najgore u čoveku i najbolje u Bogu. Uvod u ovaj odlomak Poslanice je izjava u stihu 1. Korinćanima 1,17. Pošto Hristov krst ne treba da bude lišen svoje sile (1. Korinćanima 1,17), poruka o Krstu mora da zauzima središnje mesto u našem propovedanju (videti takođe 1. Korinćanima 2,2).

Pavle kaže da nije poslat da krštava, već da propoveda evanđelje o Krstu. Ta izjava zahteva dve važne napomene. Prvo, grčka reč prevedena sa „poslati“ je *apostellō*, što potiče od istog korena kao i reč „apostol“. Prema tome, Pavlov osnovni apostolski zadatak bio je objavljivanje evanđelja. Drugo, Pavlove reči o krštenju nisu značile da krštenje nije bitno, ili da nije makar isto toliko bitno kao i propovedanje. On je zapravo ukoravao one koji su pridavali veći značaj tome ko ih je krstio, nego Onome, to jest Isusu, u koga su kršteni.

Pod izrazom „premudrijem riječima“ (1. Korinćanima 1,17), Pavle ne podrazumeva da su reči govori sami po sebi loši. Suština je u tome da ljudska mudrost ne bi trebalo da zaseni poruku o Krstu. Taj izraz se odnosi na grčko-rimsku retoriku. U Atini, Pavle je koristio logiku, nauku i filozofiju, ali je to donelo vrlo slab rod. I zato je „odlučio da u Korintu primeni drugačiji metod rada u svojim naporima da privuče pažnju ovih bezbrižnih i ravnodušnih ljudi. Odlučio je da izbegava složena dokazivanja i raspravljanja, i da među Korinćanima ne zna ništa 'osim Isusa Hrista i to raspetoga.'“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 244 (original).

Na koji način opširna izlaganja zasenjaju poruku o Krstu? Zašto je propovedanje o Isusu Hristu, i to raspetom, donelo obilniji rod u Korintu nego što su logika, nauka i filozofija donele u Atini? Da li ipak ima trenutaka kada bi logika, filozofija i nauka mogle biti od koristi u propovedanju evanđelja?

LUDOST ZA ONE KOJI GINU

Upoređujući ljudsku ludost sa božanskom mudrošću, Pavle izjavljuje da je „riječ krstova ludost onima koji ginu“ (1. Korinćanima 1,18). To je prvo od šest pominjanja ludosti ili ludih u tekstu 1. Korinćanima 1,18-31.

Pročitajte stihove 1. Korinćanima 1,20.21.23.25.27. Kako nam pominjanje ludosti u tim stihovima pomaže da razumemo šta je Pavle mislio kada je rekao da je poruka o Krstu ludost onima koji ginu?

Grčka reč za *ludost* u 1. Korinćanima 1,18 je *mōria*. Ta reč se javlja samo pet puta u Novom zavetu i to svaki put u 1. Korinćanima (1. Korinćanima 1,18.21.23; 1. Korinćanima 2,14; 1. Korinćanima 3,19). Ta i druge srodne reči javljaju se više puta u Novom zavetu, a polovina od tih javljanja je u Pavlovim poslanicama. Mnogo puta se ta porodica reči nalazi upravo u 1. Korinćanima.

Ludost o kojoj Pavle govori u 1. Korinćanima 1,18.23 nije toliko povezana sa intelektualnom slabošću koliko sa nemoralnim ponašanjem i razmišljanjem, sa nedostatkom razboritosti, pa čak i buntom protiv Boga. To objašnjava zašto on toliko govori o toj temi u celoj 1. Poslanici Korinćanima.

Razmislite o Pavlovoj situaciji u tom gradu. On dolazi u mesto koje se ponosi svojim tobožnjim znanjem, svojom mudrošću i kulturnom prefinjenošću. I u takvom okruženju govori o jednom Jevrejину iz Galileje, Isusu iz Nazareta, koga su Rimljani razapeli, i koji je vaskrsao iz mrtvih – a sve to s ciljem da bi platio ne samo za njihove grehe, već za grehe celog sveta. *Da li je taj čovek stvarno ozbiljan? Koga on to zavarava?* Nije to bio ni neki novi, duboki filozofski koncept, koji bi se mogao raščlaniti i analizirati filozofskim alatima. Zvučalo je prosto kao ludost, besmislica, nešto što nijedan pametan i obrazovan Korinćanin ne bi mogao ozbiljno da shvati.

Međutim, koliko god su tim paganima Pavlove reči nerazumno zvučale, mnogim Jevrejima je poruka o Krstu zvučala još gore. Koji je Jevrejin očekivao da Mesija bude pogubljen od Rima? Trebalo je da Mesija zbaci Rimljane, a ne da ga oni razapnu.

Pavle je, dakle, od samog početka u Korintu imao mnogo toga protiv sebe. Pa ipak, uprkos svemu tome, duše i Jevreja i neznabožaca bile su zadobijane za evanđelje. Koju poruku nalazimo u tome?

S kolikim god protivljenjem da se suočimo, Bog ipak ima ljude koji su otvoreni da čuju istinu. Moramo biti spremni da nas On upotrebi u tome da dosegne te ljude gde god da se nalaze, čak i na mestima koja su danas podjednako loša, ili čak i gora nego što je Korint bio.

SILA ZA ONE KOJI SE SPASAVAJU

Poruka stiha 1. Korinćanima 1,18 suviše je jasna da bi se promašio njen smisao. Šta Krst znači zavisi od toga kako se na njega gleda. On je ludost za one koji se bune protiv Boga, ali je sila za one koji čeznu za Njegovim spasenjem.

Pročitajte stihove Kološanima 1,20 i 1. Petrova 2,24. Šta je Isus postigao za nas na krstu?

Kao što smo već videli, u propovedanju evanđelja moraju se izbegavati „premudre reči“, „da ne izgubi silu krst Hristov“ (1. Korinćanima 1,17). U svetlu 1. Korinćanima 1,17, lakše je razumeti zašto je suprotnost od ludosti Božja sila a ne ljudska mudrost (1. Korinćanima 1,18). Krst, koji je u tolikoj suprotnosti sa ljudskom mudrošću, otkriva koliko je ljudska mudrost zapravo budalasta.

Grčki tekst 1. Korinćanima 1,18 sugeriše da „oni koji ginu“ žanju posledice svojih postupaka. To bi se moglo ovako prevesti: „Jer je poruka o krstu ludost onima koji uništavaju sami sebe.“ Grčki glagol *apollymi* („propasti, poginuti“) može takođe da znači i „uništiti/pogubiti“ (Jovan 10,10). Zapravo, *apollymi* se prevodi kao „pogubiću/uništiću“ u 1. Korinćanima 1,19.

Šta se tu dešava? Pavle obezbeđuje biblijski temelj za svoju tvrdnju iz 18. stiha, o tim ljudima koji ginu, tako što u 19. stihu citira Božje reči iz teksta Isaija 29,14. U 19. stihu, Bog stoji iza tog uništenja, što naizgled protivreči samoubilačkoj gordosti pomenutoj neposredno pre toga. Međutim, tu nema nikakve protivrečnosti. Smisao je da će Bog uništiti one koji sami sebe već uništavaju.

Izraz „nama koji se spasavamo“ (1. Korinćanima 1,18), nasuprot onima koji bivaju uništeni, nagoveštava da spasenje dolazi jedino od Boga. Pavle zapravo kaže da mi bivamo spaseni, to jest, ne spasavamo se sami. Mi to, naravno, i ne možemo. Naše spasenje ima spoljašnji izvor. Dok je uništenje samouzrokovano, spasenje može biti samo dato, kao dar blagodati grešnicima. Kao što je jasno na osnovu stiha 1. Korinćanima 1,21, Bog je taj koji spasava sve koji veruju. Ludost je, u tom smislu, čin odbacivanja onoga što je Bog ponudio čovečanstvu putem Hristovog krsta (1. Korinćanima 1,30), čime se navlači uništenje na sebe.

„Jer je plata za grijeh smrt, a dar Božij je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6,23). U kom smislu taj stih ponavlja ono što Pavle kaže u 1. Korinćanima 1,18.19?

RASPETI MESIJA

Pavle je pisao da „Jevreji znake ištu, i Grci premudrosti traže“ (1. Korinćanima 1,22). Krst – ideja o Bogu, Mesiji, koji je razapet – nije bila znak koji su Jevreji očekivali. Niti je to bila ona vrsta mudrosti koju su Grci hteli. Bilo je to nešto suprotno svačijim očekivanjima.

Zapravo, dovoljno je samo pročitati kako su učenici reagovali na ideju o Isusovom raspeću (videti: Marko 8,31.32; Marko 9,30-32 i Marko 10,32-34), da bismo počeli da uviđamo koliko je strana i odbojna cela ta zamisao bila, naročito za Jevreje. Kao što smo već rekli, Jevreji su očekivali da Mesija pobedi Rimljane. Ali to se nije dogodilo, bar ne u svetovnom, militantnom smislu reči „pobediti“.

Za hrišćane, Krst je vekovima bio simbol vere. I teško je hrišćanima dvadeset prvog veka da shvate koliko je, za mentalitet prvog veka, ideja o raspetom Bogu suludo delovala.

Međutim, upravo to što je ta poruka bila toliko šokantna, čini je vrednom naših najdubljih promišljanja. Slika raspetog Mesije potpuno je razjasnila čitavom svemiru koliko je daleko Bog spreman da ide kako bi dovršio plan iskupljenja. Sama ideja o krstu, i o Gospodnjem umiranju na krstu, dovoljno je zapanjujuća za nas, grešnike ovde na zemlji. (A zamislite tek šta je to moralo da znači za bezgrešna bića koja su poznavala i obožavala Gospoda Isusa na nebu!)

Pročitajte tekst Dela 13,16-47 (naročito stihove 26, 38 i 47). Čemu nas taj odlomak uči u pogledu značenja Krsta?

Pavle kaže da ga je Hristos poslao da propoveda evanđelje. I tako Pavle iznosi poruku o raspetom Mesiji (1. Korinćanima 1,23). On sažima te ideje u tekstu 1. Korinćanima 2,1-5. Apostol je, dakle, bio veran Hristovom nalogu. Kad je objavljivao evanđelje, nije to činio „s visokom riječi ili premudrosti“ (1. Korinćanima 2,1). Umesto toga, usredsredio se samo na „Isusa Hrista, i toga raspeta“ (1. Korinćanima 2,2). Njegov govor i poruka nisu bili „u nadgovorljivijem riječima ljudske premudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile“ (1. Korinćanima 2,4), jer je „mudrost ljudska“ zapravo upadljivo suprotna „sili Božijoj“ (2. Korinćanima 2,5).

Raspeti Mesija bio je nešto potpuno neočekivano i za Jevreje i za Grke. Šta nam to govori o činjenici da Bog ne postupa uvek onako kako očekujemo? Zašto je važno shvatiti taj koncept, naročito kad ne ide sve onako kako smo se nadali?

HRISTOS, SILA I MUDROST BOŽJA

U 1. Korinćanima 1,19.20.30.31, Pavle govori o tome kako su Božja mudrost i ljudska mudrost neverovatno različite, te stoga i uzajamno isključive. Zapazite da Pavle ne odbacuje mudrost kao takvu, već odbacuje onu vrstu ljudske mudrosti koja pokušava da se nadmeće sa Bogom. Ljudska mudrost je nesposobna da oslobodi čoveka od greha. Samo Hristos, Božja mudrost, može da obavi to delo. Videti tabelu u nastavku.

ali „nama... koji se spasavamo“	[poruka o Krstu] je sila Božja	1. Korinćanima 1,18
ali „onima... koji su pozvani“	Hristos [je] sila Božja	1. Korinćanima 1,24

Oba ta stiha, 1. Korinćanima 1,18 i 1. Korinćanima 1,24 pokazuju da je Hristos sila Božja, u smislu da On ima moć da spase ljude od njihovih greha. Zaista, „bila je Božija volja da ludošću poučenja spase one koji vjeruju“ (1. Korinćanima 1,21). Izrazi: „nama... koji se spasavamo“ (1. Korinćanima 1,18), „one koji vjeruju“ (1. Korinćanima 1,21), i „onima... koji su pozvani“ (1. Korinćanima 1,24) odnose se na istu grupu, naime, na ljude koji imaju živo iskustvo spasenja verom. Jer je Hristovo evanđelje „sila Božija na spasenje svakome koji vjeruje“ (Rimljanima 1,16).

Hristos nije samo sila već i mudrost Božja. To znači da se preko Njega Bog suočio sa problemom greha i rešio ga – problem koji ljudska mudrost nije bila u stanju da reši. Mudrost ovog sveta je nesposobna da ljude upoznaje sa Bogom (1. Korinćanima 1,21). Nasuprot tome, preko Hrista postajemo mudri za spasenje (2. Timotiju 3,15).

Pročitajte 1. Korinćanima 1,24-29. Zapazite neke reči u tom tekstu, kao što su „ludost“, „slabost“, „sila“ i „mudrost“. Koju suštinsku poruku Pavle tu iznosi?

Čitajući 1. Korinćanima 1,24-29, trebalo bi obratiti pažnju i na izraze „ludo“ (ili „ludost“) i „slabo“ (ili „slabost“). Suština je u tome da ljudska mudrost može poruku o Krstu da smatra za ludost i slabost. Međutim, „ludost [je] Božija mudrija od ljudi, i slabost je Božija jača od ljudi“ (1. Korinćanima 1,25). To ne znači da je Bog slab ili lud, već je to izraz koji pokazuje koliko Božja sila i mudrost nadmašuju sve što je ljudsko.

Zadržite se na rečima „nema ni mnogo premudrijih po tijelu, ni mnogo silnijih ni mnogo plemenitijeh“ (1. Korinćanima 1,26). Koja poruka se tu nalazi za nas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Golgota“, *Čežnja vekova*, str. 741-757 (original).

„U mislima mnoštva koje živi u sadašnje vreme, krst na Golgoti pozvan je sa svetim uspomenama. Posvećene zamisli udružene su sa prizorima raspeća. Međutim, u Pavlove dane pomisao na krst izazivala je osećanje odbojnosti i užasa. Uzdižati kao Spasitelja čovečanstva nekoga ko je umro na krstu, sasvim prirodno, pokretalo je ruganje i protivljenje. Pavle je dobro znao kako će Jevreji i Grci u Korintu dočekati njegovu vest... Među njegovim slušaocima, Jevrejima, mnoge će razgneviti vest koju se pripremao da im objavi. Po proceni Grka, njegove reči biće neshvatljiva ludost. Svi će ga smatrati maloumnim zato što pokušava da im dokaže da krst može imati bilo kakve veze sa oplemenjivanjem ljudskog roda ili sa spasenjem čovečanstva.

Međutim, Pavla je krst privlačio više od bilo čega drugoga. Od trenutka kada je bio zaustavljen u svojoj karijeri progonitelja sledbenika raspetog Nazarećanina, nije prestajao da se hvali krstom. Tamo, u tom času, bilo mu je dato otkrivenje beskrajne Božje ljubavi, koja se pokazala u Hristovoj smrti; i u njegovom životu nastupio je čudesni preobražaj, koji je sve njegove planove i namere uskladio sa Nebom... Znao je iz ličnog iskustva da grešnik, kada jednom sagleda Očevu ljubav, pokazanu kroz žrtvu Njegovog Sina, kada se pokori božanskom uticaju, doživljava promenu srca i od tada Hristos za njega predstavlja sve u svemu.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 245, 246 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. U Getsimanskom vrtu, Isus je izgovorio: „Oče moj! ako je moguće da me mimoiđe čaša ova“ (Matej 26,39). Šta nam ta molitva govori o nemerljivoj ceni koju je Isus platio na krstu?
2. Pavle kaže da je „ludost Božija mudrija od ljudi“ (1. Korinćanima 1,25). U kom smislu je Božja mudrost toliko različita od ljudske mudrosti?
3. Poruka o raspetom Hristu bila je kamen spoticanja za Jevreje, a ludost za Grke. Koje biblijske teme koje mi danas propovedamo deluju na isti način na savremene slušaoce, i zašto?
4. Pavle kaže da „tjelesni čovjek ne razumije što je od Duha Božijega“ (1. Korinćanima 2,14). Kako onda možemo govoriti tim ljudima o Isusu na način koji bi mogao da dotakne njihova srca? Ili možda jedino naša dela mogu da ih dosegnu?

[illegible]

JEDINSTVO U HRISTU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 1,12-17; Rimljanima 1,29; 1. Korinćanima 1,10; 1. Korinćanima 3,1-4; Filibljanima 2,5-8; 2. Korinćanima 11,23-28; Kološanima 1,24.

Tekst za pamćenje: „Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli“ (1. Korinćanima 1,10).

Oni koji posmatraju divlje životinje znaju da neka od tih stvorenja žive u čoporima, krdima i grupama svih mogućih veličina. Od vukova (naravno), do delfina, pa čak i armijskih mrava, ta stvorenja se drže zajedno. Šimpanze su posebno poznate po svojim čvrstim društvenim vezama, i žive u grupama koje ponekad broje od 15 do 150 jedinki. Međutim, te veze nisu uvek skladne i ponekad dolazi do tuče među njima.

I ljudi su donekle takvi. To jest, ne samo da su skloni da žive u grupama, već se ponekad i bore jedni s drugima unutar tih grupa. A to je realnost čak i u našim crkvama! Stvaraju se klike, često oko neke vrste harizmatičnog vođe. I što je još gore, ponekad se jedna klika ne slaže sa drugom.

Da li ste ikada videli to u svojoj crkvi?

Ako jeste, onda imate neku predstavu o problemu s kojim se Pavle suočio u Korintu. Ove sedmice razmotrićemo tekst 1. Korinćanima 1-4, gde se Pavle bavi problemom svađa u crkvi i pitanjem kako ih prevazići – naime, putem jedinstva u Hristu.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 18. jul.*

PROBLEM STVARANJA KLIKA U CRKVI

Pavlov apel da „da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli“ (1. Korinćanima 1,10) dominira u prva četiri poglavlja 1. Korinćanima. Većina izučavalaca zapravo se slaže da je jedinstvo sveobuhvatna tema koja povezuje sve delove ove poslanice.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,12-17. Kako nam taj odlomak pomaže da razumemo koliko je apsurdno stvarati klike oko lokalnih vođa? Koje je Pavlovo rešenje?

Pavle se služi snažnim rečima da bi prikazao nedostatak jedinstva među vernicima crkve u Korintu. On koristi grčke izraze *schisma* („podela/rasprava“, 1. Korinćanima 1,10) i *eris* („svađa“, 1. Korinćanima 1,11). Imenica *schisma* (kao i glagol *schizō*, „podeliti“) koristi se na drugim mestima u Novom zavetu da bi se opisala razlika u mišljenju koja dovodi do frakcija, odvajanja. S druge strane, imenica *eris* („svađa“) često se javlja u listama poroka koje se ne smeju praktikovati među hrišćanima.

Pročitajte sledeće stihove: Rimljanima 1,29; Rimljanima 13,13; 1 Korinćanima 3,3; 2. Korinćanima 12,20 i Galatima 5,20. Koji se još gresi navode uporedo sa *eris* („svađa“, „razdor“)? Šta nam to govori u pogledu toga koliko je sve to loše?

Neslaganja u crkvi u Korintu izbijala su na površinu – čak i u vidu sudskih tužbi jednih protiv drugih (1. Korinćanima 6,1-3). „Na sramotu vašu govorim“, pisao im je Pavle (1. Korinćanima 6,5) u vezi s tim sudskim parnicama među članovima crkve. Oni svoje razlike nisu ostavljali po strani čak ni kad su održavali Večeru Gospodnju (1. Korinćanima 11,17-22).

Problem nedostatka jedinstva među članovima crkve toliko je zastrašujući, i Pavle je toliko zabrinut zbog toga da je to prvo pitanje kojim se bavi u ovom pismu Korinćanima.

Pročitajte ponovo tekst 1. Korinćanima 1,12-27. Zatim razmislite o tome kako nam taj odlomak pomaže da razumemo zašto klike predstavljaju takvu opasnost po jedinstvo crkve. Šta vaša lokalna crkva može da učini kako bi izbegla taj problem?

USREDSREĐEN NA ISUSA

Pročitajte stih 1. Korinćanima 1,10. Šta mislite, šta je Pavle hteo da kaže pod tim „da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli“?

Stvaranje klika („stranki“) ovde je predstavljeno kao poricanje sopstvene odanosti Hristu (1. Korinćanima 1,10). Bog nas je pozvao „u zajednicu sina svojega Isusa Hrista Gospoda našega“ (1 Korinćanima 1,9). Naš Gospod je Hristos, i moramo biti usredsređeni na Njega. Prema tome, odgovor na retorička pitanja: „Eda li se Hristos razdijeli? Eda li se Pavle razape za vas? ili se u ime Pavlovo krstiste?“ (1. Korinćanima 1,13) jedno je odlučno „Ne!“ Hristos nije podeljen. Hristos je taj koji je razapet za nas. Mi smo kršteni u „ime oca i sina i svetoga Duha“ (Matej 28,19).

Pavle pominje da smo mi „Hristovo telo, i *pojedinačno* udovi“ (1. Korinćanima 12:27, Čarnić; italik dodat). Premda se telo sastoji od mnogih delova – od kojih svaki ima svoju ulogu – to je i dalje jedno telo. Da bi telo pravilno funkcionisalo, svaki deo mora da obavlja svoj posao u skladu sa svojom namenom i mogućnostima. Ova metafora ukazuje da Pavle traži *jedinstvo*, a ne *jednoobraznost*, *uniformnost*. On traži jedinstvo u različitosti. I više od toga, on traži jedinstvo uprkos različitosti.

Međutim, sve misli i lični stavovi moraju biti potčinjeni Hristu, našem Gospodu. Činjenica da je Hristos naš Gospod tako je važan koncept za Pavla da mu se on više puta vraća u uvodu 1. Korinćanima (1. Korinćanima 1,2.7.8.9.10). Dakle, pre nego što će se pozabaviti problemom klika i ljudskih vođa, Pavle prvo naglašava da svi mi imamo Isusa kao našeg Gospoda. Crkva nije usredsređena na ljudske vođe. Hrišćani su usredsređeni na Isusa.

Naglasak na Isusovom Gospodarstvu, na Njegovom vrhovnom vođstvu, u uvodnim stihovima 1. Korinćanima pomaže nam da razumemo šta je Pavle mislio kada je kazao: „Da budete savršeno sjedinjeni u jednom umu i u jednoj misli“ (1. Korinćanima 1,10, SSP). Grčki izraz preveden kao „sjedinjeni“ potiče od glagola *katartizō*, koji označava da nešto treba da se vrati u svoje ispravno stanje. Kada se klike stvaraju oko ljudskih vođa, odnosi unutar crkve moraju da se vrate u svoje ispravno stanje, a to se može postići samo kroz jedinstvo u Hristu i umiranje sebi koje se pod tim podrazumeva.

Tokom proteklih nekoliko decenija u pojedinim delovima Crkve adventista sedmog dana naglašavalo se proučavanje Biblije u malim grupama. Koja je razlika između klike i male grupe? Kako da povedemo računa o tome da se male grupe ne pretvore u klike?

MUDROST I ZRELOST

Klike su uglavnom rezultat previsokog mišljenja o ljudskim vođama. To predstavlja veliku pretnju po jedinstvo crkve i duhovno zdravlje vernika, jer iskivljeno shvatanje hrišćanske službe može da dovede do toga da crkva pridaje preveliku važnost izvesnim vođama, a sve to na štetu drugih. Posledica takvog ponašanja je atmosfera nadmetanja, što može da podeli crkvu. Štaviše, ako ljudske vođe postavljamo u središte svog hrišćanskog identiteta, rizikujemo da Hrista pomaknemo sa mesta koje Mu s pravom pripada u našem životu.

Pročitajte 1. Korinćanima 3,1-4. Kako Pavle tu opisuje duhovnu nezrelost Korinćana?

Pavle jasno ističe da duhovna zrelost navodi vernika da ceni Božju mudrost (1. Korinćanima 2,6.7), koja nam se obznanjuje preko Duha (1. Korinćanima 2,13), i koja je u suprotnosti sa mudrošću ovog doba (1. Korinćanima 2,6), to jest, sa ljudskom mudrošću (1. Korinćanima 2,13). Božja mudrost se otkrila na Hristovom krstu (1. Korinćanima 2,1-4). Preciznije rečeno, Božja mudrost se otkrila kroz Hristovo stradanje, smrt i vaskrsenje. Dakle, pre nego što nastavi da ih poziva na jedinstvo (1. Korinćanima 3,1-17), Pavle želi da njegovi čitaoci postanu svesni potrebe za pravom mudrošću i zrelošću u Hristu.

Mudri i zreli hrišćani su duhovni ljudi, ne telesni i ne poput dece (1. Korinćanima 3,1). Oni porede duhovno sa duhovnim, jer ono što je duhovno „treba duhovno da se razgleda“ (1. Korinćanima 2,13.14). Mudri i zreli hrišćani hrane se čvrstom hranom, a ne mlekom (1. Korinćanima 3,2; uporediti sa Jevrejima 5,12). Vernik „koji se... hrani mlijekom, ne razumije riječi pravde, jer je dijete. A savršenijeh je tvrda hrana, koji imaju osjećanja dugijem učenjem obučena za razlikovanje i dobra i zla“ (Jevrejima 5,13.14). Mudri i zreli hrišćani ne govore: „Ja sam Pavlov“ ili „Ja sam Apolov“ (1. Korinćanima 3,4), pozivajući se na različite ljude.

Na kraju krajeva, ti ljudi su, poput njih samih „Bogu pomagajući“ (1. Korinćanima 3,9). Mi smo, kao crkva, Božja njiva, građevina i hram (1. Korinćanima 3,9.16.17). Svi mi pripadamo Bogu preko Hrista (1. Korinćanima 3,11).

**Da li ste doživeli da vas duboko razočara neko koga ste visoko ceni-
li? Ako ste imali takvo iskustvo, koje pouke ste iz toga izvukli?**

HRISTOLIKO SLUŽENJE

Pročitajte 1. Korinćanima 4,1-2. Čemu nas taj odlomak uči o ispravnom stavu koji moramo imati prema ljudskim vođama?

U 1. Korinćanima 3,1-4, Pavle nagoveštava da su klike rezultat nedostatka duhovne zrelosti. Međutim, pre nego što će se pozabaviti tom temom, on potvrđuje: „Mi um Hristov imamo“ (1. Korinćanima 2,16). Ta izjava se po svoj prilici odnosi na Hristov način razmišljanja i delovanja. Drugim rečima, vernik ima „um Hristov“ kada razmišlja i postupa kao Hristos. Primeniti takav način razmišljanja u praksi u vezi sa svim životnim pitanjima nije baš tako lako, zar ne? U grčko-rimskom svetu bilo je mnogo nadmetanja među političkim ličnostima, filozofima, misliocima i verskim vođama. Težnja za odobravanjem od strane kulturne sredine očigledno je navela crkvu u Korintu da sledi svetovna merila. To može da predstavlja opasnost i za današnju crkvu.

Pročitajte Filibljanima 2,5-8. Kako nam taj tekst pomaže da razumemo izraz „um Hristov“ (1. Korinćanima 2,16)?

Kao i u Korintu, do podela je dolazilo i u crkvi u Filibi (Filibljanima 2,1-4), mada možda u manjem obimu. Tekst Filibljanima 2,1-8 uči nas da hristoliko služenje zahteva umiranje sebi i sebičnim ambicijama, kao i težnju da se, umesto toga, drugi blagosiljaju i cene više od sebe, kao što je Isus činio.

Hristoliko služenje je ono što je Pavle mislio pod izrazom „sluge Hristove“ (1. Korinćanima 4,1). Taj izraz prenosi ideju da oni služe Hristu kao pomoćnici ili podređeni. Jasno je da se ispravno gledanje na ljudske vođe zasniva na Hristovom primeru vođstva. Te sluge se dalje opisuju kao „pristavi, upravitelji“ (1. Korinćanima 4,1.2). Pristav je osoba kojoj je povereno da upravlja tuđom imovinom. A sve što mi imamo ionako pripada Hristu.

Razmislite pažljivo i uz molitvu o poruci teksta Filibljanima 2,5-8. Kako da shvatimo to što nam se tu kaže o Božjoj samopožrtvovanoj ljubavi prema nama? I kako da naučimo da umremo sebi na način koji će nam omogućiti da, u svojoj sferi, oponašamo tu ljubav?

NAČIN ŽIVOTA KAO ODRAZ KRSTA

Činjenica da ne bi trebalo da formiramo klike, naročito oko ljudskih vođa, ne znači da ne bi trebalo da podržavamo svoje vođe. Trebalo bi da cenimo i pomažemo onima koji rukovode radom crkve. Bog ovlašćuje ljude da obavljaju Njegovu službu na zemlji. Crkvene vođe koje u svom životu pokazuju pokornost predstavljenju Krstom, zaslužuju da ih slušamo i sledimo.

A to je tako zato što samo Krst ima moć da svaki manipulativni vid kontrole preokrene u pokornost Božjoj Reči. Hristolike vođe uspeh svoje službe pripisuju jedino Bogu. Čak je i Isus, u svojoj zemaljskoj službi, svu slavu pripisivao Bogu (Jovan 17,4).

Prema Pavlu, odana hrišćanska služba mora biti utemeljena na onome što možemo nazvati teologijom Krsta. Krst je Božje otkrivenje Njegove mudrosti i moći da spase. U isto vreme, on ljudsku mudrost prikazuje kao ludost. U 1. Korinćanima 4,1-13, Pavle jasno pokazuje kako izgleda takva teologija Krsta. Prvo, on ističe da je Bog taj koji postavlja standarde za hrišćansko vođstvo (1. Korinćanima 4,1-5). Drugo, on upućuje na činjenicu da je stradanje obeležje istinske hrišćanske službe (1. Korinćanima 4,9.11-13). Ta druga tvrdnja zaslužuje da se dalje razradi.

Pročitajte stihove 2. Korinćanima 11,23-28 i Kološanima 1,24. Čemu nas oni uče kada je reč o tome šta znači stradati za Hrista?

Hrišćanske vođe slede Isusa u tome što su spremni da postradaju za svoju braću i sestre, pa ako je potrebno, čak i da umru zarad svoje službe. Pavle govori o sebi i Apolosu kao o onima „koji su na smrt osuđeni“ (1. Korinćanima 4,9). Prikazani su kao ljudi koji se suočavaju sa nedostatkom hrane i vode, a uz to trpe i „i golotinju, i muke“ i potučaju se bez krova nad glavom (1. Korinćanima 4,11). Pored toga, bili su i vređani, progonjeni, klevetani, i smatrani za „smetlišće svijeta, po kojemu svi gaze dosad“ (1. Korinćanima 4,12.13). Štaviše, time što Korinćane ironično naziva bogatima, carevima, mudrima i slavnima (1. Korinćanima 4,8.10), Pavle pokazuje da gordost ne sme biti prisutna među pravim hrišćanskim vođama, jer je ona koren podela u crkvi (1. Korinćanima 4,6).

Koliko ste postradali za Hrista, kakva god da je vaša uloga u crkvi? Koje bi se pouke mogle izvući iz vašeg odgovora?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Obučavanje dvanaestorice“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 17-24 (original).

„Sloga i jedinstvo ostatka Božjeg naroda koji veruje u istinu pruža snažno osvedočenje svetu da oni imaju istinu i da su Božji poseban, izabrani narod. To jedinstvo uznemirava neprijatelja, i on je rešen da to ne dozvoli. Sadašnja istina, gajena u srcu i potvrđena u životu, ujedinjuje Božji narod i obezbeđuje mu snažan uticaj.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 1, str. 327.

„Bog izvodi jedan narod koji će stajati u savršenom jedinstvu na platformi večne istine. Hristos je dao sebe svetu da bi mogao da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrijem djelima. Taj proces pročišćenja osmišljen je tako da crkvu očisti od svake nepravde i duha nesloge i svađe, da bi verni mogli da grade umesto da ruše, i da usmere svoje snage na veliko delo koje je pred njima. Bog planira da svi pripadnici Njegovog naroda dođu u jedinstvo vere. Hristova molitva neposredno pre raspeća bila je da Njegovi učenici budu jedno, kao što je On jedno sa svojim Ocem, da bi svet poverovao da Ga je Otac poslao. Ta najdirljivija, najdivnija molitva dopire kroz vekove čak do naših dana, jer su Njegove reči bile: 'Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi.'“ — Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 17.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Pred kraj svoje zemaljske službe, Isus se molio za jedinstvo: „Da svi jedno budu... da i svijet vjeruje da si me ti poslao“ (Jovan 17,21-23). Zašto je jedinstvo u Hristu tako moćan argument u prilog istine da je Bog poslao svog Sina da spase svet? U vezi s tim, zašto nedostatak jedinstva predstavlja prepreku za misiju crkve?
2. Pročitajte 1. Korinćanima 4,9-13 i obratite posebnu pažnju na to kako su apostoli prikazani u tom odlomku. U čemu se sve taj opis apostola razlikuje od osobina vođa koje se vrednuju u našem svetu? Čemu nas taj tekst uči u vezi s tim koliko se Božja merila mogu razlikovati od merila ovog sveta?
3. U 1. Korinćanima 4,16, Pavle podstiče Korinćane da se ugledaju na njega. Da li biste vi bili spremni da se ugledate na ljudske vođe? Po čemu se ugledanje na vođu razlikuje od prekomernog, pa čak i opasnog uzdizanja tog vođe?

[illegible]

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 5,1-13; 2. Korinćanima 2,5-10; 1. Korinćanima 6,1-13; 1. Solunjanima 4,1-8; 1. Korinćanima 6,19-7,9.

Tekst za pamćenje: „Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem“ (1. Korinćanima 6,19.20).

Naš mozak je kao sunder – sve što dospe do njega putem čula ostaje u njemu. Možda nismo ni svesni većine onoga što u njega ulazi (jer ne bismo bili u stanju jasno da razmišljamo ako bismo se sećali svega), ali sve je tu i u izvesnoj meri utiče na ono što mislimo, osećamo i radimo.

Zato nam je tako lako, čak i kao hrišćanima, da potpadnemo pod uticaj svega lošeg što se dešava oko nas. Hrišćanska crkva se, od samog početka, borila s tim problemom. Odakle je, na primer, poteklo svetkovanje nedelje? Da li ga je crkva jednostavno izvukla ni iz čega? Naravno da ne. Ono je poteklo iz okolne kulture.

I možemo da vidimo kako se taj princip razvija ovde u Korintu. Pošto je uputio apel protiv podela (1. Korinćanima 1-4), Pavle se sada okreće ka problemima povezanim sa seksualnim nemoralom, parničanjem, prostitucijom, brakom i samačkim životom (1. Korinćanima 5-7). Merila ovog sveta uveliko su uticala na njih. Duh nejedinstva i nesloge (frakcionizam) prikazan u 1. Korinćanima 1-4, otvorio je vrata nemoralnom ponašanju koje se osuđuje u narednim poglavljima. Na koji način Pavle nastoji da se uhvati u koštac s tim grehom u crkvi i koje pouke možemo izvući iz onoga što je napisao?

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 25. jul.*

NEUSAGLAŠENOST IZMEĐU VERE I PRAKSE

Kroz čitavu hrišćansku istoriju, teolozi, pastori i laici proučavali su Novi zavet da bi utvrdili kakva bi crkva trebalo da bude. Divimo se, na primer, crkvi iz Dela apostolskih, ali brzo gubimo iz vida jedan značajan momenat – ljudi imaju probleme. Reklo bi se da Novi zavet možemo čitati i zato da bismo videli šta Biblija kaže o tome kakva crkva *ne* bi trebalo da bude. A Pavlove poslanice Korinćanima su dobra polazna tačka za to.

Pročitajte 1. Korinćanima 5,1-13. Koju skandaloznu situaciju Pavle opisuje u ovom odlomku, i zašto je ona tako uznemirujuća?

Izraz „ima očevu ženu“ (1. Korinćanima 5,1, Čarnić) ukazuje da Pavle tu govori o incestuoznom odnosu između nekog čoveka i njegove maćehe. O toj situaciji on je verovatno obavešten „od Hlojinijeh domaćinijeh“ (1. Korinćanima 1,11). Incest se smatrao tako užasnim grehom „kakvog nema ni među neznabošcima“ (1. Korinćanima 5,1, Čarnić). A sada se to dešavalo u ranoj hrišćanskoj crkvi? Pavlove reči u 1. Korinćanima 5,1.2 pokazuju da je on u šoku zbog izveštaja da je jedan član crkve to uradio.

Međutim, ta loša situacija postaje još gora. Pavle je još više zapanjen kad shvati da su Korinćani, umesto da budu ožalošćeni takvom situacijom, čak i ponosni na sebe što tolerišu jedan takav greh (1. Korinćanima 5,1.2). Zato on odlučuje da ukori ne samo tog nemoralnog čoveka, već i crkvu zbog njene očigledne neusaglašenosti između vere i prakse. Zapravo, on im jasno i uporno stavlja do znanja da popustljiv stav crkve prema tom čoveku zahteva popravljjanje. A tek to što su bili ponosni na takav skandal, pa su se čak i hvalili time (1. Korinćanima 5,2.6)?! To je bilo više nego što je Pavle mogao da podnese. Šta nije bilo u redu s tim ljudima?

Nemamo objašnjenje zašto je crkva u Korintu bila tako tolerantna prema tom incestuoznom čoveku. Možda je bio bogati član od koga je crkva imala korist? Ili možda zbog stava „sve mi je slobodno“ (1. Korinćanima 6,12), nisu na to gledali onako kako je trebalo? Jednostavno ne znamo.

Koji god da su bili pravi razlozi, Korinćani su postali slepi na to drsko kršenje reči Svetog pisma (3. Mojsijeva 18,7.8). A bili su čak i ponosni na to?

Koja dela su jasno osuđena u Svetom pismu, a koja smo mi, kao crkva, u opasnosti da tolerišemo u ime „ljubavi“ i „prihvatanja“?

SUOČAVANJE SA SKANDALIMA

Bavljenje pitanjima u vezi sa seksualnošću uvek je teško. To je bilo teško za Pavla, a teško je i za nas. U takvim situacijama moramo biti verni Svetom pismu i rešavati problem uz molitvu i s ljubavlju. Nikad ne smemo zaboraviti da je naš cilj obnovljenje.

Pročitajte ponovo tekst 1. Korinćanima 5,1-13. Kako im je Pavle rekao da se pozabave tom situacijom?

U 1. Korinćanima 5 Pavle jasno tvrdi da seksualni skandali zahtevaju primenu crkvene discipline. On kaže da bi taj čovek koji je počinio incest trebalo da se ukloni (1. Korinćanima 5,2, Čarnić), osudi (1. Korinćanima 5,3), preda sotoni (1. Korinćanima 5,5), i „izvadi“ (1. Korinćanima 5,13). Članovima crkve je rečeno: „Da se ne miješate“ (1. Korinćanima 5,9.11), pa čak: „S takvima da i ne jedete“ (1. Korinćanima 5,11). Pavle koristi grub jezik koji može zvučati uvredljivo savremenom uhu, ali se njegove reči moraju shvatiti u svom istorijskom kontekstu. Takođe, mora se imati na umu da se on tu bavi otvoreno grešnim načinom života. U ekstremnim situacijama, grub jezik je obično neophodan. U svakom slučaju, korisno je ukratko objasniti neke izraze.

„**Da se ukloni iz vaše sredine**“ (1. Korinćanima 5,2, Čarnić; takođe: 1. Korinćanima 5,13). To se odnosi na crkvenu disciplinu.

„**Da se on preda sotoni**“ (1. Korinćanima 5,5). Pošto nije izabrao da bude pod Božjom zaštitom, tako što bi živeo u poslušnosti Njemu, taj čovek je ranjiv na napade sotine. Dakle, taj izraz bi jednostavno mogao da znači nešto poput: „Pustite ga da požnje plodove svojih odluka.“

„**Da se ne miješate s bludnicima**“ (1. Korinćanima 5,9.11), „**s takvima da i ne jedete**“ (1. Korinćanima 5,11). Blisko druženje sa nemoralnim ljudima smatralo se opasnim, zato što je moglo da utiče na druge da se ugledaju na njihovo ponašanje. U drevna vremena, deljenje obroka sa nekim moglo je da znači i deljenje istih vrednosti. Svi smo mi podložni uticajima koji nas okružuju, i potrebno je da se zaštitimo najbolje što možemo, naročito kad se suočavamo s nečim takvim.

„**Da bi se duh spasao**“ (1. Korinćanima 5,5). Crkvena disciplina je isceljujuća. Njena svrha je da urazumi grešnike i navede ih da napuste svoj grešni način života. To je verovatno ono što je Pavle mislio kad je pominjao „mučenje tijela“ (1. Korinćanima 5,5). Moguće je, takođe, da je taj incestuozi čovek iz 1. Korinćanima 5 upravo onaj pokajnik o kome se govori kasnije (videti 2. Korinćanima 2,5-10). Crkvena disciplina postiže svoj svrhu kada se grešni član ponovo uklopi u crkvenu zajednicu.

ZAŠTITA CRKVENOG IDENTITETA

U tekstu 1. Korinćanima 6,1-11, Pavle nastavlja svoje izlaganje o tome kako bi hrišćani trebalo da pristupe pitanjima koja se tiču ljudi u crkvi.

Pročitajte tekstove: 1. Korinćanima 5,3.12.13 i 1. Korinćanima 6,1-13. Čemu Pavle pokušava da nauči Korinćane i nas?

U stihu 1. Korinćanima 6,1, koristi se grčka reč *pragma*, koja se tokom vekova, u različitim izdanjima Biblije, prevodila na različite načine, a ovde se odnosi na pravna pitanja. Važno je imati na umu da se tekst 1. Korinćanima 6,1-11 ne odnosi na neki krivični slučaj. Nadležnost građanskih sudova u slučaju krivičnih dela potvrđena je u tekstu Rimljanima 13,1-5. Pavle se bavi tim sudskim sporom odmah nakon slučaja seksualnog nemoralala, baš kao što je Mojsije učinio u 5. Mojsijevoj 22,22-24. To jasno pokazuje u kojoj se meri način na koji se Pavle bavio problemima u crkvi zasnivao na Svetom pismu.

Činjenica da je slučaj o kom je reč u tekstu 1. Korinćanima 6,1-11 omeđen sa dva odlomka koji se bave seksualnim nemoralom (1. Korinćanima 5 i 1. Korinćanima 6,12-20) navodi na zaključak da se i „tužba“ u stihu 1. Korinćanima 6,1 takođe tiče seksualnog nemoralala. Ne možemo sa sigurnošću znati o čemu je tu reč, da li o nekom manjem građanskom pitanju, ili o nekom seksualnom prestupu.

Šta god da je ta *pragma* u krajnjoj liniji bila, Pavle nije bio srećan kad je video da članovi crkve to iznose pred građanski sud. Zar nisu mogli, kao hrišćanska braća i sestre, da reše to pitanje između sebe, umesto da ga iznose pred „nepravednima“ (1. Korinćanima 6,1)?

Takođe je moguće, kao što neki pretpostavljaju, da su strane u sporu iz 1. Korinćanima 6,1 zapravo otac i sin iz 1. Korinćanima 5,1. U svakom slučaju, nije neophodno razumeti problem da bi se razumela poenta. Pavlu je bilo stalo do toga kako identitet crkve, kao hrišćanske zajednice, doživljavaju oni koji je posmatraju spolja. Hrišćani ne bi trebalo da iznose „prljav veš“ u javnost (1. Korinćanima 6,6). Niti bi trebalo da se služe svetovnim sredstvima da bi rasuđivali o unutrašnjim pitanjima. U rimskom svetu, sud je obično bio naklonjeniji pojedincima koji su bili višeg statusa po svom bogatstvu ili političkom položaju. Nasuprot tome, hrišćani moraju da sude po ugledu na Hrista i da se odvoje od svetovnih merila.

Razmislite o Pavlovom „katalogu“ poroka iz 1. Korinćanima 5,10.11 i 1. Korinćanima 6,9.10. Zašto on ubraja seksualne presteupe među grehe kao što su idolopoklonstvo, krađa, pohlepa i iznuda?

PROTIVOTROV ZA SEKSUALNI NEMORAL

Pročitajte 1. Solunjanima 4,1-8. Šta nam taj tekst govori o povezanosti između posvećenja i uzdržavanja od seksualnog nemorala?

Premda je Pavle te reči uputio nekom drugom, princip se može primeniti, u opštem smislu, na sve hrišćane.

Što nas opet dovodi do pitanja: Šta se to dešavalo u Korintu? Otkud svi ti problemi?

Pošto ih je evanđelje oslobodilo, neki u Korintu su očigledno poverovali da im je sada sve dozvoljeno. Kao što je stomak stvoren za hranu, tvrdili su, tako je telo stvoreno za seks, i seks za telo (1. Korinćanima 6,13). Međutim, Pavle odgovara da je to pogrešno predstavljanje slobode. Nedostatak integriteta (doslednosti u primeni moralnih načela) kada je reč o seksu, nespojivo je sa hrišćanskim identitetom, i predstavlja zloupotrebu slobode koja je čoveku data kroz evanđelje (Rimljanima 8,2; Galatima 5,13). Oslobođeni smo greha, a ne „slobodni“ da ga činimo (Rimljanima 8,2; Rimljanima 6,18.22). Telo je zapravo „za Gospoda, i Gospod za tijelo“ (1. Korinćanima 6,13). Mi pripadamo Hristu (1. Korinćanima 6,15), a to ko smo mora uticati na ono što radimo. Jedno je neraskidivo povezano sa drugim. To je prikazano u 1. Korinćanima 6 na tri različita načina.

Prvo, za nas se kaže da smo **oprani, posvećeni i opravdani** „imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega“ (1. Korinćanima 6,11). Za grehe koji se navode u stihovima 1. Korinćanima 6,9.10, kao i za seksualni nemoral koji se osuđuje u tekstu 1. Korinćanima 6,12-20, nema mesta u životu onih koji su oprani, posvećeni i opravdani.

Drugo, mi smo **Hristovi udovi** (1. Korinćanima 6,15). To znači da moramo biti sjedinjeni sa Hristom (1. Korinćanima 6,17). Seksualni nemoral narušava to jedinstvo (1. Korinćanima 6,13.15). Ko god stupa s nekim u vanbračni polni odnos, postaje „jedno telo“ s tom osobom (1. Korinćanima 6,16). Jedinstvo sa Hristom preko Duha mora određivati hrišćansku etiku kada je seksualnost u pitanju.

Treće, naše telo je „**crkva svetoga Duha**“ (1. Korinćanima 6,19.20). Jedini način da živimo svetim životom sa integritetom kada je reč o seksualnim pitanjima, jeste da imamo intiman odnos sa Hristom kroz Svetog Duha. Na drugim mestima, Pavle dočarava šta znači biti hram Duha tako što predstavlja telo kao „žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu“ (Rimljanima 12,1).

Razmislite o razornim posledicama koje seksualni gresi imaju po čovečanstvo. Šta nam to govori o ozbiljnosti s kojom bi hrišćanin trebalo da se odnosi prema tom pitanju?

BRAK I SAMAČKI ŽIVOT

Pavlova tvrdnja da je naše telo „crkva svetoga Duha“ (1. Korinćanima 6,19) izneta je u kontekstu upozorenja protiv seksualnog nemorala. Biti hram Duha predstavlja jedini način na koji se može živeti svetim životom. Crkva je hrišćanska zajednica koja se razlikuje od okolne sredine. A prisustvo Svetog Duha je upravo ono što to omogućava.

Pročitajte tekst 1. Korinćanima 6,19-7,9. Kako taj odlomak rasvetljava način na koji se u praksi može sprovesti zapovest: „Bježite od kurvarstva“ (1. Korinćanima 6,18)?

Značajne pouke o seksualnosti nalaze se u 1. Korinćanima 7. Ugrubo govoreći, to poglavlje se može podeliti na dva dela: (1) uputstva u vezi sa brakom (1. Korinćanima 7,1-24) i (2) uputstva u vezi sa samačkim životom (1. Korinćanima 7,25-40). Sedmo poglavlje 1. Korinćanima pomaže nam da shvatimo da je važno i neophodno govoriti o seksualnosti.

Međutim, kada čitamo 1. Korinćanima 7, moramo imati na umu da Pavle tu odgovara na konkretna pitanja u vezi s problemima crkve u Korintu. U suprotnom, neke njegove izjave mogle bi ostaviti utisak da je on imao nisko mišljenje o braku, što nije slučaj (1. Timotiju 4,1-3; 1. Timotiju 5,14; takođe i: Jevrejima 13,4).

Što je posebno zanimljivo, zapovest „Bežite od bluda“ iz 1. Korinćanima 6,18 (SSP) smeštena je između ideje o sjedinjenju sa Hristom (1. Korinćanima 6,17) i o tome da treba da budemo hram Duha (1. Korinćanima 6,19). Ima li boljeg načina da se pobjegne od seksualnog nemorala? Naravno da ne.

Takođe, Bog je stvorio seks, ali u njemu treba da se uživa samo u braku. Seks je privilegija onih koji se nalaze u bračnom odnosu između jednog muškarca i jedne žene, jedinoj vrsti braka koju Biblija odobrava.

Kada je rekao: „Bežite od bluda“, Pavle je možda imao na umu Josifovo iskustvo (1. Mojsijeva 39,6-18). Biblija kaže da je na požudne nasrtaje Petefrijeve žene Josif reagovao tako što „pobježe i otide“ (1. Mojsijeva 39,18). To se pominje čak četiri puta u tekstu 1. Mojsijeva 39,6-18. Biblija to ne kaže direktno, ali se podrazumeva da je Josif čekao dok ne bude u braku da bi stupio u polni odnos (1. Mojsijeva 41,45). On je bio čovek pun Svetog Duha (1. Mojsijeva 41,38) i želeo je da čini ono što je ispravno u Božjim očima.

Kako se mi, kao crkva, možemo zaštititi od pogrešnih shvatanja seksualnosti koja dominiraju našom kulturom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Poruka upozorenja i usrdne molbe“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 298-308 (original).

Interesantno je da se u „katalogu“ poroka u 1. Korinćanima 5,10.11 i 1. Korinćanima 6,9.10, idolopoklonstvo i pijanstvo navode uporedo sa seksualnom nemoralnošću. Kao što nas Pavle podseća u 1. Korinćanima 10,7 (uporediti sa tekstom 2. Mojsijeva 32,1-6), idolopoklonički praznici su obično bili obeleženi preterivanjem u jelu i piću, što je otvaralo vrata seksualnom nemoralu (1. Korinćanima 10,8). Elen G. Vajt kaže:

„Nemoguće je da bilo ko uživa u blagoslovu posvećenja dok je sebičan i proždrljiv... Moć ljudskog tela da se odupre zloupotrebama koje se nad njim vrše zaista je čudesna, ali uporne loše navike i preterivanje u jelu i piću oslabiće svaku njegovu funkciju. Zadovoljavanjem izopačenih apetita i strasti, čak i oni koji se izjašnjavaju kao hrišćani osakaćuju svoju prirodu u njenom delovanju i umanjuju njene fizičke, mentalne i moralne snage.“ – Ellen G. White, *The Sanctified Life*, str. 25, 26.

„Kada se neko u potpunosti isprazni od sebe, kada se svaki lažni bog izbaci iz duše, ta praznina se popunjava uplivom Hristovog Duha. Takav čovek ima veru koja kroz ljubav radi i čisti dušu od svake moralne i duhovne nečistote.“ – Ellen G. White, *The Home Missionary*, November, 1889.

„Bog želi da nas uzdigne do svojih visokih, čistih, nebeskih merila. S tim ciljem Njegov Duh se stalno bori sa nama... Naše prirodne sklonosti, ukoliko ih Sveti Duh Božji ne popravi, nose u sebi seme moralne smrti.“ – Ellen G. White, *Manuscript* 12, 1888.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Mnogi vernici u Korintu pokazivali su želju da zadobiju odobravanje svoje kulture. Zašto je to toliko opasno za hrišćanski identitet? Šta možemo učiniti da bismo sprečili sebe da napravimo istu grešku?
2. Pavlovim retoričkim pitanjem: „Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha?“ (1. Korinćanima 6,19) završava se niz od sedam pitanja u 1. Korinćanima 5-6, koja počinju po formuli: „Ne znate li?“ (1. Korinćanima 5,6; 1. Korinćanima 6,2.3.9.15.16.19). Sva ona zahtevaju potvrdni i nedvosmisleni odgovor – nešto poput: „Naravno da znate.“ Kako nam ta pitanja pomažu da razumemo Pavlovu brigu o crkvi? Zašto bi i mi danas trebalo da budemo zabrinuti zbog tih spornih pitanja?
3. Brak je od Boga (1. Mojsijeva 1,27.28; 1. Mojsijeva 2,18-24) i mora se poštovati (Jevrejima 13,4). U vreme kada ga mnogi smatraju staromodnim, kako možemo pokazati svetu da je brak zaista dar od Boga, direktno iz samog Edema?

[illegible]

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 8; Dela 15,20; 1. Korinćanima 9,1-6; 1. Korinćanima 10,5-22; 5. Mojsijeva 6,4.5; Marko 12,28-31.

Tekst za pamćenje: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li što drugo činite, sve na slavu Božiju činite“ (1. Korinćanima 10,31).

U tekstu 1. Korinćanima 8-10 zaključuje se diskusija o seksualnosti (iz 5. i 6. poglavlja), u isto vreme kada Pavle počinje da odgovara na konkretna pitanja koja su mu Korinćani upućivali putem pisama (1. Korinćanima 7,1). Ti odgovori će dominirati ostatkom 1. Poslanice Korinćanima.

Prelazna priroda 7. poglavlja 1. Korinćanima ukazuje na to da su seksualni nemoral (poglavljja 5-7) i idolopoklonstvo (poglavljja 8-10) povezane teme. Zaista, one se često pominju zajedno u Novom zavetu (videti: Dela 15,20.29; Dela 21,25; 1. Korinćanima 6,9; Efescima 5,5; Kološanima 3,5; Otkrivenje 21,8; Otkrivenje 22,15).

Uglavnom, dok se u 1. Korinćanima 5-7 Pavle bavi problemom seksualnog nemorala, u 1. Korinćanima 8-10 njegova glavna briga je pitanje idolopoklonstva. On tvrdi da hrišćani moraju bežati i od jednog i od drugog (1. Korinćanima 6,18; 1. Korinćanima 10,14).

Prošle sedmice videli smo da, time što postajemo hram Svetog Duha, možemo pobeći od seksualnog nemorala (1. Korinćanima 6,19.20). A ove sedmice videćemo da od idolopoklonstva možemo pobeći tako što „sve na slavu Božiju“ činimo (1. Korinćanima 10,31).

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 1. avgust.*

ZNANJE NASUPROT LJUBAVI

Pročitajte tekst 1. Korinćanima 8,1-13. Zašto Pavle znanje suprotstavlja ljubavi, i u kom kontekstu to čini? Šta time hoće da kaže?

Pavle koristi temu hrane prinete idolima kako bi se pozabavio jednim dubljim problemom – nedostatkom ljubavi prema drugima (1. Korinćanima 8). Pitanje hrane prinete idolima podelilo je korintsku crkvu u dve grupe. Neki su smatrali da im je njihovo znanje o nepostojanju drugih bogova davalo pravo da jedu bilo šta (1. Korinćanima 8,4). O njima se govori kao o „jakima“ (1. Korinćanima 4,10). Oni koji su se suprotstavili takvom ponašanju nazvani su „slabima“ (1. Korinćanima 8,9-12). Pavle im pripisuje tu etiketu zato što nisu prevazišli neka sujeverna shvatanja kojima se odlikovalo njihovo prethodno pagansko iskustvo. Kada bi takvi videli nekog „jakog“ kako jede hranu prinetu idolima, mogli bi doći do zaključka da se hrišćanstvo i idolopoklonstvo mogu usaglasiti. Dakle, Pavle nije želeo da „jaki“ postanu kamen spoticanja za slabe.

Biblija veoma negativno gleda na čin jedenja hrane žrtvovane idolima (Dela 15,20.29; Dela 21,25; uporediti sa stihovima Otkrivenje 2,14.20). Međutim, Pavlove izjave nisu tako radikalne kao izjave koje vidimo u tim tekstovima. A to je zato što je njegova prvenstvena briga u tom trenutku bila nedostatak jedinstva do kog bi zloupotreba znanja mogla da dovede. Pavle ne kritikuje znanje kao nešto što je zlo samo po sebi. On je u stvari protiv one vrste znanja koja vodi ka aroganciji i podelama u crkvi. Znanje bez ljubavi uopšte nije istinsko znanje (1. Korinćanima 8,2). Istinsko znanje nastaje samo onda kad neko voli Boga i kada ga Bog poznaje (1. Korinćanima 8,3, SSP).

Citirajući stih 5. Mojsijeva 6,4, Pavle pokazuje da vernici moraju znati da postoji samo jedan Bog (1. Korinćanima 8,4-6). Interesantno je da on sledi istu misao koju vidimo u tekstu 5. Mojsijeva 6,4.5, gde je izjava da je naš Bog jedan, praćena zapovešću: „Ljubi Gospoda Boga svojega.“ I za Pavla i za Mojsija, znanje bez ljubavi bilo je bezvredno.

Sigurni u svoje znanje, „jaki“ su verovali da je jedenje hrane žrtvovane idolima bezopasno. Kao što ćemo videti u sredu i četvrtak, Pavle im je dao za pravo pod određenim uslovima. Međutim, ako je nešto postalo kamen spoticanja za „slabe“ (1. Korinćanima 8,9), onda je to trebalo izbegavati. Od hrišćana se očekuje da praktikuju samoodricanje iz ljubavi prema Hristu i drugima.

Pavle tvrdi da, bez ljubavi, znanje može da postane nešto loše (1. Korinćanima 8). U kojim situacijama znanje bez ljubavi zaista može biti loše?

NESEBIČNA LJUBAV

Pročitajte 1. Korinćanima 9,1-6. Kako nam taj tekst, na praktičan način, pokazuje šta znači samoodricanje iz ljubavi?

Na prvi pogled, Pavlova odbrana sopstvenog apostolstva u 1. Korinćanima 9, nema nikakve veze sa prethodnom diskusijom o znanju naspram ljubavi. Međutim, ne sme se zaboraviti da Biblija prvobitno nije bila podeljena na poglavlja. Ono čemu Pavle uči u 1. Korinćanima 9 nije nepovezano sa prethodnim sadržajem. Tekst 1. Korinćanima 9 zapravo nudi praktičan primer nesebične ljubavi prema Hristu i braći. Zarad ljubavi, Pavle se odriče nekih prava.

„Jesti i piti“ (1. Korinćanima 9,4). Ovde hrana i piće predstavljaju finansijsku pomoć uopšte. Kao apostol, Pavle je imao prava da prima materijalnu potporu od onih kojima je služio. Druge verske vođe njegovog vremena upravo su to radile. Ali on nije, već se sam izdržavao praveći šatore (Dela 18,3).

„Sestru ženu voditi“ (1. Korinćanima 9,5). Oženjenom apostolu bilo je dozvoljeno da ide na misionarsko putovanje sa svojom ženom o trošku crkve. Primeri parova misionara uključuju Priskilu i Akilu (Rimljanima 16,3), Andronika i Juniju (Rimljanima 16,7). Ali Pavle je bio neoženjen (1. Korinćanima 7,8). Mogao je da se oženi, pa bi imao pravo da putuje u pratnji svoje žene, uz finansijsku podršku za oboje.

„Da ne radimo radi izdržavanja“ (1. Korinćanima 9,6, Čarnić). Pavle i Varnava su imali pravo da primaju platu za svoj misionarski rad (1. Korinćanima 9,4-6). Pavle se izdržavao radeći kao šatoradžija (Dela 18,3), ali ne znamo koje je bilo Varnavino zanimanje. Znamo samo da je bio veoma velikodušan (Dela 4,36.37), te otuda i spreman da se sam izdržava.

U tekstu 1. Korinćanima 9,7-11, Pavle dalje razvija tu ideju iz 6. stiha, pokazujući da bi bilo sasvim pošteno da se on i Varnava izdržavaju od toga što rade za crkvu (1. Korinćanima 9,11.12). Sam Gospod je zapovedio da „oni koji jevanđelje propovijedaju od jevanđelja žive“ (1. Korinćanima 9,14; uporediti sa 1. Timotiju 5,18). Pa ipak, Pavle kaže: „Mi se nismo poslužili ovim pravom“ (1. Korinćanima 9,12). Tako Pavle sebe navodi kao primer samoodricanja (1. Korinćanima 9,1-18) i tvrdi da to doprinosi propovedanju evanđelja u Korintu (1. Korinćanima 9,9-23).

Čega bi, u vašem slučaju, iako vam to možda s pravom pripada, ipak bilo bolje da se odreknete, da biste bili uspešniji svedok za Gospoda?

UČITI OD PROŠLOSTI

Nakon što je pružio primer samoodricanja na osnovu sopstvenog iskustva, Pavle se posebno osvrće na pitanje idolopoklonstva. U 1. Korinćanima 10, on u izvesnom smislu razvija ideju iz 1. Korinćanima 9,27, gde kaže kako praktikuje samodisciplinu da ne bi bio izbačen. Pavle želi da Korinćani slede njegov primer, ali Isus je uzor *par excellence* (1. Korinćanima 11,1).

Pročitajte 1. Korinćanima 10,7-11. Koje grehe je Izrael počinio u pustinji, i zašto privilegije koje su im bile date čine njihove grehe još gorim?

U 1. Korinćanima 10,1-5, Pavle aludira na istoriju Božjeg naroda u pustinji. Pominjanje oblaka i mora priziva u sećanje Božje vođstvo, Njegovo prisustvo i zaštitu. S druge strane, hrana i piće predstavljaju Božje staranje. Iskustvo Izraela pod oblakom i u moru Pavle naziva krštenjem, što odgovara hrišćanskom krštenju. Isto tako, pominjajući hranu i piće, Pavle aludira na Večeru Gospodnju.

Drugim rečima, 10. poglavlje 1. Korinćanima uči nas da, u izvesnom smislu, hrišćani prolaze kroz ista iskustva kao Izrael. Međutim, Pavle se priseća istorije Izraela zato što ne želi da se ta istorija ponovi. Uprkos prednostima koje je Izrael imao, mnogi u tom narodu ipak su želeli i dosta toga lošeg (1. Korinćanima 10,6), kao što je idolopoklonstvo (1. Korinćanima 10,7) i seksualni nemoral (1. Korinćanima 10,8). Nije ni čudo, dakle, što „mnogi od njih ne bijahu po Božijoj volji“ (1. Korinćanima 10,5).

Lako je upirati prstom u drevni Izrael, i govoriti da su oni počinili teške grehe. Međutim, Pavle tvrdi da su hrišćani skloni praktikovanju sličnih greha, uprkos svojoj ogromnoj privilegiji što poznaju Hristovu istoriju. To je jasno na osnovu njegove opomene: „Koji misli da stoji neka se čuva da ne padne“ (1. Korinćanima 10,12). Izraz „koji misli“ sugerise da neki u crkvi nisu bili svesni opasnosti da padnu u te iste grehe. Da li se i mi danas izlažemo istoj opasnosti?

„Koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“ Ko od nas nije iskusio realnost tog upozorenja?

Biblija kaže da Bog neće dopustiti da budemo kušani više nego što možemo podneti, „nego će vam zajedno s iskušenjem dati i izlaz iz njega“ (1. Korinćanima 10,13, SSP). Zašto nam je, onda, još uvek tako lako da padnemo u greh?

UPOZORENJE PROTIV IDOLOPOKLONSTVA

Pročitajte tekst 1. Korinćanima 10,5-22. Zašto moramo da bežimo od idolopoklonstva?

U 1. Korinćanima 10,14-22, Pavle ponovo pokreće pitanje hrane žrtvovane idolima. Prinošenje hrane idolima danas bi delovalo čudno u mnogim kulturama, ali u biblijska vremena, to je bilo nešto uobičajeno. Kada su životinje prinošene na žrtvu bogovima u paganskim hramovima, deo mesa se davao sveštenicima koji su vršili službu, a oni su ga prodavali. Nešto od tog mesa pronalazilo je put do javnih tržnica, a pošto se nije držalo odvojeno od drugih vrsta mesa koje se takođe nudilo na prodaju, hrišćanin je mogao nesvesno da ga kupi. Savet apostola je da hrišćani mogu slobodno da kupuju takvo meso.

Međutim, dok su hrišćani kod svojih kuća mogli da jedu meso koje je prethodno bilo žrtvovano idolima (1. Korinćanima 8,1-13), praksa odlazjenja u paganske hramove i učešća u njihovim svetkovinama bila je strogo zabranjena za hrišćane. Kriterijum je jasan – hrišćanima je dopušteno da jedu to meso kod kuće, jer idoli nisu ništa (1. Korinćanima 8,4), ali im je zabranjeno da učestvuju u paganskim ceremonijama, jer to predstavlja obožavanje demona (1. Korinćanima 10,20.21). Učešće u paganskim obredima isto je što i održavanje bliske veze sa demonima (1. Korinćanima 10,20), baš kao što i učešće u Večeri Gospodnjoj predstavlja održavanje bliskog zajedništva sa Hristom (1. Korinćanima 10,16).

Zato Pavle kaže: „Ne možete piti čaše Gospodnje i čaše đavolske; ne možete imati zajednice u trpezi Gospodnjoj i u trpezi đavoljskoj“ (1. Korinćanima 10,21). Kao što je Isus rekao: „Niko ne može dva gospodara služiti“ (Matej 6,24).

Pavle nas uči da Bog zahteva svesrdnu odanost. On nagoveštava da praktikovanjem idolopoklonstva „izazivamo Gospodnju ljubomoru“ (1. Korinćanima 10,22, SSP). Da se to ne bi dogodilo, Pavle, u 1. Korinćanima 8,4-6, pruža nepogrešivo pravilo protiv idolopoklonstva, aludirajući na tekst 5. Mojsijeva 6,4.5: „Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svojega *iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje*“ (5. Mojsijeva 6,4.5; italik dodat). Na tu ideju iz stiha 5. Mojsijeva 6,5, da Boga treba voleti iznad svega, Isus je dodao i: „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe“ (Marko 12,31; videti takođe: 3. Mojsijeva 19,18).

Idol ne mora da bude neka kamena statua. Idola možemo da stvorimo od gotovo bilo čega. Od kojih idola, ako takvih ima, vi treba da bežite u svom životu?

PREVAZILAŽENJE IDOLOPOKLONSTVA

U 1. Korinćanima 8,1-3, Pavle tvrdi da nas ljubav čuva od idolopoklonstva. Ta tvrdnja se ponavlja i dalje razvija u tekstu 1. Korinćanima 10,23-11,1. U 1. Korinćanima 8,3, on govori o našoj ljubavi prema Bogu. A kasnije kaže: „Niko neka ne traži svoje dobro, nego dobro drugoga“ (1. Korinćanima 10,24, Čarnić). To je ljubav prema drugima.

Pročitajte sledeće tekstove: Marko 10,17-22 i Marko 12,28-31. Šta je zajedničko tim tekstovima, i kako se oni mogu primeniti na situaciju o kojoj je reč u 1. Korinćanima 10?

U 1. Korinćanima 10 Pavle radi upravo ono što je Isus učinio u tekstu Marko 12,28-31. Naime, on povezuje dve velike zapovesti zakona – ljubav prema Bogu povrh svega i ljubav prema drugima. U priči o bogatom mladom knezu (Marko 10,17-22), Isus povezuje te dve vrste ljubavi, i to čini aludirajući na stih 5. Mojsijeva 6,4 (videti: Marko 10,18) i na drugu ploču Dekaloga (videti: Marko 10,19). Problem tog bogatog mladića ogledao se u tome što je više voleo svoje imanje nego Boga i svoje bližnje (Marko 10,22). Cenio je svoje blago na zemlji više od blaga na nebu. Voleo je svoj novac više nego siromahe (Marko 10,21). Bio je idolopoklonik.

Nadovezujući se na Isusova učenja, Pavle nagoveštava da princip „voleti Boga više od svega, a bližnjeg kao samog sebe“ treba primeniti na hipotetičke (moguće) situacije koje on pominje u 1. Korinćanima 10,27.28. To znači da čak ni ono što je po zakonu možda nije dobro ni korisno, jer može biti uvredljivo za tuđu savest (1. Korinćanima 10,23). Taj princip je vešto sažet rečima: „Sve na slavu Božiju činite“ (1. Korinćanima 10,31). Rekavši da se sve mora činiti u slavu Boga, Pavle ukazuje da se idolopoklonstvo može javiti u različitim oblicima, jer sve što prisvaja slavu koja pripada jedino Bogu, predstavlja neku vrstu idolopoklonstva (Isaija 42,8).

Pavlove reči u 1. Korinćanima 10,31-11,1 služe kao zaključak teksta od 8. do 10. poglavlja. Pavle jasno ističe da on ne traži „svoje koristi nego mnogijeh, da se spasu“ (1. Korinćanima 10,33). Tako se on ugledao na Hrista (1. Korinćanima 11,1).

Kako možete naučiti da na još bolji način volite bližnje kao same sebe?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Idolopoklonstvo u podnožju Sinaja“, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 315-330 (original).

„Koliko bi se dobra moglo učiniti kad bismo na pravi način koristili svoju povezanost sa drugima! Svako ko je primio nebeske blagoslove, dužan je da baci nešto svetlosti na stazu drugih... Tada će svi koji istinski vole Boga prestati sa idolopokloničkim obožavanjem sebe.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, November 18, 1884, str. 730.

„Pavle je podsticao svoju braću da se zapitaju kakav uticaj njihove reči i dela imaju na druge, i da ne čine ništa, koliko god bezazleno samo po sebi bilo, što bi makar naizgled odobravalo idolopoklonstvo ili povređivalo osećanja onih koji su možda slabi u veri. 'Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božiju činite...'“

Apostolove reči opomene crkvi u Korintu mogu se primeniti na sva vremena, ali su posebno prilagođene našim danima. On pod idolopoklonstvom nije mislio samo na obožavanje idola, već na služenje samome sebi, na ljubav prema neradu, na zadovoljavanje prohteva i strasti.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 316, 317 (original).

„Ako primetite da činjenjem određenih stvari, na koje inače imate puno pravo, ometate napredovanje Božjeg dela, uzdržite se od toga. Nemojte činiti ništa što će umove drugih zatvoriti za istinu... Može sve biti po zakonu, ali nije sve na korist.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 215.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Prema Pavlu, ponašanje zrelog hrišćanina može ponekad da sprečava rast nezrelog hrišćanina. Razmislite o situacijama u kojim bi to moglo da se desi. Zašto je princip da Boga treba voleti iznad svega, a druge kao samog sebe, jedini način da se izađe na kraj sa tim izazovom?
2. Kojim idolima bi čak i hrišćani mogli da se poklone ukoliko ne povedu računa? Koje stvari, koje su same po sebi čak i dobre, možemo da pretvorimo u idole? I kako možete znati da li je nešto do čega vam je veoma stalo postalo vaš idol?
3. Pavle kaže da je disciplinovao svoje telo i potčinio ga da i sam ne bi bio diskvalifikovan (izbačen) dok propoveda evanđelje (1. Korinćanima 9,27). Na osnovu pouke za ovu sedmicu, razmislite o tome šta bi moglo nekoga da diskvalifikuje kao propovednika evanđelja.
4. U 1. Korinćanima 10, Pavle govori o opasnosti od idolopoklonstva i kaže: „Bjegajte od idolopoklonstva“ (1. Korinćanima 10,14). Zašto je idolopoklonstvo toliko loše?

[illegible]

DUHOVNI DAROVI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 12; Efescima 4,11-13; 1. Korinćanima13; 1. Petrova 4,8-11; 1. Korinćanima14,27; Amos 3,7.

Tekst za pamćenje: „Držite se ljubavi, a starajte se za duhovne dare, a osobito da prorokujete“ (1. Korinćanima 14,1).

Kao i ljudsko telo koje ima više udova, i crkva je jedna ali ima mnogo članova, od kojih svako ima različitu ulogu, sposobnosti i darove. Praktikovani s ljubavlju, ti duhovni darovi podstiču osećaj jedinstva koji odražava karakter trojednog Boga.

Ove sedmice, proučićemo tekst 1. Korinćanima 12-14 i njegovo učenje o duhovnim darovima. Ovaj odeljak deo je neznatno veće celine, gde se Pavle bavi ponašanjem koje se od jednog hrišćanina očekuje u verskom okruženju (1. Korinćanima 11-14). Pavlova glavna briga vezana je za problem nereda na okupljanjima. On na taj problem odgovara izjavom da je crkva telo čiji delovi imaju različite uloge „na sazidanje tijela Hristova“ (Efescima 4,12). Ukratko, Bog je crkvi dao duhovne darove da bi unapredio jedinstvo kroz različitost.

Pavle svakako još uvek ima na umu problem podela kojim se bavio u prva četiri poglavlja 1. Korinćanima, gde jedinstvo u Hristu predstavlja odgovor na nedostatak sloge među članovima crkve. Sada on razvija tu ideju iznoseći svoje shvatanje uloge duhovnih darova. Prema Pavlu, jedinstvo u Hristu i Duhu je jedini način da se izbegnu raskoli.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 8. avgust.*

RAZNOLIKOST DAROVA

Pavle uvodi novu temu u 1. Korinćanima 12,1 formulom „a za“. Naučnici se bave pitanjem da li on tu govori o „duhovnim darovima“ ili o „duhovnim ljudima“, jer grčki izraz *tōn pneumatikōn* dopušta oba tumačenja. Verovatno je bolji prevod „duhovni darovi“ u svetlu stiha 1. Korinćanima 12,4, gde Pavle očigledno govori o duhovnim darovima. U 1. Korinćanima 12,2.3, Pavle ističe da prvi dar Duha predstavlja hrabro priznanje da je Isus Gospod (1. Korinćanima 12,2.3). U vreme pisanja Novog zaveta, reći da je Isus Gospod značilo je reći da Cezar to nije (Dela 17,7; takođe: Jovan 19,12.15). A pošto se to smatralo pobunom protiv carske vlasti, bilo je kažnjivo smrću.

I Isus i Pavle su naglašavali da je vera u Boga – čak i pod pretnjom progonstva i smrti – dar Duha. Zapravo, vera je najosnovniji dar. Ne iznenađuje što je vera prva na listi u stihu 1. Korinćanima 13,13. A to da je vera duhovni dar, jasno je na osnovu Pavlove izjave u 1. Korinćanima 12,9. Međutim, postoje i mnogi drugi darovi. Činjenica da Sveti Duh razdeljuje različite vrste darova „po svojoj vlasti svakome kako hoće“ (1. Korinćanima 12,11) dokazuje da su svi oni neophodni.

Pročitajte 1. Korinćanima 12,1-6. Na čemu je naglasak u tom odlomku?

Ponavljanje izraza „različni“ naglašava da je reč o mnoštvu darova. Ono što u 1. Korinćanima 12,1 naziva „duhovnim darovima“, Pavle u stihovima 4-6 razvija iz tri različita ugla: „darovi“ (*charisma*), „službe“ ili „služenja“ (*diakonia*), i „sile“ (*energēma*). Premda te reči označavaju različite pojmove, važno je ne povlačiti fine razlike među njima zbog paralelizma stihova. Trebalo bi takođe zapaziti da su duhovni darovi dati s ciljem da unapređuju jedinstvo zasnovano na trojnom karakteru Boga (videti takođe Efescima 4,8-11). Mada Duh razdeljuje darove, Bog je taj koji osposobljava vernike da služe Hristu u svojoj zajednici (1. Korinćanima 12,5.6). Darovi se svakom verniku daju pojedinačno (1. Korinćanima 12,11), ali svi oni treba da koriste zajednici vernika kao celini.

Obratite pažnju ponovo na Pavlovo naglašavanje jedinstva. Zašto je to tako važno za crkvu?

JEDINSTVO KROZ RAZNOLIKOST

Jezik jedinstva predstavljen u 1. Korinćanima 12,4-6 („Duh jedan“, „jedan Gospod“ i „jedan Bog“) dalje se razvija u ostatku 12. poglavlja 1. Korinćanima. To se vidi na osnovu Pavlove upotrebe izraza kao što su: „jedan i taj isti Duh“ (1. Korinćanima 12,11), „jedno su tijelo“ (1. Korinćanima 12,12), „jedno tijelo“ (1. Korinćanima 12,12.13.20), „jednijem Duhom“ (1. Korinćanima 12,13 [dva puta]), „da se... jednako brinu jedan za drugoga“ (1. Korinćanima 12,25).

Uporedo sa pojmom jedinstva, Pavle naglašava raznolikost članova („udova“) u Hristovom telu pomoću takvih izraza kao što su: „mnogi udi“ (1. Korinćanima 12,12.20), „mi se svi krstismo“ (1. Korinćanima 12,13), „nije jedan ud, nego mnogi“ (1. Korinćanima 12,14), „sve telo“ (1. Korinćanima 12,17, Čarnič), „sve ude u tijelu“ (1. Korinćanima 12,18), „udi tijela“ (1. Korinćanima 12,22.23), „svi udi“ (1. Korinćanima 12,26). Taj istovremeni naglasak na jedinstvu i raznolikosti ukazuje na to da je svrha duhovnih darova zapravo zalaganje za jedinstvo *kroz* različitost.

To jedinstvo usred različitosti mora da odražava Božji karakter. Otac je jedna osoba, Sin je druga, a Sveti Duh još jedna. Te tri ličnosti uspevaju da očuvaju svoju individualnost, dok zajedno rade na izgradnji crkve i njenom osposobljavanju za misiju (1. Korinćanima 12,4-6; Efescima 4,11-13).

Pročitajte 1. Korinćanima 12,12-31. Zašto je analogija sa telom i njegovim mnogobrojnim udovima tako prikladna za predstavljajne crkve i njenih članova?

Središnja misao 12. poglavlja 1. Korinćanima jeste da udovi tela, mada su pojedinačno toliko različiti jedan od drugog (1. Korinćanima 12,15-20), ipak svi zavise jedan od drugog (1. Korinćanima 12,21-26). Stopala zavise od očiju da bi znala kuda da koračaju. S druge strane, oči ne mogu ništa da dotaknu – samo ruke to mogu. Takođe, ideja da su neki udovi slabiji (1. Korinćanima 12,22) ili manje cenjeni, manje „časni“ (1. Korinćanima 12,23) od drugih, samo je privid, jer su svi oni neophodni (1. Korinćanima 12,22).

Nažalost, među Korinćanima se javila sklonost da se jedni darovi cene, a drugi zapostavljaju. Da bi ih sprečio da prave takvu grešku, Pavle im skreće pažnju na ljubav, koja je „još bolji put“ (1. Korinćanima 12,31). Drugim rečima, koji god dar da je u pitanju, ako se koristi mudro i s ljubavlju, ugodan je Bogu.

Pogledajte listu darova u 1. Korinćanima 12,8-10.28; Rimljanima 12,6-8 i Efescima 4,11. Koji je vaš dar? Kako ga možete upotrebiti za zidanje tela Hristovog?

„JOŠ BOLJI PUT“

„Ljubav nije samo jedan od mnogih darova. Ona je sredstvo pomoću kojeg svi darovi dostižu svoju krajnju svrhu.“ – Carl P. Cosaert, „1 Corinthians“, Andrews Bible Commentary: New Testament (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), str. 1643.

Pročitajte tekstove 1. Korinćanima 13,1-7 i 1. Petrova 4,8-11. Koja je uloga ljubavi kada je reč o duhovnim darovima?

Prva Korinćanima 13 uči nas da se jedino kroz ljubav duhovni darovi mogu pravilno upotrebiti. Pavle počinje 1. Korinćanima 13 aludirajući na darove pomenute u 12. poglavlju iste poslanice, samo da bi naglasio kako oni nemaju nikakvu vrednost ako nisu vođeni ljubavlju. Otuda, znanje (1. Korinćanima 12,8) i vera (1. Korinćanima 12,9), pa čak i vera koja „gore premešta“ (1. Korinćanima 13,2), ne znači ništa bez ljubavi (1. Korinćanima 13,2). Bez ljubavi, sposobnost govorenja stranih jezika (1. Korinćanima 12,10.28.30) svodi se na „zvono koje zvoni, ili praporac koji zveči“ (1. Korinćanima 13,1). U istom smislu, čak i tako važan dar kao što je proroštvo ne predstavlja ništa bez ljubavi (1. Korinćanima 13,2).

U 1. Korinćanima 13,4-7, Pavle se usredsređuje na to šta ljubav jeste a šta nije. Ili, još konkretnije, šta ljubav čini a šta ne čini. Glagoli koje je odabrao da bi okarakterisao ljubav ukazuju da ljubav nije toliko nešto što osećamo koliko nešto što praktikujemo. Tako Pavle pominje da ljubav (1) pokazuje strpljenje; (2) pokazuje ljubaznost; (3) raduje se istini; (4) sve snosi; (5) u sve veruje; (6) svemu se nada; (7) u svemu istrajava. Nasuprot tome, ljubav (1) ne zavidi; (2) ne hvali se; (3) ne nadima se – ne odiše arogancijom; (4) ne ponaša se grubo; (5) ne traži svoja prava; (6) ne razdražuje se lako; (7) ne vodi evidenciju o nepravdama; (8) ne uživa u činjenju zla.

Tih 15 glagola, koliko ih ukupno ima, pružaju čvrste smernice za prikladno ponašanje u primeni darova. Značajno je što ta diskusija o pravoj prirodi ljubavi leži tačno između 12. i 14. poglavlja 1. Korinćanima, gde se Pavle bavi sukobima u vezi sa duhovnim darovima. Zaista, ljubav je ključ za mudru upotrebu duhovnih darova. Ljubav se takođe postavlja rame uz rame sa verom i nadom, „ali je ljubav najveća među njima“ (1. Korinćanima 13,13).

Zašto je ljubav toliko važna za našu veru? Ima li boljeg načina da se doživi stvarnost Božje ljubavi, od nastojanja da se ona, uz molitvu, odrazi na druge?

DAR JEZIKA

A šta je sa darom jezika? Sudeći po načinu na koji je ispoljavanje tog dara opisano na drugim mestima u Bibliji (Marko 16,17; Dela 2,1-13; Dela 10,44-48; Dela 19,6), dar jezika u 1. Korinćanima najverovatnije je duhom dodeljena sposobnost govorenja stranim jezicima.

Pavle pominje dar jezika u okviru liste darova u tekstu 1. Korinćanima 12,8-10 (videti takođe: 1. Korinćanima 12,28,30; 1. Korinćanima 13,1,8). Međutim, u 1. Korinćanima 14, pominje ga više puta. Zaista, grčka reč *glōssa* („jezik“) pojavljuje se više od dvadeset puta u tekstu 1. Korinćanima 12-14, od čega petnaest puta samo u 1. Korinćanima 14. Pored toga, grčka reč *heteroglōssos* („drugi jezik“) takođe se pojavljuje u stihu 1. Korinćanima 14,21. Taj veliki broj osvrta na dar jezika ukazuje da je to za Pavla bilo pitanje od velike važnosti. Pogrešna upotreba i zloupotreba tog dara od strane crkve u Korintu izazivala je nered i zbrku na javnim bogoslužjenjima (1. Korinćanima 14,23.27.33.40).

Pročitajte 1. Korinćanima 14,5.13.26.27 i 1. Korinćanima 12,10.30. Koje posebno uputstvo je Pavle dao u vezi sa darom jezika?

Razlog što se dar govorenja jezika mora koristiti uporedo sa darom njihovog tumačenja ogleda se u tome što ti jezici moraju biti razumljivi (1. Korinćanima 14,9). U suprotnom, nema nikakve koristi od upotrebe tog dara (1. Korinćanima 14,6). To objašnjava zašto je Pavle stavio tako veliki naglasak na tumačenje i razumevanje. Očigledno, on ne kritikuje dar jezika sam po sebi, već, kao što ćemo sutra videti, skreće pažnju na preterani značaj koji su mu Korinćani pridavali, što je dovelo do zanemarivanja dara proroštva.

U ovom trenutku, važno je zapaziti da Pavle, mada je želeo da svi Korinćani umeju da govore na stranim jezicima (1. Korinćanima 14,5), ipak nije očekivao da se to desi (1. Korinćanima 12,10). Prema tome, ideja da „svi moraju govoriti jezike pre nego što ustvrde da su kršteni Svetim Duhom, predstavlja izopačenje Pavlovog učenja iz 1. Korinćanima 12 i 14.“ – Raoul Dederen, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, electronic ed., vol. 12 of Commentary Reference Series (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001), str. 620.

Ima li ljudi u vašoj crkvi koji govore druge jezike? Kako oni mogu da upotrebe tu sposobnost da bi dosegli druge ljude za Hrista? Kako ta činjenica može da nam pomogne da razumemo pravu prirodu jezika o kojima Pavle govori?

DAR PROROŠTVA

Dar proroštva zauzima istaknuto mesto u Pavlovoj diskusiji o duhovnim darovima. Zanimljivo je da se dar proroštva obično pominje pre dara jezika (1. Korinćanima 12,10.28; 1. Korinćanima 13,8). Kada je dar jezika prvi put pomenut, bilo je to samo da bi se naglasila njegova relativna nevažnost u poređenju sa darom proroštva (1. Korinćanima 14,4.5.6.22).

Pročitajte tekstove Efescima 4,11-13 i 1. Korinćanima 14,3.4. Šta nam ti odlomci govore o svrsi duhovnih darova uopšte i daru proroštva posebno?

Dar proroštva trebalo je da obezbedi nazidanje, opomenu i utehu (1. Korinćanima 14,3, Čarnić; uporediti sa stihom Dela 15,32). To govori da se proroštvo ne bavi toliko predviđanjem budućnosti koliko načinom na koji treba živeti u sadašnjosti. Grčki glagol *prophēteuō* može da znači ili „reći nešto unapred“ ili „reći nešto u ime nekog drugog“. Na primer, to prvo značenje vidi se u tekstu Dela 2,29-31 (uporediti sa: Amos 3,7), gde je ideja o Davidu kao proroku objašnjena time što je on (unapred) „znao“. Drugo značenje vidimo u stihu Dela 15,32, gde se Juda i Sila prepoznaju kao proroci. Njihovo „proroštvo“ se, međutim, sastojalo u tome što „mnogijem riječima utješiše braću i utvrdiše“.

Iz teksta Efescima 4,11-13 saznajemo da duhovni darovi nisu prestali da postoje nakon apostolskog doba. Oni bi trebalo da budu prisutni do kraja (Dela 2,39). Međutim, ako neko tvrdi da je prorok, njegov ili njen dar mora biti procenjen na osnovu Svetog pisma. Uopšteno govoreći, trebalo bi da budu zadovoljena četiri pravila. Prvo, proročanstva se ostvaruju (5. Mojsijeva 18,22; Jeremija 28,8.9). Drugo, njihova poruka je u skladu sa porukama prethodnih proroka (5. Mojsijeva 13,1-3; Isaija 8,20). Treće, njihov svakodnevni život pokazuje posvećenost Hristu (1. Jovanova 4,1-3). Četvrto, Isus je rekao da će se lažni proroci prepoznati po svojim rodovima (Matej 7,15-20). To isto važi i za prave proroke.

Knjiga Otkrivenje ukazuje da je dar proroštva posebna karakteristika crkve ostatka (Otkrivenje 12,17; Otkrivenje 19,10). Kao adventisti sedmog dana, mi verujemo da je dar proroštva bio dat Elen G. Vajt i da se ogleda u njenim spisima.

Koje sve razloge imamo za verovanje u proročki dar Elen G. Vajt? Na koja još pitanja treba odgovoriti u vezi s njenom ulogom i autoritetom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Roswell F. Cottrell, „Spiritual Gifts“, str. 5-16, u delu: Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, sv. 1 (objavljeno u knjizi *Rani spisi*, str. 133-143, original).

„Neka ljudi zavrnu rukave, imajući poverenja u Gospoda, a On će poći s njima, da uverava i obraća duše grešnika. Jedan radnik je možda vešt govornik, drugi vešt pisac, treći možda ima dar iznošenja iskrene, ozbiljne, vatrene molitve, a četvrti dar pevanja. Neko može imati posebnu snagu da s jasnoćom objašnjava Božju Reč, a svaki će dar postati sila za Boga, zato što On dela zajedno s radnikom. Jednome Bog daje reči mudrosti, drugome znanje, trećemu veru. No, svi treba da rade pod jednim Poglavarom. Raznolikost darova vodi ka različitim službama, 'ali je jedan Bog koji čini sve u svemu' (1. Korinćanima 12,6).

Neka nijedan čovek ne prezire navodne manje darove. Latimo se svi posla. Nek niko ne skrsti ruke u neveri zato što misli da ne može obaviti nijedan važan posao. Prestanite da posmatrate sebe. Gledajte u svog Vođu. U čestitosti, krotosti i ljubavi, činite ono za šta ste kadri.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, April 12, 1906 (*Ovaj dan s Bogom*, Preporod, 2019, str. 26).

„Svima nam je potrebna pomoć koju možemo da primimo zahvaljujući sudu drugih. Bog deluje i na druge umove, a ne samo na naš. Različiti darovi dati različitim pojedincima sjediniće se u nameri 'da se sveti priprave za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova' (Efescima 4,12)...

Pred nama će se uvek nalaziti prepreke, ali mi treba da sledimo svog Vođu, a sa teškoćama da se suočavamo ujedinjeni, s rukom u ruci.“ – Elen G. Vajt, *Podignimo pogled*, str. 141 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razmislite malo više o daru proroštva. Zašto je proroštvo važnije od stranih jezika ukoliko se oni ne tumače? Ako je potrebno, pročitajte još jednom 1. Korinćanima 14, da biste ukratko ponovili Pavlove argumente.
2. Razgovarajte u razredu o životu i službi Elen G. Vajt i o tome zašto mi, kao crkva, verujemo da je ona zaista posedovala dar proroštva. Koje velike blagoslove crkva dobija od tog dara? Takođe, koji su izazovi skopčani sa saznanjem kako na najbolji način upotrebiti taj dar?
3. Setite se troje do petoro ljudi koji vas iskreno vole. Kako znate da je njihova ljubav prema vama prava? Šta vam to govori o razlozima koje je Pavle imao da tako puno govori o ljubavi u svojoj diskusiji o duhovnim darovima?
4. Koliko god ljubav bila važna, zašto ona ne sme biti jedini kriterijum u rasuđivanju da li neko govori istinu ili ne, i da li je dostojan da ga saslušamo?

[illegible]

PORTRET LJUBAVI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 13; Mat. 24,12; Galatima 5,22.23; 1. Timotiju 1,14; 1. Jovanova 4,8.

Tekst za pamćenje: „A sad ostaje vjera, nad, ljubav, ovo troje; ali je ljubav najveća među njima“ (1. Korinćanima 13,13).

Ljubav može da osvoji svakoga. Zato je Pavle imao tako mnogo da kaže o njoj. Porodica reči *agapaō* – najuobičajenije grčke reči u Novom zavetu kojom se izražava koncept ljubavi – javlja se više od 135 puta u Pavlovim poslanicama, što predstavlja skoro polovinu njenog javljanja u Novom zavetu. To bi trebalo da nam govori nešto o glavnoj temi Pavlove poslanice korintskoj crkvi.

Ima mnogo izvanrednih tekstova o ljubavi u Novom zavetu – kao što su: Rimljanima 8,35-39; 1. Korinćanima 2,9; 1. Korinćanima 8,3; Galatima 2,20; Kološanima 1,13; 1. Solunjanima 3,12, i mnogi drugi.

Ipak, ništa ne može da se uporedi sa 1. Korinćanima 13.

Prošle sedmice videli smo da je bez ljubavi sve, uključujući i duhovne darove, bezvredno. Ove sedmice, razmotrićemo detaljnije 13. poglavlje 1. Korinćanima i njegov čudesni portret ljubavi.

Kao što ćemo videti, ljubav nije toliko emocija koliko stav – stav koji se mora ispoljiti u životu, kroz dela i reči, jer, u suprotnom, on ne znači ništa.

Šta ljubav zaista jeste i šta ona čini, otkriveno je u potpunosti u Isusovom životu.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 15. avgust.*

SUŠTINSKA VAŽNOST LJUBAVI

Prošle sedmice dotakli smo se teme ljubavi, kakvu vidimo u 1. Korinćanima 13. Međutim, potrebno je da te Pavlove reči još dublje istražimo.

Pročitajte 1. Korinćanima 13. Ukratko navedite šta nam on tu govori o ljubavi.

Pavle ne kaže da su jezici (1. Korinćanima 13,1), proroštvo, razumevanje, znanje, vera (1. Korinćanima 13,2) i dobročinstvo (1. Korinćanima 13,3) beskorisni. Oni su beskorisni samo ako nisu predvođeni ljubavlju.

Ta vrsta ljubavi o kojoj Pavle govori ne ogleda se u takvim izjavama kao što su: „Volim jagode“, ili: „Volim svoje prijatelje“, ili čak: „Volim svog bračnog druga i svoju decu.“ Niti je tu reč o onoj vrsti ljubavi koju vidimo u filmovima. I ne, to nije erotska ljubav, mada se taj tekst obično koristi u propovedima prilikom venčanja.

Ta ljubav se ne može svesti na naklonost, milosrđe, vrlinu, ili dobročinstvo. Pa ipak, sve te osobine je oličavaju u manjoj ili većoj meri. Ta ljubav je posebna blagodat koju nam Duh daje. Zaista, ljubav u 1. Korinćanima 13 je Duhom data pokretačka sila koja nas navodi da postupamo s naklonošću i milosrđem, da pokazujemo svaku vrlinu i dobročinstvo. To je potpuno posvećenje naših dela, osećanja i misli Hristu i našim bližnjima.

Pročitajte stih Matej 24,12. Koje upozorenje nam Isus tu daje?

Zato je *agapē* tako ključna i neophodna. Oslanjajući se na Hristovu snagu, ne smemo dopustiti da ljubav ohladni u našim domovima, crkvama, u našem susedstvu. Imamo primer Hrista na krstu, koji je umro za nas. Može li uopšte postojati bolji i snažniji izraz te vrste ljubavi? Iako, naravno, nikad ne bismo uspeli da pružimo podjednako snažan izraz te vrste ljubavi, Božjom blagodaću trebalo bi da težimo tome da je u svom životu ispoljimo u što je moguće većoj meri.

U kojim trenucima bi izraz te vrste ljubavi zaista mogao da ostavi snažan pozitivan utisak na nekoga kome je ta ljubav potrebija od bilo čega drugog?

ŠTA LJUBAV RADI

Tekst 1. Korinćanima 13,4-7 predstavlja srž ovog poglavlja. Pavle se usredsređuje na odlike ljubavi – pokazujući šta ljubav jeste a šta nije, odnosno, šta ljubav čini a šta ne čini. On ljubavi pripisuje ljudske osobine, da bismo mogli steći uvid u to kako se ponaša osoba ispunjena ljubavlju, koju Duh pokreće i vodi. U svom opisu ljubavi, Pavle koristi niz glagola. Za njega, ljubav je više pitanje dela nego doživljaja i osećanja.

Šta, dakle, ljubav radi?

1. Pokazuje strpljenje (*makrothymeō*). *Makrothymeō* znači pokazati strpljenje čak i usred izazovnih okolnosti. Strpljenje takođe ističe sposobnost da trpimo jedni druge (Efescima 4,2).

2. Pokazuje ljubaznost, dobrotu, milokrvnost (*chrēsteuomai*). *Chrēsteuomai* se pojavljuje samo ovde u Novom zavetu, ali su druge reči istog korena uobičajene na drugim mestima. U Septuaginti (grčkom prevodu Starog zaveta), reči istog korena često se pojavljuju u Psalmima, gde se odnose na Božju dobrotu povezanu s Njegovom milošću (Psalmi 145,9). Kada je rekao da ljubav pokazuje ljubaznost (dobrotu, milokrvnost), Pavle je mislio na to da naša ljubav prema drugima mora da odražava Božje saosećanje i milosrđe prema nama.

3. Raduje se (*synchairō*) **u istini**. *Synchairō* označava sposobnost da se radost doživi zajedno sa drugom osobom (Luka 1,58; Luka 15,6,9; 1. Korinćanima 12,26; Filibljanima 2,17,18).

4. Snosi (*stegō*) **sve**. Naučnici raspravljaju o tome da li *stegō* znači „pokriti“, naime, čuvati nešto u poverenju (što takođe ima smisao zaštite), ili „izdržati“ u smislu otpornosti. Pojam izdržljivosti jasno se pojavljuje u 1. Korinćanima 9,12, što je većinu tumača i prevodilaca Biblije navelo da tu drugu mogućnost smatraju verovatnijom.

5. Veruje (*pisteuō*) **sve**. *Pisteuō* potiče od istog korena kao i grčki izraz za veru (*pistis*). U kontekstu 1. Korinćanima 13, verovati svemu znači da jedni drugima treba da pružamo „benefit sumnje“ (tj. da verujemo da su drugi u pravu i ne sumnjamo bez dokaza).

6. Nada se (*elpizō*) **svemu**. U Novom zavetu, glagol *elpizō* uvek se odnosi na verovanje ili očekivanje da će se dogoditi nešto dobro.

7. Trpi (*hypomenō*) **sve**. Po svoj prilici, nema razlike između glagola *stegō* i *hypomenō* iz 1. Korinćanima 13,7. To su sinonimi, s tim što se *hypomenō* ovde odnosi na trpljenje usred teškoća. Pavle koristi *hypomenō* na kraju tog stiha da bi izbegao ponavljanje reči *stegō*. Međutim, ponavljanjem istog koncepta, čak i uz upotrebu drugačije reči, on skreće pažnju na verovanje i nadanje kao na svoju glavnu temu. Drugim rečima, ljubav istrajava zahvaljujući verovanju i nadanju.

Uporedite 1. Korinćanima 13,4-7 sa Galatima 5,22.23. Koje zajedničke ideje zapazate u ta dva odlomka? Kako možemo ispoljavati tu vrstu ljubavi u svom životu?

ŠTA LJUBAV NE RADI

Ponovo pročitajte tekst 1. Korinćanima 13,4-7. Zašto Pavle pominje i osobine koje ljubav nema, a ne samo one koje ima?

Juče smo se usredsredili na sedam pojedinosti koje ljubav radi. Danas ćemo razmotriti osam pojedinosti koje ona ne radi. Ljubav...

1. Ne zavidi (*zeloō*). *Zeloō* se može upotrebiti u pozitivnom smislu, kao u izrazima: „starajte se [*zeloō*] pak za veće darove“ (1. Korinćanima 12,31), „starajte se [*zeloō*] za duhovne dare“ (1. Korinćanima 14,1), i „starajte se [*zeloō*] da prorokujete“ (1. Korinćanima 14,39). Međutim, ovde, kao i u stihu Dela 7,9, ona ima negativno značenje. U redu je želiti duhovne darove, ali ne i zavideti nadarenim osobama. To dovodi do podela (1. Korinćanima 3,3).

2. Ne veliča se (*perpereuomai*). Glagol *perpereuomai* nosi u sebi ideju o aroganciji i želji za pohvalama od drugih. Ljubav, međutim, nije usredsređena na sebe na takav način. To postaje još jasnije na osnovu onoga što sledi.

3. Ne nadima se (*physioō*). Glagol *physioō* pojavljuje se u stihu 1. Korinćanima 8,1 u okviru Pavlove čuvene izjave: „Razum dakle nadima, a ljubav popravlja.“ To se odnosi na osobu koja pati od preteranog osećaja sopstvene važnosti.

4. Ne čini što ne valja, odnosno, nije nepristojna (*aschēmoneo*). Glagol *aschēmoneo* ima širok opseg značenja. Međutim, uglavnom se odnosi na postupanje suprotno društvenim i moralnim standardima, na način koji je nečastan, sraman, nepristojan ili neprikladan. Pavle tu verovatno misli na ponašanje „jakih“ vernika prema „slabima“ u Korintu (1. Korinćanima 4,10; 1. Korinćanima 8).

5. Ne traži (*zēteo*) svoje [svoja prava]. To je slično onome što Pavle kaže u 1. Korinćanima 10,24: „Niko da ne traži sopstvena prava, već da misli na prava drugih“ (prevod autora Pouke). Ljubav se odriče sopstvenih prava u korist drugih (videti 5. Pouku). U sredini u kojoj se svi zalažu za prava drugih, svi su na dobitku.

6. Ne srdi se (*paroxynō*). Glagol *paroxynō* ukazuje na burna osećanja nekoga koga je lako isprovocirati na gnev. To znači da ljubav nema „kratak fitilj“ i da nije preosetljiva.

7. Ne misli (*logizomai*) o zlu. Glagol *logizomai* ovde je upotrebljen u računovodstvenom smislu, što bi značilo da ljubav ne vodi evidenciju o tuđim greškama. Drugim rečima, voleti znači i oprostiti.

8. Ne rađuje se (*chairō*) nepravdi. Ljubav ne samo da ne vodi evidenciju o tuđim nepravdama, već i ne nalazi zadovoljstvo u njima. Kada istinski volimo druge, ne likujemo nad njihovim greškama, već naprotiv, nastojimo da im pomognemo.

ISUSOV PORTRET

Kada čitamo 1. Korinćanima 13,4-7, možemo osetiti nemoć i frustraciju, uviđajući da, manje-više, ne uspevamo da pokažemo sve te osobine ljubavi. Kada je pisao 13. poglavlje 1. Korinćanima, Pavle je verovatno imao na umu Isusovu ličnost. Zaista, jedino je Hristos savršeno pokazao sve te karakteristike ljubavi. Prema tome, Pavlov portret ljubavi je, u krajnjoj liniji, Isusov portret.

Pročitajte sledeće stihove: Jovan 13,1.34; Jovan 15,9.12; 1. Timotiju 1,14; 2. Timotiju 1,7.13; 1. Jovanova 3,16 i 1. Jovanova 4,7-12.19-21. Šta možemo saznati o ljubavi na osnovu tih odlomaka?

Bog je ljubav (1. Jovanova 4,8). On nas toliko voli da je dao svog jedinog Sina (Jovan 3,16). Isus je pun izraz te ljubavi (Jevrejima 1,3). Ako želimo da znamo kako se ljubav ispoljava, moramo dobro da se zagledamo u Isusa. Ako obratimo posebnu pažnju na to kako je Isus prikazan u Novom zavetu, shvatićemo da se sve pozitivne crte ljubavi iz 1. Korinćanima 13 ogledaju u Njemu.

Isus je strpljiv. „Toga radi ja bih pomilovan [najgori od grešnika] da na meni prvome pokaže sve trpljenje [*makrothymia*] Isus Hristos“ (1. Timotiju 1,16).

Isus je milokrvan (dobar/ljubazan). Biblija kaže „da je blag Gospod“ (1. Petrova 2,3). Reč „Gospod“ u tom stihu odnosi se na Isusa. Izraz „blag“ je prevod grčke reči *chrēstos*, koja potiče iz istog korena kao i glagol *chrēsteuomai* („biti milokrvan, ljubazan, dobar“) iz 1. Korinćanima 13,4.

Isus se raduje istini. On je doživljavao radost kada je sledio Očevu volju i osećao Njegovu ljubav prema sebi (Jovan 15,9-11; Jovan 17,12-14).

Isus sve podnosi/trpi. U tekstu Jevrejima 12,2.3 kaže se da Isus „pretrplje krst... [On] je takovo protivljenje protiv sebe od grešnika podnio...“ Niko nije trpeo toliko kao Isus (Filipljanima 2,8). A On je to učinio zbog radosti koja je bila pred Njim!

Isus sve veruje. Kada je Ananija doveo u pitanje iskrenost Pavlovog obraćenja (Dela 9,13.14), Isus je odgovorio: „[On] mi je... sud izbrani“ (Dela 9,15). Isus ne gleda na ljude kakvi jesu, već kakvi će postati delovanjem Njegove sile.

Na koje još načine nam Isus otkriva šta je zapravo istinska ljubav?

VERA, NADA I LJUBAV

Dosad smo saznali da je ljubav strpljiva, blaga, radosna, otporna, verujuća, puna nade i istrajna (ili trpeljiva), jer je Isus sve to. A jednom kad sagledamo sve te osobine u Isusu, sledeći korak je da Ga oponašamo. To je ono što je Pavle želeo za Korinćane. Međutim, ako uklonimo ono „ne“ iz osam osobina koje ljubav ne poseduje, „dobijamo prilično dobar opis ponašanja Korinćana unutar njihovog crkvenog kruga – bili su zavidni, hvalisavi, arogantni, nepristojni, tražili svoja prava, lako se vredali i skretali pažnju na tuđe greške. Pavle je prilagodio glagole koje tu koristi, kako bi odgovarali situaciji u Korintu.“ – Verlyn D. Verbrugge, „1 Corinthians“, *The Expositor's Bible Commentary: Romans–Galatians*, revised edition (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008), str. 372.

Korinćani su imali mnogo toga da nauče. A i mi takođe. Pošto je opisao šta ljubav čini a šta ne čini, Pavle završava ovo poglavlje naglašavajući večnu prirodu ljubavi, kako bi podstakao praktikovanje istinske ljubavi.

Jednog dana, proročanstva više neće biti potrebna, govorićemo samo jednim jezikom, a delimično ljudsko znanje ustupiće mesto potpuno novom poznanju Boga (1. Korinćanima 13,12). Darovi Duha prestaće da se daju kada ispune svrhu svog postojanja (1. Korinćanima 13,10). Ali „ljubav nikad ne prestaje“ (1. Korinćanima 13,8).

Takođe, kada se Hristos vrati, vera će ustupiti mesto viđenju (2. Korinćanima 5,7), a ono čemu smo se dugo nadali postaće stvarnost (Rimljanima 8,24). Ali, što je najvažnije, ljubav će i dalje trajati, kao pečat karaktera našeg trojednog Boga. Ipak, u izvesnom smislu, i vera i nada će trajati zauvek. Vera kao iskustvo spasenja (Rimljanima 4,3), i nada kao željno iščekivanje novih zadovoljstava i novog znanja na novoj zemlji, obeležavaće iskustvo isкупljenih za sva vremena. Ali ljubav, Božja ljubav, zauvek će preovlađivati.

Vrlo skoro, ugledaćemo svog Gospoda licem k licu (1. Korinćanima 13,12). A dok taj dan ne dođe, od nas se očekuje da svoj život definišemo pomoću ove tri vrline – vere, nade i ljubavi. Ta trijada predstavlja puninu hrišćanskog življenja u Duhu. Zato je o njoj često bilo reči među hrišćanima (Rimljanima 5,1-5; Galatima 5,5,6; Efescima 1,15,18; 4,1-5). Ali ljubav je, ipak, najveća. To je, uostalom, jedina vrlina pomoću koje se opisuje prava priroda samog Boga (1. Jovanova 4,8).

Zamislite se nad izjavom: „Bog je ljubav.“ Kako da razumemo šta to tačno znači? I premda je možemo samo delimično razumeti, zašto je ta izjava tako dobra vest za nas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, „The Need of Love“, str. 545, 546, *Review and Herald*, August 28, 1888.

„Bez obzira kako visokim rečima izražava svoju veru, onaj čije srce nije puno ljubavi prema Bogu i prema bližnjima nije istinski Hristov sledbenik. Iako će, možda, imati veliku veru i dobiti moć da čini čuda, ako nema ljubavi, njegova vera ostaće bezvredna. Takav može pokazati posebnu velikodušnost; može, iz neke druge pobude osim istinske ljubavi, razdati sve svoje imanje da nahrani siromašne, ali time se, ipak, neće preporučiti Bogu niti steći Njegovu naklonost. U svojoj revnosti može čak umreti smrću mučenika, ali ako to nije učinio iz ljubavi, Bog će ga smatrati samo zavedenim zanesenjakom ili ambicioznim licemerom.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 318, 319 (original).

„Mi mnogo propovedamo... Ali ono što nam je najviše potrebno... to je ljubav prema dušama koje propadaju, ona ljubav koja u obilnom toku teče s Božjeg prestola. Istinsko hrišćanstvo prožima ljubavlju celo biće. Ona dotiče svaki važan deo, mozak, srce, ruke pomoćnice, stope, osposobljavajući čoveka da stoji čvrsto na mestu na kome Bog želi da stoji. Tada neće biti pogrešnih puteva za njegove stope, tada ni hromi neće zaći s puta. Plamen Hristova ljubav prema dušama koje propadaju predstavlja srž celog sistema hrišćanstva.“ – Elen G. Vajt, *Uzdignite Hrista*, str. 134 (original).

„Jedino ljubav koja teče iz Hristovog srca može da isceli. Jedino Onaj u kome ova ljubav teče, kao sok u drvetu ili krv u telu, može 'popraviti' ranjenu dušu.“ – Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 114 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Mislite li da je Pavlova lista pozitivnih osobina ljubavi potpuno dovršena? Ako nije, koje još elemente biste joj dodali?
2. Šta je, po vašem mišljenju, Pavle podrazumevao pod zapovešću: „Držite se ljubavi“ (1. Korinćanima 14,1)? Kakve to veze ima sa onim što je kazao u 1. Korinćanima 13,4-7?
3. Koju karakteristiku ljubavi vam je najpotrebnije da primenite u svom svakodnevnom životu? Koje su naročito potrebne vašoj lokalnoj crkvi? Uzgred, zašto Pavle poredi ljubav sa takvim darovima kao što su proroštvo, jezici i znanje (1. Korinćanima 13,8)?
4. Pavle nagoveštava da je ljubav konačno rešenje za nedostatak jedinstva među vernicima u Korintu. Zašto? U kom smislu se to odnosi na naše crkve danas?

[illegible]

SILA HRISTOVOG VASKRSENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 15; Luka 24,44-47; Otkrivenje 20,5.6; Kološanima 2,12; 2. Timotiju 1,12; 1. Solunjanima 4,13-17.

Tekst za pamćenje: „A ako Hristos ne usta, uzalud dakle propovijedanje naše, a uzalud i vjera vaša... A ako Hristos ne usta, uzalud vjera vaša: još ste u grijesima svojim!“ (1. Korinćanima 15,14-17).

Kako je fascinantno što je, čak i u svoje vreme, Pavle morao da se nosi sa onima koji su poricali vaskrsenje mrtvih. Na kraju krajeva, ljudi su u to vreme mogli da vide šta smrt radi ljudskom telu. Znali su kako se leš raspada, zatim suši u prah, a onda od njega ne ostane gotovo ništa. A znali su takođe i da su mnogi ljudi već dugo mrtvi. Zapravo, većina ljudi bila je mrtva mnogo duže nego što su oni bili živi.

Vaskrsenje mrtvih nije delovalo ništa verovatnije njima tada nego nama danas, makar sa ljudske tačke gledišta. I to mora da je bilo sporo pitanje kojim se Pavle pozabavio.

A to je bilo i ključno pitanje. Jer, ako Isus nije vaskrsao, onda On nije Onaj za koga se izdavao, onda Krst nije imao nikakvog uticaja i naši gresi nisu plaćeni. U tom slučaju, očaj je jedino što nam preostaje. Ali naš Gospod je vaskrsao, vazneo se na nebo i vratiće se da nas povede kući!

Ove sedmice usredsredićemo se na 15. poglavlje 1. Korinćanima, i na njegovo učenje o Hristovom vaskrsenju. Pod uticajem pogleda na svet u njihovom paganskom okruženju, neki u Korintu su govorili da nema vaskrsenja. U odgovoru na to, Pavle potvrđuje važnost Hristovog vaskrsenja kao naše jedine nade u spasenje.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 22. avgust.*

OBJAVLJIVANJE HRISTOVOG VASKRSENJA

Pavle počinje 15. poglavlje 1. Korinćanima usredsređujući se na evanđelje: (1) koje je on propovedao Korinćanima; (2) *koje* su oni primili; (3) *u kom* su stajali; i (4) *kojim* su bili spaseni (1. Korinćanima 15,1.2). Taj uvod priprema čitaoca za ono što sledi u tom poglavlju i pokazuje koliko je Hristovo vaskrsenje bitno za naše spasenje (videti takođe Rimljanima 10,9.10). Hristovo vaskrsenje je toliko važan deo evanđeoske poruke da njegovo poricanje protivreči našoj veri u Njega.

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Korinćanima 15,1-4; Luka 24,44-47 i Rimljanima 1,1-4. Šta je zajedničko tim odlomcima?

U 1. Korinćanima 15,1-4, nalazi se sažetak Pavlove poruke. Nije bitno da li se izraz „po pismu“ odnosi na pojedine stihove Starog zaveta ili Stari zavet kao celinu. Isusova smrt i vaskrsenje predstavljaju ispunjenje Božjih obećanja koja nalazimo u Starom zavetu.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,2.11. Zašto su u tim stihovima pojmovi *verovanje* i *propovedanje* postavljeni jedan uz drugi? Kakav odnos postoji između to dvoje?

Svi koji objavljuju da je Hristos vaskrsao, moraju najpre da veruju da je Njegovo vaskrsenje istorijski događaj. U tom slučaju, tekst 1. Korinćanima 15,5-8 igra presudnu ulogu u Novom zavetu. Taj odlomak pruža čvrst biblijski dokaz da je Hrista, nakon Njegovog vaskrsenja, videlo mnoštvo ljudi, od kojih su neki još bili živi u vreme kad je Pavle pisao tu poslanicu (1. Korinćanima 15,6).

Pavle u osnovi kaže: *Idite i pitajte ih sami šta su videli*. Toliko je bio uveren u istinitost Hristovog vaskrsenja.

Ti ljudi bili su očevici. Oni su bili upravo ono što je Isus kazao da će biti, naime, „svjedoci ovome“ (Luka 24,48).

Koje razloge mi imamo za verovanje u Hristovo vaskrsenje? Uostalom, u koje još pojave, sekularne ili svete, verujemo iako ih sami nismo videli?

VASKRSLI HRISTOS, NAŠA JEDINA NADA!

U 1. Korinćanima 15,9-19, Pavle objašnjava koliko su ozbiljne i strašne posledice poricanja vaskrsenja. Bez vaskrsenja, za vernike nema nade ni u sadašnjosti, a kamoli u budućnosti.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,9-19. Šta gubimo ako Hristos nije vaskrsao?

Drevni paganski narodi uglavnom nisu verovali u vaskrsenje, naročito u grčkom svetu s njegovim verovanjem u dualizam duše i tela (prema kom, u trenutku smrti, duša odleće tamo negde gde duše umrlih navodno idu). Pavle započinje taj odeljak u 1. Korinćanima 15,12-19 jednim retoričkim pitanjem koje pokazuje njegovu duboku zbunjenost: „Šta? Kako je moguće da neki od vas govore da ne postoji tako nešto kao što je vaskrsenje mrtvih?“ (1. Korinćanima 15,12, prevod autora Pouke). Za Pavla, neverovanje u vaskrsenje je nepojmljivo, pogotovu zato što je bilo tako mnogo očevidaca (1. Korinćanima 15,5-8). Što je još gore, bez vaskrsenja njihova vera je izgrađena na laži, i oni su još uvek u svojim gresima.

On zapravo kaže da, ako nema vaskrsenja mrtvih, onda (1) Hristos nije vaskrsao (1. Korinćanima 15,13.16); (2) naše propovedanje je uzaludno (1. Korinćanima 15,14); (3) naša vera je isto tako uzaludna (1. Korinćanima 15,14); (4) mi smo lažni svedoci (1. Korinćanima 15,15); (5) naša vera je isprazna (1. Korinćanima 15,17); (6) još uvek smo u svojim gresima (1. Korinćanima 15,17); i, očigledno, (7) onih koji su umrli jednostavno više nema (1. Korinćanima 15,18).

Bez vaskrsenja, i naše propovedanje i naša vera su prazni (1. Korinćanima 15,14, Čarnić). Grčki izraz preveden rečju „prazno“ je *kenos*. To je dobar prevod, ali ima preširoko značenje. Tumači raspravljaju o tome da li *kenos* znači „prazno“ u smislu nedostatka istine (dakle, „neistinito“), nedostatka rezultata (dakle, „bez rezultata ili uticaja“), ili nedostatka svrhe (dakle, „bez svrhe“, „uzalud“).

Koje god da je konkretno značenje, u scenariju u kom vaskrsenje ne postoji, vera je prikazana kao uzaludna, od grčke reči *mataios* (1. Korinćanima 15,17). Premda se *mataios* ne razlikuje mnogo od *kenos*, smisao je u tome da je naša vera, ako Isus nije živ, besplodna, to je onda zabluda, jer nam gresi nisu oprošteni (1. Korinćanima 15,17). Bili bismo lažni svedoci, koji varaju i varaju se (1. Korinćanima 15,15).

Kakvog bi smisla imalo 15. poglavlje 1. Korinćanima ako mrtvi odlaze na nebo (ili u pakao)? Zašto je, dakle, shvatanje i učenje da mrtvi spavaju toliko važno?

HRISTOS, NOVINA

Kad Isus ne bi bio živ, bilo kakvo očekivanje u pogledu budućnosti bilo bi obična zabluda (1. Korinćanima 15,12-19). „Ali Hristos usta iz mrtvih“ (1. Korinćanima 15,20). Njegovo vaskrsenje je istorijski događaj. Otuda, možemo biti sigurni da će svi koji su umrli u Hristu biti vaskrsnuti prilikom Njegovog dolaska (1. Korinćanima 15,20-23).

Pročitajte 1. Korinćanima 15,20-23. Šta znači kada se kaže da je Isus „novina“ (u nekim prevodima: „prvi plodovi“)?

Završetak sadašnjeg zlog doba biće obeležen telesnim vaskrsenjem onih koji su umrli u Hristu (1. Korinćanima 15,24; Otkrivenje 20,5.6). Kao poslednji Adam, Hristos će vratiti carstvo Ocu, obnavljajući Njegovu vladavinu nad ovim svetom (1. Korinćanima 15,25-28). Hristovo potčinjavanje sebe Bogu (1. Korinćanima 15,28) mora se shvatiti u svetlu toga kako su Adam i Hristos prikazani u svom međusobnom odnosu. Kao poslednji Adam u planu spasenja (1. Korinćanima 15,45), Isus se u potpunosti potčinjava Očevoj volji, što je prvi Adam propustio da učini.

U 1. Korinćanima 15,29-34, Pavle nastavlja svoju misao o ludosti poricanja Hristovog vaskrsenja. On koristi sliku krštenja, zato što je ono samo po sebi simbol vernikovog sjedinjenja sa Hristom u Njegovoj smrti i vaskrsenju (Rimljanima 6,3.4; Kološanima 2,12. Nema nikakvog smisla poricati stvarnost vaskrsenja. Međutim, ono što je teško shvatiti jeste šta je Pavle mislio pod izrazom „koji se krste mrtvih radi“ (1. Korinćanima 15,29).

„Razni predlozi su dati, ali je bolje tumačiti taj izraz kao da se odnosi na odluku nekih da se krste kako bi, prilikom vaskrsenja, mogli ponovo da se povežu sa svojim voljenima koji su umrli. Moguće je takođe da je odluka da se krste bila odgovor na uzoran život onih koji su umrli u Hristu. U tom slučaju, dakle, ljudi se nisu krštavali umesto mrtvih, već zbog mrtvih.“ – Carl P. Cosaert, „1. Corinthians“, *Andrews Bible Commentary: New Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), str. 1652.

Drugo, rizikovati život bilo bi besmisleno kad ne bi bilo vaskrsenja (1. Korinćanima 15,30-32). Bilo bi bolje, onda, uživati u zadovoljstvima ovog sveta (1. Korinćanima 15,32).

Razmisлите o Pavlovim rečima u 2. Timotiju 1,12. Kako je mogao da bude tako siguran u pogledu budućnosti? Kako mi možemo biti sigurni?

VASKRSLO TELO

U 1. Korinćanima 15,35-39, Pavle se ukratko osvrće na vaskrslo telo. On počinje taj odeljak postavljajući dva pitanja: „Kako će ustati mrtvi? i u kakvom će tijelu doći?“ (1. Korinćanima 15,35). Na ta pitanja odgovor nalazimo u 1. Korinćanima 15,36-49.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,36-41. Kako taj tekst odgovara na pitanja iz stiha 1. Korinćanima 15,35?

Pavle koristi tri analogije (poređenja) kako bi pomogao svojim čitaocima da shvate šta se dešava prilikom vaskrsenja. U prvom primeru (1. Korinćanima 15,36-38) on zapaža da je telo poput semena koje mora najpre da umre (odnosno, da prestane da bude seme) da bi, na čudesan način, postalo biljka. Pouka je jasna – vaskrsenje je Božje čudo. Drugo, poređenje sa telima (1. Korinćanima 15,39,40) ističe da je Bog, na ovom svetu, stvorio različite vrste tela za životinje i ljude, koja su prilagođena trenutnom okruženju. Isto tako, naše telo će biti prilagođeno novim okolnostima u nebeskom svetu. Ta ideja se dalje razrađuje kroz analogiju sa proslavljenim telom (1. Korinćanima 15,40,41), gde se naglašava da slava vaskrslog tela uveliko premašuje slavu prethodnog – našeg ovozemaljskog, palog tela.

Ta ideja se može sagledati i kroz četiri poređenja između našeg zemaljskog tela ovde i sada, i budućeg, vaskrslog tela. Prvo je zemljano, propadljivo, slabo i telesno. Nasuprot tome, drugo je nebesko, nepropadljivo, silno i duhovno (1. Korinćanima 15,40-44). To ne znači da ne postoji kontinuitet između to dvoje. Pavlova upotreba grčkog izraza *sōma* („telo“) i za sahranjeno i za vaskrslo telo ukazuje na kontinuitet. S druge strane, četiri poređenja koja se navode ukazuju i na diskontinuitet. Naša nova tela (Bogu hvala) neće biti ista kao ova propadljiva koja sad imamo.

Izraz „duhovno“ Pavle ne povezuje sa nekim nematerijalnim postojanjem. Na drugim mestima on kaže da će Isus „preobraziti naše poniženo tijelo da bude jednako tijelu slave njegove“ (Filipljanima 3,21). Imaćemo stvarna tela, ali ona se neće trošiti niti raspadati. S obzirom da su jedino za šta sada znamo propadanje, bolest i smrt, teško je zamisliti život bez toga, ali upravo to je ono što nam je obećano u Isusu.

Kako nam uverenost da će naše telo biti preobraženo i savršeno pomaže da budemo trpeljivi u pogledu naših fizičkih ograničenja danas?

KONAČNA POBEDA NAD SMRĆU

Pročitajte 1. Korinćanima 15,54-57. Šta nam taj tekst govori o našoj konačnoj pobedi nad smrću?

Pavle otpočinje poslednji paragraf u 15. poglavlju 1. Korinćanima neobičnom izjavom: „Tijelo i krv ne mogu naslijediti carstva Božijega“ (1. Korinćanima 15,50). Mnogi koji čitaju Bibliju koriste tu izjavu kao potvrdu da Pavle brani nematerijalno postojanje na nebu. Međutim, kontekst upućuje na nešto drugo. Paralelizam unutar stiha 1. Korinćanima 15,50 otkriva da je izraz „telo i krv“ paralelan sa pojmom „raspadljivost“, dok je „carstvo Božje“ paralelno sa pojmom „neraspadljivost“. Baš kao u 1. Korinćanima 15,42-49, Pavle ovde suprotstavlja sadašnje telo (ili čak leš) sa vaskrslim telom. Pokopano telo odlikuje se raspadljivošću i smrtnošću, dok se vaskrslo telo odlikuje neraspadljivošću i besmrtnošću (1. Korinćanima 15,50.53.54). Jednostavno rečeno, Pavle kaže da naša tela treba da se podvrgnu korenitom peobražaju da bi nasledila nebo.

Ukratko, Pavle koristi pojmove raspadljivost i smrtnost da bi ukazao na našu grešnu prirodu. U jevrejskim spisima, izraz „telo i krv“ označava palo čovečanstvo, zbog čega se naše telo mora preobraziti i pročistiti od svih nesa-vršenosti prilikom Hristovog povratka.

Tek kada naša grešna priroda bude uklonjena (1. Korinćanima 15,54), i kad prođemo kroz iskustvo proslavljanja (1. Korinćanima 15,51-53; 1. Solunjanima 4,13-17), ispuniće se objava: „Pobjeda proždrije smrt“ (1. Korinćanima 15,54). Tada će se pevati ona smela i prkosna himna: „Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, pacle, pobjeda?“ (1. Korinćanima 15,55). A sve će se to dogoditi prilikom Njegovog drugog dolaska (1. Korinćanima 15,51.52).

Razmislite o sledećem: Mi sklapamo oči u trenutku smrti, i sledeće što doživljavamo je Isusov drugi dolazak, kada nas On podiže iz mrtvih. Bez obzira kada je vernik umro, čak i ako je to bilo pre više hiljada godina, „uje-danput, u trenuću oka“, oživeće o „posljednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti“ (1. Korinćanima 15,52).

Ko se nije vajkao nad tim kako brzo život prolazi? Upravo tako kratko će nam, u našem ličnom iskustvu, izgledati vreme do Isusovog drugog dolaska. Naša prva misao, kad se On bude vratio, možda će biti: „O, Gospode, zaista si brzo došao!“ Kako nam ta ideja pomaže da se lakše pomirimo sa onim što se smatra „kašnjenjem“ ili „odlaganjem“?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Božji narod izbavljen“, *Velika borba*, str. 635-652 (original).

„Hristovo božanstvo je vernikovo čvrsto obećanje o večnom životu. 'Koji veruje mene, rekao je Isus, 'ako i umre živeće. I nijedan koji živi i veruje mene neće umreti vavek. Veruješ li ovo?' Hristos ovde unapred gleda u vreme svoga Drugog dolaska. Tada će umrlji pravednici ustati u neraspadljivosti, a živi pravednici biće uzeti na Nebo ne videvši smrt. Čudo koje će Hristos upravo učiniti, vaskrsenjem Lazara iz mrtvih, predstavljaće vaskrsenje svih umrlih pravednika.“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 530 (original).

„Zemlja se snažno zatresla kad je Božji glas pozvao usnule svece. Oni su se odazvali na taj poziv i ustali obučeni u slavnju besmrtnost, kličući: 'Pobeda, pobeda nad smrću i grobom! O, smrti, gde ti je žaoka?! O, grobe, gde ti je pobeda?!' (Videti 1. Korinćanima 15,55.) Tada su živi sveti, zajedno sa onima koji su vaskrsli, podigli svoje glasove, uz dugački, odzvanjajući poklič pobede. Oni čija su tela spuštana u grob sa obeležjima bolesti i smrti, ustali su u besmrtnom zdravlju i snazi. Živi sveti su preobraženi u jedan mah, u trenuću oka, i podignuti su s vaskrslima, da se zajedno sretnu sa svojim Gospodom u vazduhu. O, kakav slavan susret! Prijatelji koje je smrt razdvojila, ponovo su se sastali, da se više nikad ne rastanu.“ – Ellen G. White, *The Story of Redemption*, str. 411, 412.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razmislite o onima koji su bili očevici Hristovog vaskrsenja (Dela 1,22; Dela 2,32; Dela 3,15; Dela 4,33; Dela 5,30-32). Kako mi danas, skoro dve hiljade godina nakon tog događaja, možemo biti „svedoci“ Njegovog vaskrsenja?
2. Hristovo vaskrsenje je sastavni deo evanđeoske poruke (1. Korinćanima 15,1-4). Bez vaskrsenja, objavljivanje Hristove smrti bilo bi beznačajno (1. Korinćanima 15,14). Hristova smrt, sama po sebi, bila bi beznačajna. Zašto? Šta to govori o sili Hristovog vaskrsenja?
3. Razmislite malo o Pavlovoj neobičnoj izjavi: „Kaka mi je korist ako mrtvi ne ustaju? Da jedemo i pijemo, jer ćemo sutra umrijeti“ (1. Korinćanima 15,32). U čemu je poenta?
4. Razgovarajte u razredu o stanju mrtvih. Zašto 15. poglavlje 1. Korinćanima nema nikakvog smisla ako spaseni, prilikom smrti, bivaju odmah uzeti na nebo?

[illegible]

SLUŽBA VOĐENA LJUBAVLJU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Korinćanima 1,3-14; 2. Korinćanima 2,17; 2. Korinćanima 4,2; 1. Korinćanima 16,5-7; 2. Korinćanima 7,5-13; 2. Korinćanima 2,5-17.

Tekst za pamćenje: „Jer od brige mnoge i tuge srca napisah vam s mnogijem suzama, ne da biste se ožalostili nego da biste poznali ljubav koju imam izobilno k vama“ (2. Korinćanima 2,4).

Apostolu Pavlu nije uvek bilo lako. Pored zatvora i situacija opasnih po život s kojima se suočavao, pisao je takođe: „Od Jevreja primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac; triput sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na me, tri puta se lađa sa mnom razbijala, noć i dan proveo sam u dubini morskoj. Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu među lažnom braćom; u trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeđi, u mnogom pošćenju, u zimi i golotinji; osim što je spolja, navaljivanje ljudi svaki dan, i briga za sve crkve“ (2. Korinćanima 11,24-28).

Ono što vidimo u pismima koja je Pavle slao Korinćanima, deo je njegove duboke „brige“ za tu crkvu. Pa ipak, usred svega toga, njegova ljubav prema njima nikad nije prestala, baš kao što ni Hristova ljubav prema nama nikad ne prestaje. Zapravo, Pavle je od Isusa i naučio da voli crkve na način koji odražava Isusovu ljubav prema nama (2. Korinćanima 5,14; videti: 1. Korinćanima 11,1).

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 29. avgust.*

ZAHVALNOST

Pročitajte 2. Korinćanima 1,3-7. Koji razlog Pavle navodi za svoj stav zahvalnosti u tom tekstu?

Pavle se u svojoj zahvalnosti usredsređuje na utehu koju Bog pruža onima koji stradaju. U ovom odlomku glagol *utešiti* (*parakaleō*) i imenica *uteha* (*paraklēsis*) javljaju se zajedno deset puta. To predstavlja jednu trećinu ukupnog javljanja tih reči u 2. Korinćanima (29 puta). Bog je prikazan kao „otac milosti i Bog svake utjehe, koji nas utješava u svakoj nevolji našoj“ (2. Korinćanima 1,3.4).

Utehu koju primamo od Boga ne treba čuvati za sebe (2. Korinćanima 1,4.5). Samo ožalošćeno srce koje je postalo primalac Božje utehe može uspešno da pruži utehu i drugima koji su u nevolji.

Pavle je mogao da teši druge jer je i on sam, u svojim nevoljama, primao utehu od Boga. „Ako li smo pak u nevolji, za *vašu* je utjehu i spasenije... Ako li se utješavamo, za *vašu* je utjehu i spasenije“ (2. Korinćanima 1,6.7; italik dodat). To je ljubav!

Za šta se Pavle zahvaljuje u 2. Korinćanima 1,8-11?

Pavle govori o stradanju koje je „preteško i preko sile“, i zbog kojeg su on i njegovi saradnici poverovali da im je došao kraj (2. Korinćanima 1,8). Na trenutak su pomislili da je vaskrsenje njihova jedina nada. Ali Bog ih je izbavio i prilike su se promenile (2. Korinćanima 1,10). Od smrtnog straha (2. Korinćanima 1,8), uzdigli su se do spokojne nade da će ih Bog ponovo izbaviti (2. Korinćanima 1,10). Božje pobjede u prošlosti pružaju nam sigurnost da će to isto učiniti i u budućnosti. Bog koristi nevolje da bi nas naučio da se uzdamo u Njega. Teškoće nas vode ka duhovnoj zrelosti, makar u onoj meri u kojoj im dozvolimo da nas približe Bogu. Pavlova zahvalnost takođe predočava silu posredničke molitve i zahvalnost koju doživljavamo zbog Božjeg izbavljenja (2. Korinćanima 1,11).

Šta je vama pomoglo da izađete na kraj sa patnjom s kojom se svi mi, na ovaj ili onaj način, suočavamo?

JEDNOSTAVNOST I ISKRENOST

Juče smo saznali da se Pavlova ljubav prema Korinćanima ogledala u tome što ih je tešio u njihovim teškoćama, kao što je i on u svojim primio utehu od Boga (1. Korinćanima 1,1-11). Danas ćemo videti da se ta njegova ljubav prema njima ogledala i u čestitosti i poštenju koje su on i njegovi saradnici pokazivali prema članovima crkve u Korintu.

Pročitajte 2. Korinćanima 1,12-14 u svetlu 2. Korinćanima 2,17 i 2. Korinćanima 4,2. Kako se u Pavlovoj iskrenosti otkriva njegova ljubav prema Korinćanima?

U tekstu 2. Korinćanima 1,12-14 uvodi se teza koju će Pavle razvijati u ostatku poslanice. Njegov integritet i apostolstvo dovedeni su u pitanje od strane nekih u Korintu. Smatrali su da Pavle ima kolebljiv i neodlučan karakter, što nije prikladno za apostolsku službu. U odgovoru na to, Pavle naglašava da su se on i njegovi saradnici ponašali krajnje pošteno prema njima.

Dve reči oslikavaju vladanje Pavla i njegovih saradnika – jednostavnost i iskrenost (po Vuku – prostota i čistota, 2. Korinćanima 1,12). Izraz „jednostavnost“ („prostota“) potiče od grčke reči *haplotēs*. Ona se ovde koristi da opiše lični integritet (doslednost, poštenje) u govoru ili ponašanju. Ukratko, ona otkriva čistotu pobuda (Efescima 6,5; Kološanima 3,22). U isto vreme, izraz „iskrenost“ (od grčkog: *eilikrineia*) takođe upućuje na poštenje i čistotu pobuda.

Nije trebalo da Korinćani sumnjaju u čistotu Pavlovih namera. On jasno napominje da njegova jednostavnost i iskrenost potiču od Boga. Tu misao dobro prikazuje Novi engleski prevod Biblije (NET) koji pominje „čiste pobude i iskrenost *koji potiču od Boga*“ (2. Korinćanima 1,12, italik dodat). U istom stihu, Pavle tvrdi da su nam te osobine za službu date „po blagodat Božijoj“.

Izgleda da su Pavlovi protivnici pogrešno protumačili njegove reči u prethodnoj prepisci (2. Korinćanima 1,13.14). Pavle odlučno tvrdi da su njegove namere bile jasne i razumljive. On je siguran da će se ispravnost njegovih reči, namera i postupaka jasno pokazati na „dan Gospoda našega Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 1,14).

Kakvo je vaše lično iskustvo u pogledu preispitivanja i osporavanja vaših pobuda i namera, koliko god vi bili dobronamerni i iskreni? Kako vam to pokazuje koliko bi pažljivi trebalo da budete kada dovedite u pitanje tuđe pobude?

PROMENA PLANOVA IZ LJUBAVI

Videli smo da su neki u Korintu sumnjali u Pavlove namere i njegovu ljubav. Danas ćemo razmotriti jedan poseban razlog – promenu njegovih planova putovanja (2. Korinćanima 1,15-2,4).

Pročitati 1. Korinćanima 16,5-7. Koji je bio Pavlov prvobitni plan putovanja?

Pavle je i ranije bio u Korintu. Prema 1. Korinćanima 16,5.6, planirao je da prođe kroz Makedoniju na svom povratku u Korint, i da možda ostane u Korintu preko zime. A onda bi iz Korinta otišao u Judeju sa priložima prikupljenim u Makedoniji za siromašne u Jerusalimu. Međutim, promenio je svoje planove zbog lošeg izveštaja koji mu je Timotije doneo iz Korinta (1. Korinćanima 4,17; 1. Korinćanima 16,10; 2. Korinćanima 1,1).

Zbog toga je nameravao da iz Efesa ode pravo u Korint i da se tamo pozabavi spornim pitanjima o kojima ga je Timotije izvestio. Novi plan putovanja bio je: Efes – Korint – Makedonija – Korint – Judeja (2. Korinćanima 1,15.16). Dakle, iz Efesa je otišao u Korint, ali se ubrzo ponovo vratio u Efes. Njegovi planovi su se promenili. Nije se vratio u Korint kao što je planirao, bar ne odmah, jer njegova poslednja poseta nije dobro prošla. Umesto toga se vratio u Efes i pisao im. Radije im je poslao pismo nego da rizikuje da novom posetom još više pogorša stvari (2. Korinćanima 2,1.3).

Pavlove namere prilikom poslednje posete bile su pogrešno protumačene. Neki u Korintu su tvrdili da je on nepouzdan i da ih ne voli dovoljno (2. Korinćanima 1,17). U odgovoru na te optužbe, on im skreće pažnju na Hristovo evanđelje. Bio je veran u svojim namerama da poseti Korinćane čim se ukaže prilika, baš kao što je Bog bio veran u ispunjenju onoga što im je obećao preko Hrista (2. Korinćanima 1,18-22).

„Jer koliko je obećanja Božijeh, u njemu su da, i u njemu amin, Bogu na slavu kroz nas“ (2. Korinćanima 1,20).

Dakle, njegov odgovor nije bio zbunjujuća mešavina „da“ i „ne“ zavisno od okolnosti, kao što su oni rekli, već je bio „uvek da“, baš kao što su Božja obećanja u Hristu „uvek da“ (2. Korinćanima 1,19).

Prema tome, razlog što je Pavle napisao pismo Korinćanima umesto da ih poseti, bio je njegova iskrena ljubav prema njima a ne obrnuto (2. Korinćanima 2,4). Još jedna poseta odmah nakon te bolne posete zadala bi im još više bola, umesto radosti koju je on nameravao da im pričinii svojim prisustvom (2. Korinćanima 1,24; 2. Korinćanima 2,3). Kako su lako njegove dobre namere bile pogrešno protumačene.

OPROŠTAJ I POTVRDA LJUBAVI

Umesto da poseti Korinćane po drugi put, Pavle im je, po povratku u Efes, poslao ono što je postalo poznato kao „strogo pismo“ (videti: 2. Korinćanima 2,3. 4; 2. Korinćanima 7,8.12).

Pročitajte 2. Korinćanima 7,5-13. Kakav je bio rezultat toga što im je Pavle napisao, i kakva je bila njegova reakcija na taj rezultat?

Pavle se kasnije u Makedoniji sreo sa Titom, od koga je primio odlične vesti o tome da su snažne reči dovele do pozitivnih rezultata, što je donelo mnogo radosti apostolovom srcu. Ako su se ranije neki u Korintu okrenuli protiv Pavla, sada je crkva stala na njegovu stranu. Koliko je važno da podržimo naše vođe. Kao članovi crkve, možemo njihov rad učiniti mnogo lakšim nego što jeste.

Pročitajte 2. Korinćanima 2,5-11. Koja je glavna ideja u tom tekstu?

Taj odlomak bavi se jednim slučajem primene crkvene discipline. Naučnici raspravljaju da li je prestupnik u tom tekstu bio incestuozni čovek iz 1. Korinćanima 5,1-5, ili neko drugi ko je uticao na ljude u crkvi da Pavla optuže za to da je bio nedosledan i neuviđavan prema njima kad je donosio svoje odluke u vezi s putovanjima. Kontekst po svoj prilici govori u prilog drugoj opciji. U svakom slučaju, najvažnije učenje tog odlomka tiče se načina na koji crkva treba da postupa sa nekim ko živi u grehu.

Taj odlomak uči da je svrha crkvene discipline zapravo obnova kroz oproštenje i potvrdu ljubavi prema grešniku (2. Korinćanima 2,6-8.10). Tu se takođe nagoveštava da crkvena disciplina može biti bolna, ali da je neophodna. Odnosno, koliko god bile dobronamerne, ili želele da budu orijentisane ka blagodati, neke crkve se možda nikad neće suočiti niti pozabaviti očiglednim ili čak javnim grehom. S druge strane, neke druge mogu biti vrlo krute, nespremne na praštanje i surove. Grehom se treba pozabaviti, ali s ljubavlju. A upravo zato što je i sam voleo crkvu (2. Korinćanima 2,4), Pavle je mogao da podstiče vernike da potvrde svoju ljubav prema prestupniku (2. Korinćanima 2,8)!

Crkva u Korintu mogla je da voli prestupnika (2. Korinćanima 2,8), jer je, kroz Pavlovu ljubav, i sama bila predmet Božje ljubavi. Čemu nas to uči u vezi sa ljubavlju?

POBEDA U HRISTU

Pročitajte 2. Korinćanima 2,12.13. Gde je Pavle otišao pošto im je napisao „strogo pismo“? Šta je tamo radio?

Pavlovo srce bilo je uznemireno dok je čekao Tita (2. Korinćanima 7,5.6). Ali, uprkos toj uznemirenosti, nije mogao da prestane da govori o Isusu (2. Korinćanima 2,12). Toliko je voleo Isusa. U tom trenutku, još uvek nije znao do kakvih rezultata će njegovo pismo dovesti. Bio je nestrpljiv da vidi Tita i čuje kakva je bila reakcija Korinćana.

Pavlov rad u Troadi bio je uspešan, ali „tu nije mogao dugo da ostane. 'Briga za sve crkve', a posebno za crkvu u Korintu, teško je pritiskala njegovo srce. Nadao se da će u Troadi sresti Tita i da će od njega saznati kako su Korinćani primili reči saveta i ukora koje im je poslao, ali to nije bilo ostvareno. 'Ne imadoh mira u duhu svojem', pisao je kasnije o tom svom iskustvu, 'ne našavši Tita, brata svojega.' Zato je napustio Troadu i prešao u Makedoniju, da bi se u Filibi sreo s Timotijem.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 323 (original).

Pročitajte 2. Korinćanima 2,14-17. Kakva je bila Pavlova reakcija kada se sreo sa Titom u Makedoniji i čuo za pozitivan odgovor Korinćana?

U naletu radosti, Pavle potvrđuje da nam Bog „svagda daje pobedu u Hristu“ (2. Korinćanima 2,14, Čarnić). Kakva divna izjava! Srce ispunjeno Hristovim prisustvom širi „miris poznanja svojega na svakom mjestu“ (2. Korinćanima 2,14).

Pavle se raduje u Hristu zato što je to bolno pismo donelo plod koji je on i nameravao da ubere (2. Korinćanima 7,5-9). To je velika pobjeda. U isto vreme, u 2. Korinćanima 2,17, Pavle potvrđuje svoju iskrenost kao Hristovog apostola (2. Korinćanima 2,17; 2. Korinćanima 1,12). Prema ovom tekstu, ono što Hristovog vernog slugu razlikuje od lažnog propovednika jeste to što taj drugi trguje evanđeljem iz sopstvenog interesa, dok prvi propoveda Reč Božju iz svesrdne ljubavi prema Hristu.

Šta vas motiviše u svemu što radite, naročito kada to radite u Isusovo ime?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Prihvaćena poruka“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 323-334 (original).

„Oni koji su podnosili najveće žalosti često pružaju i najveću utehu bližnjima, šireći sunčevu svetlost kuda god prolaze. Takvi su svakako bili oplemenjeni i omekšani svojim nevoljama; oni nisu izgubili poverenje u Boga kada su ih okružile nevolje, već su se još čvršće oslonili na Njegovu zaštitničku ljubav. Takvi pojedinci su živi dokaz nežnog staranja našeg Boga...

Posvećeni hrišćanski život uvek širi svetlost i utehu i mir. On je obeležen neporočnošću, taktičnošću, jednostavnošću i korisnošću. On se nalazi pod upravom one vrste nesebične ljubavi koja posvećuje njegov uticaj. Takav život je ispunjen Hristom, te ostavlja trag svetlosti kuda god njegov nosilac prođe.“ – Elen G. Vajt, *Božja zadivljujuća blagodat*, str. 122 (original).

„Apostol Pavle je smatrao neophodnim da ukori zlo u crkvi, ali nije gubio samokontrolu pri ukazivanju na greške. On brižno objašnjava razlog svog postupka. Koliko je samo pažljivo radio da bi ostavio utisak da je prijatelj grešnika! Stavio im je do znanja da i njega samog boli to što njima zadaje bol. U njihovim umovima, ostavio je utisak da on svoje interese poistovećuje s njihovim.“ – *Ellen G. White Comments*, in *The SDA Bible Commentary*, sv. 6, str. 1094.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. U 2. Korinćanima 2,1-14, Pavle potvrđuje svoj integritet u službi. Zašto je ta osobina za propovednika tako presudna?
2. Šta nam činjenica da je Pavle promenio svoj plan putovanja govori o potrebi da se pokaže fleksibilnost u hrišćanskoj službi? Zašto je važno biti otvoren za promene kada je potrebno?
3. Pavle se u svojoj službi suočavao sa mučnim bolom, brigom i uznemirenošću. To jasno pokazuje da su crkvene vođe ljudska bića koja su podjednako izložena pritiscima i patnji kao i svi drugi ljudi. Šta članovi crkve mogu preduzeti da bi olakšali njihov rad?
4. Pavle se osvrnuo na svoju uznemirenost (2. Korinćanima 2,13) neposredno pre nego što je pomenuo svoju pobjedu u Hristu (2. Korinćanima 2,14). Kako je mogao u isto vreme da govori o svojoj slabosti i snazi? Kako mi to možemo?

[illegible]

AUTENTIČNA HRIŠĆANSKA SLUŽBA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Korinćanima 3,1-9; 2. Korinćanima 4,7-18; 2. Korinćanima 5,11-15; Kološanima 1,19-23; Efescima 2,13-16; 2. Korinćanima 6,11-7,1; 2. Korinćanima 7.

Tekst za pamćenje: „U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nada; progone nas, ali nijesmo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo. I jednako nosimo na tijelu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na tijelu našem pokaže“ (2. Korinćanima 4,8-10).

Prošle sedmice smo videli da je Pavle, potvrđujući svoju jednostavnost i iskrenost, branio sebe od optužbi za nedoslednost i nedostatak ljubavi prema Korinćanima. Uvek je radio u najboljem interesu svoje duhovne dece. U tekstu 2. Korinćanima 2,12-17 on započinje jedan tok misli koji se nastavlja do 2. Korinćanima 7. Tu on razmišlja o tome kako izgleda autentična služba za Hrista. Možemo izvući tako mnogo pouka iz Pavlovih razmišljanja na tu temu.

Ove sedmice razmotrićemo tekst 2. Korinćanima 3-7, u kom Pavle govori o svojoj službi zadobijanja duša za Hrista. Elen G. Vajt piše: „Obraćanje grešnika i njihovo posvećenje istinom, predstavljaju naj-snažniji dokaz propovedniku da ga je Bog pozvao u službu. Dokazi njegovog apostolstva napisani su na srcima novih vernika, posvedočeni njihovim obnovljenim životom, koji govori da se Hristos oblikovao u njima, kao Nada slave. Propovedniku ovakva potvrda njegove propovedničke službe uliva neslućenu snagu.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 328 (original).

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 5. septembar.*

PLODOVI AUTENTIČNE SLUŽBE

Pročitajte 2. Korinćanima 3,1-9. U kom smislu mi možemo biti Hristova poslanica?

Pisma preporuke bila su uobičajena u grčko-rimskom svetu. Međutim, Pavle nije nosio sa sobom takva pisma. Preobražujuća sila Duha u životu Korinćana bila je dokaz autentičnosti njegove službe. Pa ipak, Pavle je bio siguran da njegova pamet i njegov trud nisu bili to što je crkvu u Korintu dovelo u postojanje (2. Korinćanima 3,4-6). On se nije bavio samopromocijom (2. Korinćanima 3,5; 1. Korinćanima 2,2).

Pavle govori o svojoj službi tako što ukratko razmatra dva zaveta – stari koji je predstavio Mojsije i novi koji su predstavljali on i njegovi saradnici. Površni čitalac mogao bi da pomisli da stari zavet nije pružao nikakvu nadu u spasenje, ali to nije istina. Spasenje je bilo dostupno po Starom kao i po Novom zavetu. Stari zavet je bio evanđelje napisano unapred. „A pismo vidjevši unapredak da Bog vjerom neznabošce pravda, naprijed objavi Avraamu: u tebi će se blagosloviti svi neznabošci“ (Galatima 3,8).

U 2. Korinćanima 3,1 – 4,6 možemo videti da se Stari zavet koristi kao simbol legalističkog iskustva onih koji su se oslanjali na sopstvena dela poslušnosti kao na način da ugone Bogu. Novi zavet, međutim, predstavlja iskustvo onih koji su se u potpunosti oslonili na Božju blagodat, da učini sve što je Bog obećao da će učiniti za njih i u njima.

Pavle govori o dva različita odgovora – vernika i nevernika – na evanđelje. On ne govori o različitim evanđeljima, od kojih je jedno u Starom zavetu a neko drugačije u Novom – jer postoji samo jedno evanđelje, ponuđeno od Boga „koji nas spase i prizva zvanjem svetijem, ne po djelima našima, nego po svojoj naredbi i blagodati, koja nam je dana u Hristu Isusu prije vremena vječnih“ (2. Timotiju 1,9).

To ne negira činjenicu da tekst 2. Korinćanima 2,14 – 4,6 sadrži neke istorijske elemente. Ali on koristi tu istoriju da bi istakao da se neki od njih „spasavaju“ a neki „ginu“ (2. Korinćanima 2,15). Zbog reakcije na Mojsijevu službu, reakcije u vidu neverice i nepoverenja, njegova služba se može smatrati službom osude i smrti. A pošto je crkva u Korintu verovala, Pavlova služba među njima pokazala se kao služba pravednosti, služba Duha koji daje život.

To iskustvo spasenja crkve u Korintu dokaz je autentičnosti Pavlove službe.

STRADANJE I SLAVA

Pročitajte 2. Korinćanima 4,7-18. Sastavite listu Pavlovih stradanja. Kako je on izdržao sve te patnje?

Jan Hus, veliki reformator u staroj Bohemiji (Češkoj), jednom prilikom je rekao o Isusu: „On je Gospodar sveta, a mi smo prezreni smrtnici – a ipak se žrtvovao! Zašto, onda, ne bismo i mi trpeli, a posebno onda kada će nam patnja doneti pročišćenje?“ – Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 105 (original).

Apostol Pavle je vekovima ranije pokazao istu spremnost da strada za Hrista. Bio je svestan da on sam nije ništa više od krhke glinene posude (2. Korinćanima 4,7). Stalno je trpeo pritiske, teškoće, progonstvo i udarce, a ipak nije bio slomljen, ni očajan, ni napušten, ni uništen (2. Korinćanima 4,8.9). Bio je spreman da nosi „na tijelu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na tijelu“ njegovom pokaže (2. Korinćanima 4,10.11).

Pod „Isusovom smrću“ koju nosi na svom telu, Pavle verovatno misli na patnje koje pominje u prethodnim stihovima. Nasuprot tome, izraz „život Isusov“ se, u neposrednom smislu, verovatno odnosi na izbavljenje od smrti ili na duhovnu snagu za sadašnji život. Ali u krajnjem smislu, to se odnosi na vaskrsenje (2. Korinćanima 4,12).

Zanimljivo je da se reči „smrt i život“ u paru javljaju tri puta u tekstu 2. Korinćanima 4,10-12. To nas podseća da je život, u sadašnjosti, pomešan sa smrću. Međutim, u budućoj slavi, iskusićemo život u odsustvu smrti (Otkrivenje 20,14; Otkrivenje 21,4).

Što je najvažnije, tekst 2. Korinćanima 4,7-18 pokazuje da se evanđelje propoveda preko slabih ljudskih bića, da bi sva slava pripala jedino Bogu (2. Korinćanima 4,15). Misionari neretko stradaju obavljajući svoje delo. Međutim, nevolje koje ovde imamo lake su i prolazne kad se uporede s večnom slavom koja nas čeka (2. Korinćanima 4,17). Hrišćanin živi po veri, a ne po gledanju (2. Korinćanima 4,18; 2. Korinćanima 5,7).

Ta nada u buduću život toliko je zaokupljala Pavlov um da je on nastavio da govori o tome u nastavku teksta (2. Korinćanima 5,1-10). On govori o svom smrtnom telu uzimajući kao metaforu zemaljsku kuću. Nasuprot tome, „zgrada od Boga“ predstavlja metaforu za vaskrslo telo (2. Korinćanima 5,1), veliku nadu vernika svih vekova.

Zašto je tako važno da, usred svega kroz šta sada prolazimo, uvek imamo pred sobom nadu u vaskrsenje, svoje vaskrsenje (1. Korinćanima 15,52)?

SLUŽBA POMIRENJA USREDSREĐENA NA HRISTA

Pročitajte tekst 2. Korinćanima 5,11-15. Kako nam taj odlomak pokazuje da je Pavlova služba usredsređena na Hrista?

Pavle je znao da će se od njega tražiti da podnese izveštaj o tome kako je služio Hristu (2. Korinćanima 5,10). Poznavao je „strah Gospodnji“ i trudio se da ljude uveri u Hristovo evanđelje (2. Korinćanima 5,11). Strah o kom govori je duboko strahopoštovanje prema Hristu, te je, samim tim, spojen sa Pavlovom ljubavlju prema Hristu i uzdanjem u Hristovu ljubav prema njemu. U Starom zavetu, bojati se Gospoda znači ići Njegovim putevima, voleti Ga i služiti Mu svim srcem i dušom (5. Mojsijeva 10,12).

Pavlova služba nije bila usredsređena na sebe, već na Hrista. On ne hvali sebe. Predmet njegovog hvalisanja je Hristos (2. Korinćanima 12,9). On kaže: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugijem hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista“ (Galatima 6,14). Prema tome, preporuka Korinćanima da se hvale njime (2. Korinćanima 5,12) značila je da treba da budu ponosni na njegovu službu usredsređenu na Hrista, nasuprot službi njegovih protivnika koja je bila usredsređena na njih same.

Pročitajte 2. Korinćanima 5,16-21; Kološanima 1,19-23 i Efescima 2,13-16. Na šta je Pavle mislio kad je govorio o „službi pomirenja“?

Hristos je propovednik pomirenja *par excellence*. Kao takav, „dade nam službu pomirenja“ (2. Korinćanima 5,18). Ideja o pomirenju javlja se uvek iznova u tekstu 2. Korinćanima 5,16-21. To je ključna misao za Pavla, a morala bi biti i za nas.

Bog je pomirio svet sa sobom putem isкупljujuće smrti svog Sina. Oni koji su se pomirili sa Bogom, novo su stvorenje (2. Korinćanima 5,17). A sada se od njih očekuje da prenose tu „riječ pomirenja“ dalje, objavljujući Hristovo evanđelje (2. Korinćanima 5,19). U tom smislu, mi smo „poslani mjesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas“ (2. Korinćanima 5,20).

Razmisлите o tome šta je Hristos učinio za vas. Razmišljajte o krivicima, grehu i osudi koja bi vas čekala da nije toga što je On učinio za vas na krstu. Kako bi ta činjenica trebalo da utiče na vaš odnos prema drugima, a naročito prema onima koji ne poznaju Gospoda?

POZIV NA SVETOST

U 2. Korinćanima 6,3-10 Pavle nastavlja da ohrabruje Korinćane da se pomire sa Bogom. On navodi dugu listu teškoća i pobjeda kako bi pokazao šta znači biti Hristov sledbenik i Božji sluga. Ukratko, on nabroja teške situacije (2. Korinćanima 6,4,5), vrline karaktera (2. Korinćanima 6,6), opremu za službu (2. Korinćanima 6,7) i peripetije povezane sa službom (2. Korinćanima 6,8-10). Pošto je posavetovao članove crkve u Korintu da se pomire sa Bogom, Pavle ih poziva da žive svetim životom, i to tako što će se odvojiti od štetnog uticaja nevernika i svega što je nečisto (2. Korinćanima 6,14-17).

Pročitajte 2. Korinćanima 6,11-7,1. Kako, prema tom odlomku, sveti život izgleda?

Pavle u tom odlomku naglašava važnost naklonosti i ljubavi unutar crkve (1. Korinćanima 6,11-13). Dokaz da su se ljudi pomirili sa Bogom jeste to što se zalažu za uzajamno pomirenje jednih sa drugima. Zaista, oni postaju, takoreći, posrednici horizontalnog pomirenja.

Zatim se upućuje poziv na svetost u vidu šest apela – naime: (1) „*Ne vucite u tuđemu jarmu nevjernika*“ (2. Korinćanima 6,14); (2) „*iziđite između njih*“ (2. Korinćanima 6,17); (3) „*odvojte se*“ (2. Korinćanima 6,17); (4) „*ne dohvatajte se do nečistote*“ (2. Korinćanima 6,17); (5) „*da očistimo sebe od svake poganštine tijela i duha*“ (2. Korinćanima 7,1); (6) „*da tvorimo svetinju u strahu Božijemu*“ (2. Korinćanima 7,1; italik dodat). Ti podsticaji pokazuju da sveti Bog zahteva sveti život i odvajanje od idolopoklonstva.

S druge strane, taj odlomak navodi i sedam obećanja koja naglašavaju ulogu hrišćanske crkve kao svetog hrama: (1) „*useliću se u njih*“; (2) „*i življeću u njima*“; (3) „*i biću im Bog*“; (4) „*i oni će biti moj narod*“; (5) „*ja ću vas primiti*“; (6) „*i biću vam otac*“; (7) „*i vi ćete biti moji sinovi i kćeri*“ (2. Korinćanima 6,16.17.18).

Zapazite da četiri obećanja iz stiha 2. Korinćanima 6,16 predstavljaju osnov za tri imperativa u 2. Korinćanima 6,17 (videti reč „*zato*“ na početku stiha 2. Korinćanima 6,17). To pokazuje da svetost nije rezultat čovekovih ličnih napora, već delo koje Sveti Duh ostvaruje u njegovom srcu. Premda svetost potiče od Boga, vernici moraju da urade što do njih stoji, da odbace idolopoklonstvo i svaki nečisti običaj.

Šta nam Božja obećanja iz 2. Korinćanima 6,16-18 govore o tome šta je svetost?

UTEHA I RADOST

Pročitajte 2. Korinćanima 7. Kako se Pavle osećao kada je čuo da su se Korinćani pokajali?

Koliko ljubavi izvire iz reči „da ste u srcima našijem“ (2. Korinćanima 7,3; videti takođe 2. Korinćanima 6,11). U dubokoj želji da njegova ljubav bude uzvraćena, Pavle kaže i sledeće: „Napravite mesta u svojim srcima za nas“ (2. Korinćanima 7,2). Mada se izraz „u svojim srcima“ ne nalazi u originalnom, grčkom tekstu, većina prevoda ga sadrži, što je ispravno, jer kontekst to podupire.

I zaista, Korinćani su otvorili svoja srca za Pavla i njegove saradnike. Zato je 4. stih pravi izliv radosti. Pavlove reči izražavaju koliko su pozitivna njegova osećanja u tom trenutku: „Vrlo slobodno govorim k vama, mnogo se hvalim vama, napunio sam se utehe, izobilan sam radošću pored sviji briga našijeh“ (2. Korinćanima 7,4). Pavle je ispunjen utehom i radošću. Koliko utehe i radosti bi naše crkve, vernim posvećivanjem sebe Hristu, mogle da donesu srcima svojih propovednika.

U 2. Korinćanima 7,5-16 Pavle dalje objašnjava razlog za svoju utehu i radost. Ta dva koncepta dominiraju tekstem. Glagol *parakaleō* („utešiti“) i imenica *paraklēsis* („uteha“) javljaju se ukupno sedam puta u 7. poglavlju 2. Korinćanima. Taj deo poslanice završava se na isti način na koji je i započeo, naime, sa mnogo utehe u Bogu (2. Korinćanima 1,3-7). Pavlova uteha u 2. Korinćanima 7 dolazi od olakšanja koje je doživeo zato što je „oštro pismo“ donelo rezultat kakav je on i nameravao da postigne.

Mada je to olakšanje nastupilo zbog Titovog pozitivnog izveštaja, ipak je, u krajnjoj liniji, Bog bio pružalac utehe koju je Pavle doživeo (2. Korinćanima 7,6). Bog je zaista „Bog svake utehe, koji nas utešava u svakoj nevolji našoj“ (2. Korinćanima 1,3,4).

Interesantno, dok se Pavle „napunio... utehe“, on se „još većma“ obrađovao (2. Korinćanima 7,4.7.13). Mada je njegovo oštro pismo izazvalo mnogo žalosti, bila je to žalost po Božjoj volji u svrhu pokajanja (2. Korinćanima 7,9-11). Korinćani su se ožalostili „po Božijoj volji“ (2. Korinćanima 7,11, Čarnić), žalošću koja „stvara pokajanje na spasenje“ (2. Korinćanima 7,10, Čarnić). Šta bi drugo moglo doneti veću radost srcu istinskog Božjeg sluga?

Da li ste ikad u životu iskusili žalost koja je po Božjoj volji? Kako ste znali da je to bila žalost po Božjoj volji koja je trebalo da vas navede na pokajanje?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Prihvaćena poruka“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 323-334 (original).

Prošle sedmice čitali smo odlomak iz knjige *Apostolska crkva – Hristovim tragom* koji i danas preporučujemo za dalje proučavanje. Vredi pročitati ga ponovo. Ovog puta, zadržite se malo duže na delovima koji se odnose na Pavlovo oštro pismo, na osećanja koja su ga obuzimala dok ga je pisao i na njegovu radost po primanju dobrih vesti o iskrenom pokajanju onih kojima je bilo upućeno. A onda razmislite šta nam to govori o autentičnosti Pavlove službe i o tome koje pouke mi možemo primeniti na naš rad za Hrista.

„Mi treba da otkrijemo pred celim svemirom, pred palim svetom i svetovima koji nisu pali da Bog prašta, da se putem Božje ljubavi možemo pomiriti s Njim. Čovek se kaje, postaje skrušen u srcu, veruje u Hrista kao u svoju pomiriteljsku žrtvu i uviđa da se Bog pomirio s njim.“ – Ellen G. White, *Special Testimonies On Education*, str. 223.

„Kao crkva, mi smo primili veliku svetlost. Tu svetlost Gospod nam je dao na korist i blagoslov ovom svetu. Nama je poverena služba pomirenja. Silom koja potiče odozgo, treba da preklinjemo ljude da se pomire sa Bogom.“ – Ellen G. White, *Letter* 32, 1903.

Kada se pomire sa Bogom, ljudi moraju da teže svetosti. Komentarišući stih 2. Korinćanima 7,1, Elen G. Vajt otkriva šta je Pavle mislio pod tim „da tvorimo svetinju u strahu Božijemu“ (2. Korinćanima 7,1). Ona kaže da je Pavle nastojao da pomogne novim obraćenicima „da postanu samostalni hrišćani koji rastu, koji su jaki u veri, neumorni u svojoj revnosti, i iskreni u svojoj posvećenosti Bogu i delu unapređivanja Njegovog carstva.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 201 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Pavle govori o nama kao o „zemljanijem sudovima“ u kojima se nalazi blago evanđelja (2. Korinćanima 4,7). Na koji način činjenica da su ljudi, u svom prirodnom stanju, slabi, nepostojani i puni ograničenja, može zapravo potpomoci objavljivanje evanđelja umesto da ga otežava?
2. Šta znači biti „nova tvar“ (2. Korinćanima 5,17)? Kako to utiče na naš svakodnevni život? Kako je Hristos načinio od vas novo stvorenje?
3. U 2. Korinćanima 6,4,5 Pavle navodi dugu listu teškoća u koje je zapao radi evanđelja. Kako je on odgovorio na svoje patnje (videti 2. Korinćanima 6,6,7)? Kako vam to pomaže da odgovorite na svoje?
4. Pavle ističe suprotnost između žalosti koja je po Bogu i žalosti ovog sveta (2. Korinćanima 7,10). Na koji način žalost može biti povezana s pokajanjem? Kako biste opisali žalost koja je po Bogu za razliku od žalosti ovog sveta?

[illegible]

PRISTAVSKA SLUŽBA I MISIJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Korinćanima 8-9; Jovan 3,16; Jovan 17,5; Luka 9,58; Otkrivenje 13,8; Rimljanima 12,8; Rimljanima 15,26.27.

Tekst za pamćenje: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite“ (2. Korinćanima 8,9).

Osmo i deveto poglavlje 2. Korinćanima pokazuju da je Pavle pružio Korinćanima priliku da posluže svojoj braći i sestrama u Judeji. Taj odlomak otkriva da je davanje zapravo privilegija koju nam Bog dodeljuje, da bismo mogli da oponašamo Hristov samopožrtvovani karakter. Jezik neba je jezik davanja. Obratite pažnju na čuvene reči: „Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga *dao*“ (Jovan 3,16; italik dodat).

Štaviše, stih Jovan 3,16 jasno kaže s kojim ciljem je Bog dao Isusa – „da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni“. Pristavska služba (upravljanje resursima) i misija idu ruku podruku u ovom odlomku. One su nerazdvojne kao dve strane istog novčića. Nije ni čudo što Pavle sebe i svoje saradnike predstavlja kao „pristave tajna Božijeh“ (1. Korinćanima 4,1). Mi smo takođe pristavi (upravitelji) u istom smislu.

Ove sedmice videćemo da su i pristavska služba i misija, u pojmovnom smislu, čvrsto utemeljene na Isusovom primeru. Pristavska služba i misija su zapravo neodvojive. Jer, pristavska služba obezbeđuje finansijske i ljudske resurse za ispunjenje Božje misije.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 12. septembar.*

ISUSOV PRIMER

Kontekst 8. i 9. poglavlja 2. Korinćanima je Pavlovo ohrabrivanje vernika u Korintu da završe prikupljanje sredstava za osiromašene crkve u Judeji. Očigledno, oni su se već obavezali da će to učiniti (2. Korinćanima 8,10.11; 2. Korinćanima 9,5; takođe i 1. Korinćanima 16,1-4), ali su problemi u njihovom odnosu sa Pavlom zakomplikovali stvari. Pošto se pozabavio tim spornim pitanjima (2. Korinćanima 1-7), Pavle se sada okreće dovršenju tog zadatka (2. Korinćanima 8-9).

On se u početku poziva na primer Makedonaca (2. Korinćanima 8,1-7), koje njihovo puko siromaštvo nije sprečilo da pokažu izobilno „bogatstvo darežljivosti“ (2. Korinćanima 8,2, SSP). Da, siromaštvo i darežljivost mogu da idu ruku podruku. Pa ipak, ta divljenja vredna velikodušnost Makedonaca samo je uzvraćanje na velikodušnost koju je Isus pokazao kada je dao sebe za nas (2. Korinćanima 8,8-15).

Pročitajte 2. Korinćanima 8,9. Šta nam taj stih govori o Isusovom primeru?

Pavlova izjava u 2. Korinćanima 8,9 jedan je od najneobičnijih, najmoćnijih i najdubljih tekstova u celoj Bibliji. Pavle iznosi priču o Isusovoj misiji, ali uz neverovatnu štedljivost reči. U tome ima tako mnogo teologije! To je priča o iskupljenju u jednom jedinom stihu.

Još je upečatljivije to što je priča o tome izložena jezikom finasija. Da, Isus je bio bogat. Njegovo bogatstvo upućuje na Njegovo prepostojanje na nebu (Jovan 17,5). On je odlučio da postane siromašan time što se odrekao nebeske slave i došao na ovaj svet patnji. Bukvalno je postao siromašan (Luka 9,58). Premda je bio jednak Bogu, On „je ponizio (ispraznio) sam sebe uzevši obličje slugе, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek“ (Filibljanima 2,7). „Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove“ (Filibljanima 2,8).

Isus se odrekao sopstvenog života da bismo mi mogli zauvek da živimo s Njim. Njegova žrtva je imala svrhu – naše spasenje. Pristavska služba i misija idu ruku podruku. Tekst 2. Korinćanima 8-9 iznosi priču o konkretnom novčanom prilogu, ali ta priča se zasniva na Isusu. Tokom ove sedmice, razmotrićemo teološke principe povezane sa praksom prinošenja darova koja se zasniva na Hristovom prinošenju samog sebe.

Razmišljajte o Isusovom rođenju, životu, smrti i vaskrsenju. Kad shvatite da je sve to učinjeno radi vas, da biste mogli imati nadu u nešto što prevazilazi jedno bitisanje na ovom svetu, kakva bi trebalo da bude vaša reakcija?

MOTIVACIJA

Pročitajte 2. Korinćanima 8,1.5 i 2. Korinćanima 9,7.9.13.15. Koja je glavna poruka tih odlomaka?

Jezik davanja prožima 8. i 9. poglavlje 2. Korinćanima: „...blagodat Božiju koja je dana“ (2. Korinćanima 8,1); „sebe predaše“ (2. Korinćanima 8,5); „svaki po volji svojega srca... jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje“ (2. Korinćanima 9,7); „dade siromasima“ (2. Korinćanima 9,9); „oni su pobuđeni da slave Boga... za darežljivost vaše zajednice“ (2. Korinćanima 9,13, Čarnić); „hvala Bogu za njegov neiskazani dar!“ (2. Korinćanima 9,15, Čarnić). Osmo i deveto poglavlje 2. Korinćanima počinje i završava se jezikom davanja (2. Korinćanima 8,1 i 2. Korinćanima 9,15). Ta dva poglavlja moramo čitati imajući na umu ideju o davanju. Ona iznose najmanje četiri glavna razloga za davanje naših prinosa.

Zahvalnost za Božju blagodat (2. Korinćanima 8,1; 2. Korinćanima 9,14.15). Tekst 2. Korinćanima 8-9 počinje osvrtnom na „blagodat Božiju“ (2. Korinćanima 8,1). Malo dalje, Pavle kaže: „Znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 8,9). Božja i Hristova blagodat ovde je prikazana kao glavni razlog za običaj prilaganja darova. Bog je učinio tako mnogo za nas dajući nam Hrista. Prilaganjem naših darova, zauzvrat, mi priznajemo Božju blagodat u svom životu.

Kao i koncept davanja, izraz „blagodat“ (na grčkom *harris*) takođe se javlja u više navrata u 2. Korinćanima 8-9. Osim toga, kao i pojam davanja, i reč *harris* pojavljuje se na početku i na kraju tog odlomka (2. Korinćanima 8,1; 2. Korinćanima 9,14.15). Pavle u čitavom tom odlomku koristi taj izraz u različitom značenju, kako bi naglasio da iz Hristove blagodati u našem životu proishodi blagodat prema drugima i zahvalnost.

Želja da sledimo Isusov primer (2. Korinćanima 8,9). Isus je bio bogat i postao je siromašan (imajte na umu da su to simboli Njegovog večnog prepostojanja, a zatim i dolaska među ljude). Postojao je samo jedan način da se to dogodi – On je dao sve. Što se nas tiče, davanjem svojih prinosa, mi obezbeđujemo sredstva koja su potrebna da bi drugi upoznali Hrista.

Želja da delimo Božje blagoslove (2. Korinćanima 9,10.11). Mi damo drugima samo zato što smo najpre i sami primili od Boga. On nas obogaćuje da bismo mogli da budemo velikodušni.

Iskrena ljubav (2. Korinćanima 8,8.24). Davanje je test prave i iskrene ljubavi. To je najznačajniji dokaz da ljubav obitava u nečijem srcu. Da upotrebimo jedan engleski izraz, to znači doslovno „staviti novac tamo gde su vam usta“, odnosno „dokazati delima, a ne rečima“.

Koliko ste vi velikodušni? U svetlu Krsta, koliko dajete naspram toga koliko biste mogli da date?

PLANIRANJE

Pročitajte 2. Korinćanima 9,7. Šta taj stih govori o činu davanja prinosa?

Božja odluka da spase svet doneta je još pre nego što je svet pao u greh. Hristov dolazak da umre za nas bio je deo prastarog plana (Otkrivenje 13,8). Bog nije zatečen nespripreman. On je napravio plan da, preko Isusa, zapravo preda sam sebe. U 2. Korinćanima 8-9, planiranje je ključni teološki princip koji se tiče čina davanja. To se može videti na osnovu najmanje dve činjenice:

Prvo, *planiranje podrazumeva prethodnu odluku*. Pavle kaže: „Svako neka daje kako je u srcu odlučio“ (2. Korinćanima 9,7, Čarnić). Grčka reč prevedena sa „odlučio“ je glagol *proaireō*. To je složeni oblik glagola. Prefiks *pro* znači „prethodno“ ili „unapred“, a *aireō* u ovom kontekstu znači „odlučiti“. Dakle, *proaireō* upućuje na odluku koja je doneta unapred. Pored toga, započinjući svoju izjavu rečju „svako“, Pavle nagoveštava da dati iznos neće biti isti za svakoga. Njegova poruka bila je jednostavno da, koliko god ljudi odlučili da daju, trebalo bi to da čine uz pažljivo razmišljanje. Trebalo bi da daju onoliko iznos koliki smatraju da je ispravno da daju.

Drugo, *planiranje podrazumeva princip proporcionalnosti*. Pavle izveštava da su Makedonci dali „po mogućstvu njihovu“ (2. Korinćanima 8,3). On taj princip proporcionalnosti potom primenjuje na Korinćane. Ohrabrujući ih da dovrše zadatak na koji su se već obavezali, podstiče ih da dovrše taj projekat koristeći resurse koje poseduju (2. Korinćanima 8,11). On zaključuje tu misao izjavom da se prilog daje „po onome što (neko) ima, a ne po onome što nema“ (2. Korinćanima 8,12). Dok iznos desetka Biblija jasno definiše kao deset procenata, za darove i prinose isti princip ne važi. „Svako neka daje kako je u srcu odlučio“ (2. Korinćanima 9,7) primenjujući princip proporcionalnosti. Drugim rečima, svako sam odlučuje koji deo svojih prihoda će dati kao prinos. Od svakoga se očekuje da daje u srazmeri sa onim što ima. A to se ne može učiniti bez planiranja.

Koliko ste verni u davanju desetka i prinosa, bez obzira koliko ste bogati ili siromašni? Koje izgovore koristite da biste se uzdržali od davanja onda kada znate da biste mogli dati više?

STAV

Pročitajte tekst 2. Korinćanima 8,1-5. Koji je razlog mogao stajati iza spremnosti Makedonaca da prilože svoje darove s takvom velikodušnošću?

Na pozitivan stav Makedonaca može se gledati na više načina.

Prvo, **davali su s mnogo radosti** (2. Korinćanima 8,2). Pavle za Makedonce kaže da „suvišak radosti njihove i puko siromaštvo njihovo izobilova u bogatstvu prostote njihove“ (2. Korinćanima 8,2). On kasnije pominje da „Bog voli radosnog davaoca“ (2. Korinćanima 9,7, Čarnić). Grčka reč prevedena kao „radosnog“ javlja se samo ovde u Novom zavetu, ali jedan izraz iz iste porodice reči javlja se i na drugim mestima: „Ko pokazuje milosrđe – neka ga čini s radošću“ (Rimljanima 12,8, Čarnić). Izrazi iz te porodice reči ponekad se pojavljuju u vanbiblijskoj literaturi, u smislu radosti i sreće. U 2. Korinćanima 9,7, biti radosni davalac znači davati bez oklevanja.

Drugo, **davali su velikodušno** (2. Korinćanima 8,2). Pre nego što je pomenao velikodušnost Makedonaca, Pavle se osvrnuo na njihovo „puko siromaštvo“. Reč „darežljivost“ (na grčkom: *haplotētos*) pojavljuje se još dvaput u 8. i 9. poglavlju 2. Korinćanima. Pavle kaže: „U svemu ćete se obogatiti za svaku *darežljivost* koja našim posredstvom izaziva zahvalnost Bogu“ (2. Korinćanima 9,11, SSP, italik dodat), što znači da nam je dato da bismo onda i mi mogli da dajemo. Malo dalje, on pominje „*darežljivost* vaše zajednice“ (2. Korinćanima 9,13, SSP, italik dodat). U ovom odlomku, biti velikodušan u davanju prinosa predstavlja način priznanja Hristovog evanđelja.

Treće, **oni su „dobrovoljno davali“** (2. Korinćanima 8,3, Čarnić). To znači da su davali drage volje. Ovo postaje još dostojnije divljenja kada se ima u vidu da nisu davali od svog suviška, jer su im sredstva bila izuzetno ograničena. Pavle koristi istu misao da opiše Titovu spremnost da poseti Korinćane. On je otišao u Korint svojevolejno (2. Korinćanima 8,17).

Četvrto, **davali su sa osećajem da je davanje privilegija** (2. Korinćanima 8,4). Taj stav se može zapaziti u zahtevu Makedonaca da učestvuju u prikupljanju sredstava. „I usrdno /su/ nas molili da im učinimo milost da učestvuju u ovom služenju svetima“ (2. Korinćanima 8,4, SSP).

I konačno, **učestvovali su u prikupljanju sredstava kao u činu potpunog posvećenja** (2. Korinćanima 8,5). Pavle kaže da su oni „sami sebe dali prvo Gospodu, pa onda nama – po Božijoj volji“ (2. Korinćanima 8,5, Čarnić). Davanje sebe Gospodu kao rezultat ima davanje sebe drugima. Makedonci su svoje učešće u misiji proširili i izvan granica finansijske pomoći. Što će reći, davanje i velikodušnost nisu ograničeni samo na novac.

JEDINSTVO

Vidimo da Pavle podstiče vernike u Korintu da se uključe u prikupljanje priloga za siromašne crkve u Judeji. Jedan od njegovih ciljeva je da rasplamsa osećaj jedinstva. On želi da oni učestvuju, da budu deo misije. Želi da pokaže da su crkve obraćenih neznabožaca deo iste Božje porodice kao i vernici iz jevrejstva u Jerusalimu. To jest, da su ti ljudi, koji su nekad bili njihovi protivnici, sada zaista, zajedno s njima, pripadnici Božjeg novozavetnog ostatka. Pavle želi da celu hrišćansku porodicu, sastavljenu od Jevreja i nekadašnjih neznabožaca, vidi ujedinjenu na moćan način, koji može da posluži kao svedočanstvo crkvi u budućim generacijama.

Tit i još dvojica imenovane braće bili su zaduženi za prikupljanje sredstava. Bog je to staranje za crkve stavio Titu na srce (2. Korinćanima 8,16). Među crkvama, Bog je izabrao još dvojicu braće (2. Korinćanima 8,18-23). Oni se nazivaju „poslanici crkveni i slava Hristova“ (2. Korinćanima 8,23). Da li izraz „slava Hristova“ opisuje tu dvojicu braće ili same crkve, nije ni važno. Davanje prinosa je u krajnjoj liniji znak odanosti Hristu, Glavi crkve (Efescima 4,15).

Tekst 2. Korinćanima 8-9 ukazuje da je te priloge trebalo davati ljudima koje je Bog za to imenovao u crkvi. Izrazi „po svijem crkvama“ (2. Korinćanima 8,18), „izabran od crkava“ (2. Korinćanima 8,19), i „poslanici crkveni“ (2. Korinćanima 8,23) ukazuje upravo na to. Zato ne iznenađuje sledeći poziv: „Pokažite im, dakle, pred crkvama dokaz svoje ljubavi“ (2. Korinćanima 8,24, Čarnić).

Donošenje prinosa crkvi – što je od Boga određen metod izdržavanja crkve na zemlji – podstiče jedinstvo, a u isto vreme je i rezultat osećaja jedinstva (2. Korinćanima 8,13.14). Novac može da bude snažan ujedinjujući faktor. S druge strane, ako ljudi ne gledaju isključivo na Božju slavu, novac može da izazove i podele.

Kako nam stihovi Rimljanima 15,26.27 otkrivaju Pavlovu želju za jedinstvom koja je tu izražena?

Konačno, Pavle opisuje prikupljanje prinosa kao službu, izraz blagodati, blagoslov, čin bogoslužjenja, a takođe i zajedništvo. I sve to kao rezultat darivanja? Razmislite o tome.

Na koji način slanje sredstava našim crkvama i misijama u inostranstvu, često na vrlo udaljenim mestima, pomaže stvaranju jedinstva u našoj crkvi na svetskom nivou?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Velikodušna crkva“, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 335-345 (original).

„Oni čija su srca ispunjena Hristovom ljubavlju, slediće primer Onoga koji je nas radi postao siromah, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. Novac, vreme, uticaj – sve darove koje su primili iz Božje ruke, oni će ceniti samo kao sredstva za unapređenje evandeoskog dela. Tako je bilo u prvoj Crkvi, i kada u današnjoj Crkvi bude jasno da su vernici podržani od Svetoga Duha prestali da vole ono što je na svetu, i da su spremni da podnesu žrtve da bi njihovi bližnji mogli da čuju Jevanđelje, objavljene istine imaće snažan uticaj na slušaoce.“ – Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 71 (original).

„Gospodu nisu potrebni naši prinosi. Mi Ga ne možemo obogatiti svojim darovima. Psalmista kaže: 'Jer je od tebe sve, i iz tvojih ruku primivši dasmo ti' (1. Dnevnika 29,14). Pa ipak, Bog nam dopušta da svoju zahvalnost za Njegovu milost pokažemo kroz samopožrtvovane napore da je proširimo na druge. To je jedini način na koji možemo da ispoljimo svoju zahvalnost i ljubav prema Bogu. On nam drugu mogućnost nije ostavio.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 18, 19.

„Kako je veliki bio Božji dar čoveku, i kako priliči našem Bogu da ga daruje! Sa izdašnošću koja se nikad ne može prevazići, dao Ga je, da bi mogao da spase buntovne sinove čovečije i omogući im da sagledaju Njegovu nameru i spoznaju Njegovu ljubav. Hoćete li, svojim darovima i prinosima, pokazati da ništa ne smatrate prevelikom žrtvom za Onoga koji je 'i sina svojega jednorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni?'“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, May 15, 1900.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Zadržite se više na stihu 2. Korinćanima 8,9. Zašto je Isusov primer tako presudno bitan kad je u pitanju pristavska služba (upravljanje materijalnim dobrima)?
2. Stih Jovan 3,16 nagoveštava da je jezik neba zapravo jezik davanja. Pročitajte sledeće stihove: Jovan 15,13; Efescima 5,2,25; Galatima 2,19,20 i 1. Jovanova 3,16. Šta oni imaju zajedničko sa stihom Jovan 3,16 i koju poruku možemo izvući iz njih?
3. Na osnovu vašeg shvatanja teksta 2. Korinćanima 8-9, koje su lične koristi od davanja?
4. Pored sistematskog davanja darova i prinosa, šta još možete učiniti da biste oponašali Isusov primer samopožrtvovanja?

[illegible]

SUOČAVANJE SA LAŽNIM UČITELJIMA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Korinćanima 10,1-17; Jeremija 9,24; 2. Korinćanima 11,1-15.22-28; 2. Korinćanima 12,20.21; 2. Korinćanima 13,5.

Tekst za pamćenje: „Jer oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova“ (2. Korinćanima 10,4).

Kao da Pavle već nije imao dovoljno problema, pojavio se još jedan s kojim je morao da se nosi – lažni učitelji u crkvi. Ti ljudi su se protivili njemu i njegovom radu i službi. Što je još gore, ti lažni učitelji su zaveli i vernike u Korintu. Pavle o borbi s tim problemom govori kao o duhovnom ratu.

Da li je to bilo preterivanje? Nipošto. Pavle je znao da se ti ljudi, u krajnjoj liniji, ne suprotstavljaju njemu nego samom Hristu. On nije bio narcisoidni tip vođe zainteresovan za očuvanje sopstvene reputacije kao sredstva za nametanje sopstvene vlasti i autoriteta nad podređenima. Znao je da je poruka koju je bio zadužen da propoveda pitanje života i smrti, sa večnim posledicama. A bio je svestan i da ga je sam Bog pozvao da to čini. „Od Pavla, voljom Božijom pozvanoga apostola Isusa Hrista“ (1 Korinćanima 1,1).

Kada je reč o lažnim učenjima, od crkve se očekuje da postupa s ljubavlju, ali odlučno, na osnovu autoriteta Svetog pisma. Evanđeoska poruka se mora sačuvati, neiskvarena i čista, kako bi dušama dala nadu u večnost.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 19. septembar.*

DUHOVNI RAT

Pročitajte 2. Korinćanima 10,1-11. Na Pavlovu krotost u postupanju prema Korinćanima ponekad se gledalo kao na slabost. Koje reči ili izjave u tom odlomku otkrivaju da je Pavle imao hrabrosti da se pobavi problemom lažnih učitelja u Korintu?

Pavle počinje 10. poglavlje 2. Korinćanima u vrlo ličnom tonu: „A sam ja Pavle molim vas“ (2. Korinćanima 10,1). To pokazuje koliko je bio zabrinut zbog lažnih učenja koja su se uvukla u crkvu. U 2. Korinćanima 10,1 on se ironičnim rečima osvrće na optužbe svojih protivnika da je zastrašujući nasilnik kada piše pisma iz daljine, ali bedna kukavica kad se suočava s ljudima licem k licu (2. Korinćanima 10,10.11). On odgovara da ono što izgleda kao slabost treba posmatrati kao krotost punu sile i hristoliku blagost.

Sa lažnim učiteljima moramo se suočiti sa odvažnošću i pouzdanjem (2. Korinćanima 10,2), ali pomešanim sa Hristovom blagošću (2. Korinćanima 10,1, Čarnić). Isus je jednom prilikom rekao: „Jer sam ja krotak i smjeren u srcu“ (Matej 11,29). Međutim, Isus se isto tako odvažno suočio sa menjačima novca u hramu tako što je ispremetao njihove stolove i nazvao ih razbojnicima (Matej 21,12.13). A fariseje je u lice nazvao licemerima i okrećenim grobovima (Matej 23,23-27). Poput Isusa, i Pavle je znao da se mi nalazimo u duhovnom ratu koji zahteva upotrebu sveg Božjeg oružja (Efescima 6,12-17).

Pavle u 2. Korinćanima 10 koristi vojnički jezik jer su životi u pitanju (2. Korinćanima 10,3-6). To nije samo ljudski sukob već božanska bitka za pridobijanje ljudi za Hrista. S tim u vezi, svaka lažna tvrdnja i nadmeno mišljenje moraju se izneti na videlo i oboriti na osnovu Božje Reči, da bi se svaka misao mogla dovesti u „pokornost Hristu“ (2. Korinćanima 10,5).

U tom duhovnom ratu, Pavle postupa po Hristovom ovlašćenju. Ta vlast, međutim, za cilj ima nazidanje, a ne rušenje (2. Korinćanima 10,8, Čarnić). Duhovnim vođama je lako da tvrde kako deluju po Božjem ovlašćenju. Međutim, oni moraju imati na umu da im tu vlast daje Hristos, i da, poput Njega, moraju biti krotki i smerni u srcu. Pavle se poziva na vlast koju mu je Hristos dao, jer je zabrinut da su Korinćani slušali pogrešne ljude, čime su dovodili u rizik svoju odanost Hristu.

Kako možemo biti istovremeno blagi i odvažni u ophođenju sa lažnim učiteljima? Zašto moramo biti i jedno i drugo?

HVALJENJE GOSPODOM

Juče smo videli da su Pavle i njegovi saradnici vršili svoju službu kao da vode duhovni rat, a to su činili koristeći Božje oružje. Danas ćemo videti da lažni učitelji postupaju u skladu sa ljudskim kriterijumima. Oni se neprikladno hvališu. Za razliku od njih, Pavle se hvali samo Gospodom. Kao što je napisao: „A koji se hvali, Gospodom neka se hvali“ (2. Korinćanima 10,17).

Pročitajte tekst 2. Korinćanima 10,13-17. Kako atmosfera nadmetanja može da naštetiti propovedanju evanđelja?

Pavlova upotreba jezika samohvalisanja vekovima je predstavljala zagonetku za tumače Biblije. Međutim, samohvalisanje je bila uobičajena praksa u drevnom svetu, a kontrolisana je društvenim konvencijama kako bi se izbegla uvreda slušalaca. Pavle je poznavao te konvencije i poštovao ih je. Pored toga, on jasno napominje da se njegov način hvalisanja razlikuje od hvalisanja lažnih učitelja. On se hvali u Gospodu (2. Korinćanima 10,17). Ovo je citat iz Starog zaveta: „Nego ko se hvali, neka se hvali tijekom što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji“ (Jeremija 9,24). Citirajući taj odlomak iz Knjige proroka Jeremije, Pavle pokazuje da je Hristos taj koji je u središtu – Hristova ljubav, pravda i pravednost.

Drugim rečima, Pavlovo hvalisanje se usredsređuje na Božja dostignuća u Hristu. Prema tome, njegovo hvalisanje je biblijski utemeljeno, te je samim tim bezopasno i neuvredljivo. S druge strane, njegovi protivnici su stvorili atmosferu nadmetanja poredeći se jedni sa drugima. To je glupost! (2. Korinćanima 10,12).

U 2. Korinćanima 10,14-16 Pavle nagoveštava da je propovedanje evanđelja primarni fokus njegove službe kako u Korintu, tako i u oblasti izvan tog grada. Njegova ljubav prema Isusu navodila ga je da stalno govori o toj dobroj vesti koja se ogleda u Hristovoj smrti i vaskrsenju, što nama donosi spasenje.

Za razliku od lažnih učitelja u Korintu koji su hvalili sebe same, Pavla je hvalio i ovlastio Bog (2. Korinćanima 10,12,18). On je bio „voljom Božijom“ pozvan za apostola Isusa Hrista (1. Korinćanima 1,1). I bio je veran tom pozivu do kraja svog života (2. Timotiju 4,7).

Ponovo pročitajte tekst 2. Korinćanima 10,12-18. Kako crkvene vođe, pa čak i članovi crkve, mogu da izbegnu atmosferu nadmetanja? Zašto je tako lako uplesti se u nešto što nije zaista bitno?

PREPOZNAVANJE LAŽNIH UČITELJA

Novi zavet sadrži nekoliko upozorenja protiv lažnih učitelja u hrišćanskim zajednicama. Sam Isus je upozorio učenike na taj isti problem (Matej 7,15-20). Apostoli su takođe skretali pažnju na to (Galatima 1,6-9; 1. Timotiju 6,3-5; 2. Petrova 2,1-3).

Pročitajte tekst 2. Korinćanima 11,1-15. Kako Pavle prikazuje izazove s kojima se suočavao kada je reč o tim lažnim učiteljima?

Pavle raskrinkava delovanje lažnih učitelja. U isto vreme, on napominje da je njegova služba usredsređena na Hrista. On poredi crkvu u Korintu sa nevestom i predstavlja sebe kao njenog oca, koji ima odgovornost da je izvede pred Hrista (2. Korinćanima 11,2). On to čini zato što voli crkvu (2. Korinćanima 11,11). Zato i ne želi da joj bude na teret u finansijskom smislu, iako ima pravo na to da ga ona izdržava (2. Korinćanima 11,7-12).

S druge strane, „preveliki apostoli“ (što je verovatno ironična aluzija na lažne učitelje) porede se sa zmijom koja je prevarila Evu (2. Korinćanima 11,3). Poput sotone u Edemskom vrtu, lažne učitelje u Korintu karakteriše obmana i nečasno postupanje (2. Korinćanima 11,3.4). Pavlova glavna briga bila je da oni ne zavedu Korinćane na stranputicu i ne odvrte ih od iskrene posvećenosti i odanosti Hristu.

Ti uljezi su propovedali drugačiju poruku od one koju je Pavle propovedao – drugačijeg Isusa i drugačije evanđelje (2. Korinćanima 11,4). To pokazuje da nije svako ko propoveda o Isusu Božje izabrano oruđe. U tom pogledu, sam Isus je rekao: „Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima“ (Matej 7,21). U Galatima 1,6-9, Pavle kaže da ko god propoveda drugačije evanđelje navlači na sebe kletvu, ali neki u Korintu su tolerisali tu vrstu zablude.

Pavle razotkriva lažne apostole i kaže za njih: „Prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove“ (2. Korinćanima 11,13). Oni se prerusavaju u Hristove apostole, baš kao što se i „sam sotona pretvara u anđela svijetla“, pa se tako „i sluge njegove [sotonine] pretvaraju kao sluge pravde“ (2. Korinćanima 11,14.15). Kakva tragična situacija – oni koji se izjašnjavaju kao Hristove sluge zapravo rade kao predstavnici sotone. Pavle zaključuje svoju misao rekavši da će njihov „svršetak biti po djelima njihovijem“ (2. Korinćanima 11,15).

Pogledajte kako snažno on reaguje na zablude u crkvi! Šta nam to govori?

STRADANJE ZBOG EVANĐELJA

Pošto je lažne učitelje razotkrio kao sluge sotone (2. Korinćanima 11,1-15), Pavle sada „igra njihovu igru“, hvališući se pomalo kao što bi činio neki bezumni (2. Korinćanima 11,16-21), da bi Korinćani uvideli koliko je besmisleno obraćati pažnju na govore lažnih učitelja. Ako su Korinćani njih poštovali, onda je Pavle ipak zasluživao daleko veće poštovanje. Njegovo stradanje za evanđelje bilo je dokaz da je on odani Hristov sluga (2. Korinćanima 11,22.23).

Pročitajte 2. Korinćanima 11,22-28. Šta on tu hoće da kaže?

Dok su Pavlove „jevrejske preporuke“ bile istovetne sa onima koje su posedovali lažni učitelji (2. Korinćanima 11,22), njegova služba Hristu nadmašivala je njihovu (2. Korinćanima 11,23). „Jesu li sluge Hristove?“ – pitao se on. A odgovor je glasio: „Ja sam još više.“ Njegov trud bio je veći, njegova zatvaranja bila su češća, a batinanja surovija.

Ali to nije sve. Lista njegovih stradanja obuhvata i pet slučajeva kada je primio trideset devet udaraca bičem (2. Korinćanima 11,24), zatim, batinanje štapom, kamenovanje, brodolome, opasnost u dubokim vodama (2. Korinćanima 11,25), opasnost na putovanjima, opasnost od reka, opasnost od razbojnika, opasnost od zemljaka, opasnost od neznabožaca, opasnost u naseljenim gradovima, opasnost na pustim mestima, opasnost na moru, opasnost od lažnih vernika (2. Korinćanima 11,26), naporan, iscrpljujući rad, besane noći, glad i žeđ, hladnoću, golotinju (2. Korinćanima 11,27). I kao da sve to nije bilo dovoljno, morao je da se nosi i sa duševnom patnjom zbog svoje duboke zabrinutosti za crkve (2. Korinćanima 11,28).

Samo bi pravi Hristov sluga bio spreman toliko da propati za evanđelje. Ako bi Pavle zaista hteo da se hvališe svojim stradanjima, imao bi mnogo toga da kaže. Međutim, sledeći odeljak tog pisma pokazuje da se razlog njegovog hvalisanja ne temelji na onome što je on učinio za Hrista, već na onome što je Hristos učinio za njega. Pavle je znao da se Božja sila vidljivije pokazuje u ljudskim slabostima (2. Korinćanima 12,9.10). Dajući mu „žalac u meso“ (2. Korinćanima 12,7), Bog je zaštitio Pavla od iskušenja da se hvališe svojim dostignućima. To ga je držalo u poniznosti, svesnog sopstvene slabosti, zavisnog od božanske sile, i u stanju u kom je bio sposoban da primi više Božje blagodati i milosti.

Da li ste i vi postradali zbog evanđelja? Šta ste naučili iz tog iskustva? Kako vam je način na koji se Pavle nosio sa svojim patnjama pomogao da se nosite sa svojim?

POZIV NEOBRAĆENIMA

U 2. Korinćanima 12,14-13,10 Pavle najavljuje crkvi svoju treću posetu (2. Korinćanima 12,14; 2. Korinćanima 13,1). Pokazao je da nije inferiorniji ni od jednog lažnog apostola, i sada je rešio da ponovo dođe u Korint i pokuša da obrati nepokajane članove. Bio je to, zapravo, jedan od glavnih ciljeva te posete. Sve što je Pavle činio i govorio bilo je namenjeno popravljaju crkve (2. Korinćanima 12,19).

Pročitajte 2. Korinćanima 12,20.21. Koji su gresi ugrožavali duhovno stanje korintske crkve?

Lista grehova u 2. Korinćanima 12,20.21 slična je ostalima koje nalazimo na drugim mestima u Pavlovim pismima (Rimljanima 1,29-31; Galatima 5,19-21). Prve dve stavke javljaju se već u 1. Korinćanima 3,3, gde Pavle govori o zavisti i svađama među vernicima u Korintu. Pavle strahuje da se stvari neće mnogo promeniti do trenutka njegove treće posete. On kaže: „Jer se bojim da kad po čem dođem neću vas naći kakove hoću.“ I obrnuto, kaže on, „i ja ću se naći vama kakova me nećete“ (2. Korinćanima 12,20). To znači da, umesto da s njima postupa u Hristovoj krotosti i blagosti (2. Korinćanima 10,1), on sada ima „osvetu za svaku nepokornost“ (2. Korinćanima 10,6).

Njegova glavna briga je to što se vernici upleteni u „nečistotu i blud i sramotu“ možda nisu pokajali (2. Korinćanima 12,21). A upravo gresi poput tih izazivaju podele u crkvi.

Pavle se zatim usredsređuje na ulogu crkvene discipline u popravljaju onih koji žive u grehu (2. Korinćanima 13,1-4). Slabost nije izgovor za grešni način života. Postoji sila koja stoji na raspolaganju onima koji hoće da žive pobeđničkim životom (2. Korinćanima 13,4). Činjenica da su se neki u Korintu upuštali u seksualni greh dokazuje da Božja sila nije bila stvarnost u njihovom životu. Pavle je želeo da se oni pokaju i da iskuse silu koja vodi ka poslušnosti. Poslednje što je Pavle želeo da učini bilo je da ih disciplinuje. On kaže: „A molimo se Bogu da vi ne činite nikakva zla... nego da vi dobro činite... A zato se i molimo Bogu, za vaše savršenstvo“ (2. Korinćanima 13,7-9). Kakve li lepe molitve! On ih poziva da se preispitaju da bi videli da li su u veri.

Pročitajte 2. Korinćanima 13,5. Šta znači biti u veri? Kako možete znati da ste u veri?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, „The Laodicean Church“, *The Advent Review and Sabbath Herald*, September 30, 1873, str. 125.

„Gospod štiti svoj narod od ponavljanja grešaka i propusta iz prošlosti. Uvek je bilo mnogo lažnih učitelja koji su, zalažući se za pogrešna učenja i nesvete običaje, i postupajući u skladu s lažnim principima, na najvarljiviji, skriveni, obmanjujući način nastojali da prevare, ako je moguće, i izabrane.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, January 7, 1904.

„Gospodnja je namera da naša mišljenja budu stavljena na probu, da uvidimo potrebu za pomnim ispitivanjem živih proročanstava kako bismo se uverili da li smo u veri. Mnogi koji tvrde da veruju u istinu umiruju sebe govoreći: 'Bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem.'“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36.

„Ljudi greše iako im je istina jasno predložena. Kada bi svoja učenja usaglasili sa Božjom Rečju, umesto što Božju Reč čitaju u svetlu svojih učenja da bi dokazali ispravnost sopstvenih zamisli, ne bi hodali u tami i slepilu, niti bi gajili zablude. Mnogi pridaju rečima Svetog pisma značenje koje odgovara njihovom sopstvenom mišljenju, tako da i sami zastranjuju, a obmanjuju i druge svojim pogrešnim tumačenjem Božje Reči. Kada se prihvatimo proučavanja Božje reči, treba to da činimo s poniznim srcem. Sva sebičnost, sva ljubav prema originalnosti treba da se ostavi po strani. Uvrežena mišljenja ne smeju se smatrati nepogrešivim.“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36, 37.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Ponovo pročitajte tekst 2. Korinćanima 10,1-6. Koju strategiju Pavle koristi pri suočavanju sa duhovnim „ratovima“ za Božju istinu, i kako je mi možemo primeniti u svojim duhovnim ratovima?
2. Biblija kaže da će pre nego što dođe kraj, mnogi lažni učitelji pokušati da odvrate ljude od istine. Šta vaša lokalna crkva može da učini kako bi sprečila da njeni članovi budu zavedeni od strane lažnih učitelja, koji takođe mogu biti u vašoj crkvi? Zašto je to od tako suštinske važnosti za ispunjenje crkvene misije?
3. Zašto je Pavle smatrao neophodnim da se „pohvali“ dugom listom svojih stradanja (2. Korinćanima 11,16-33)? I šta znači „hvaliti se Gospodom“?
4. Zašto je važno za članove crkve da preispitaju sebe kako bi videli da li su u veri (2. Korinćanima 13,5)? Od kakve je to važnosti?

[illegible]

BLAGODAT, LJUBAV I ZAJEDNIŠTVO

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Korinćanima 8,9; Rimljanima 16,20; 1. Jovanova 4,8-11; 2. Korinćanima 13,11; Filipljanima 2,1.2; Galatima 4,4-6.

Tekst za pamćenje: „Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista i ljubav Boga i oca i zajednica svetoga Duha sa svima vama” (2. Korinćanima 13,13).

Pavle završava 2. Poslanicu Korinćanima ponovnim naglašavanjem ključnih elemenata kojima se bavio u svojim pismima. On to čini kroz pet imperativa (2. Korinćanima 13,11).

Prvi imperativ: „Radujte se” – podseća na ranije tekstove u njegovim pismima.

Drugi imperativ: „Savršujte se” – prevod je jedne grčke reči (*katartizō*), koja se pojavljuje ovde i u stihu 1. Korinćanima 1,10.

Treći: „Utješavajte se” – rezimira tekst 2. Korinćanima 1,3-7. Pavle svoje drugo pismo počinje i završava ohrabrenjem. Mi primamo Božje ohrabrenje da bismo ohrabrivali druge (2. Korinćanima 1,4.6).

Četvrti i peti imperativ: „Jednako mislite, mir imajte” (2. Korinćanima 13,11) – predstavljaju poziv na jedinstvo. Ta atmosfera radosti, obnovljenja, ohrabrenja i mira uslov je za prisustvo Boga koji je „Bog ljubavi i mira” (2. Korinćanima 13,11). Ona proishodi iz delovanja našeg trojednog Boga na ljudsko srce (2. Korinćanima 13,14).

Blagodat, ljubav i zajedništvo rezultat su delovanja trojednog Boga u našu korist. Te tri hrišćanske osobine stvaraju atmosferu koju karakteriše Božje prisustvo.

**Proučite pouku za ovu sedmicu da biste se pripremili za subotu, 26. septembar.*

ISUSOVA BLAGODAT

Nadahnjujuće je to što na kraju 2. Poslanice Korinćanima vidimo pozivanje na Isusovu blagodat, baš kao i u njenom uvodu (2. Korinćanima 1,2; 2. Korinćanima 13,14). Pavle počinje i završava ovo pismo pozivanjem na Njegovu blagodat. Kao što smo videli na početku ovog tromesečja, on nije mogao da prestane da razmišlja i govori o Isusu.

„Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite“ (2. Korinćanima 8,9).

Kako je divna i neodoljiva Isusova blagodat. On je napustio bogatstva svog večnog postojanja na nebu da bi postao siromašan. Hodao je prašnjavim drumovima drevne Galileje. „Ponizio /je/ sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove“ (Filibljanima 2,8). A učinio je to da bismo se mi „obogatili“, naime, da bismo imali priliku da budemo s Njim na nebu. Teško je nama koji znamo samo za svet greha, smrti i patnje, da makar nazremo šta je za Isusa značilo to što je napustio nebeske dvorove da bi došao ovde i položio svoj život za nas.

Pročitajte sledeće stihove: Rimljanima 16,20; Galatima 6,18; Filibljanima 4,23 i 1. Solunjanima 5,28. Koje važno učenje vidite u njima?

Pavle se osvrće na Isusovu blagodat vrlo često u svojim poslanicama. Neki od tih bisera su: „Blagodat Božija i dar izli /se/ izobilno na mnoge blagodaću... Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,15). Oni koji prime to obilje blagodati će „carovati kroz... Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,17). Kao što je slučaj sa 2. Korinćanima, Pavle takođe počinje i završava ostale poslanice pominjući Isusovu blagodat (Rimljanima 1,7; Rimljanima 16,20; 1. Korinćanima 1,3; 1. Korinćanima 16,23; Galatima 1,3; Galatima 6,18; Filibljanima 1,2; Filibljanima 4,23). Ta tema je zaokupljala njegove misli, i on je želeo da njome ispuni i misli Korinćana.

To je bila njegova želja za sve crkve. Zapazite šta on kaže Efescima: „Blagodat sa svima koji vole našeg Gospoda Isusa Hrista besmrtnom ljubavlju“ (Efescima 6,24, prevod sa engleskog). A kad je reč o nama danas, da li bi on želeo da prema Isusu pokazujemo išta manje od besmrtno ljubavi? Svakako da ne. Uostalom, njegova želja je da Isusova blagodat doseže „sve više ljudi“ (2. Korinćanima 4,15) i da im postane dovoljna kao što je bila i njemu (2. Korinćanima 12,9).

Razmišljajte o Božjoj blagodati prema vama na taj način. Šta zaišta zaslužujete posle svega što ste rekli i učinili? Šta vam, međutim, Božja blagodat nudi umesto toga?

BOŽJA LJUBAV

„Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista i ljubav Boga i oca i zajednica svetoga Duha sa svima vama. Amin“ (2. Korinćanima 13,13). Tim rečima Pavle završava svoju drugu poslanicu. Zapazite da on tri Ličnosti Trojstva pominje sledećim redom: Sin, Otac i Sveti Duh. Upravo kroz delovanje sve Trojice možemo bolje razumeti kakav je Bog i šta On čini za nas.

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 3,16-17; Rimljanima 8,37-39 i 1. Jovanova 4,8-11. Šta nam oni govore o Božjoj ljubavi?

U stihu 1. Jovanova 4,8 kaže se da „je Bog ljubav“. Ljubav je suštinska osobina Boga. Jovan naglašava da možemo spoznati ljubav u tome što je Bog dao svog jedinog Sina da umre za nas (1. Jovanova 3,16). Bog je poslao Isusa u spasilačku misiju (Jovan 3,17), koja je bila deo projekta spase-nja (Dela 3,20, 21; 1. Jovanova 4,10.14). Isus u Evanđeljima u više navrata govori o Ocu kao o Onome koji Ga je poslao (Matej 10,40; Marko 9,37).

U jednoj svojoj upečatljivoj izjavi, Pavle primećuje: „Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas“ (Rimljanima 5,8). Božju ljubav možemo letimično sagledati u divnom odnosu između muža i žene, kao i odnosu roditelja i njihove dece, u iskrenim prijateljstvima, i tako dalje. Božju ljubav možemo videti i u prirodi. U tom pogledu, Elen G. Vajt kaže: „’Bog je ljubav’, ispisano je na svakom raspu-klom pupoljku, na svakoj vlati trave. Ljupke ptice koje ispunjavaju vazduh radosnim pesmama, cvetovi nežnih boja, koji u svom savršenstvu šire svoj miris, ponosito šumsko drveće sa svojim zelenilom i bogatim krošnjama – sve svedoči o nežnoj, očinskoj brizi našega Boga i Njegovoj želji da usreći svoju decu.“ – *Put Hristu*, str. 10 (original).

Međutim, ništa nije ubedljivije od činjenice da je Bog dao Isusa kao žrtvu za naše grehe. Kada shvatimo da nas Bog voli do te mere da je poslao Isusa da položi svoj život za nas, naš odgovor se ogleda u spremnosti da i mi položimo „duše za braću“ (1. Jovanova 3,16).

Pavle je želeo da Korinćani žive u jedinstvu. Međutim, bez ljubavi nema jedinstva. Zato ih je učio da „ljubav popravlja (naziđuje)“ (1. Korinćanima 8,1), i da je bez ljubavi sve uzaludno i prazno (1. Korinćanima 13,1-3). Dakle, sve što činimo mora biti učinjeno iz ljubavi (1. Korinćani-ma 16,14), koja je produžetak Božje ljubavi.

Šta bi se izigubilo u evanđelju kad Isus ne bi bio – večno i u pot-punosti – Bog lično?

BOG LJUBAVI

U drevnom paganskom svetu, ljudi nisu verovali da bogovi vole ljude. Smatralo se, umesto toga, da su oni zlonamerni i besni, i da ih treba umilostiviti. Ideja o jednom Bogu ljubavi, kakvu vidimo u Bibliji, bila je nešto novo. Koliko god da je iznenađujuća bila ta izjava u njegovo vreme, Pavle opisuje našeg Boga kao Boga „ljubavi i mira“ (2. Korinćanima 13,11).

Pročitajte 2. Korinćanima 13,11. Kako možete crpeti nadu iz onoga što je tu rečeno? Kako možete bolje iskusiti ono čemu taj stih uči?

Izraz „Bog ljubavi i mira“ može se tumačiti na dva različita načina. S jedne strane, na Boga se gleda kao na izvor ljubavi i mira. S druge strane, Boga karakterišu ljubav i mir. Međutim, nije potrebno opredeljavati se između to dvoje. Budući da su ljubav i mir osobine svojstvene Bogu, On nam daje i ljubav i mir.

Na drugim mestima, Pavle kaže da je On: „Bog trpljenja i utjehe“ (Rimljanima 15,5); „Bog nade“ (Rimljanima 15,13); „Bog mira“ (Rimljanima 15,33; Rimljanima 16,20; 1. Korinćanima 14,33; Filibljanima 4,9; 1. Solunjanima 5,23); „Otac milosti“ (2. Korinćanima 1,3) i „Bog svake utjehe“ (2. Korinćanima 1,3). Bog je izvor svih tih blagoslova. On nam ih sve daje iz svoje neizmerne ljubavi.

Takođe, premda je izraz „Bog mira“ donekle uobičajen u Bibliji, izraz „Bog ljubavi“ javlja se samo ovde (2. Korinćanima 13,11), te otuda zasluži naše najdublje razmišljanje.

Kao što su mnogi tumači primetili, Pavlovo pominjanje Boga mira samo par stihova pre trinitarnog blagoslova u 2. Korinćanima 13,13 nagoveštava da on o Bogu razmišlja kao o tri Osobe. „Mada on ovde koristi reč 'Bog' kao da govori o jednom od tri, njegovo razumevanje Isusa i Duha na drugim mestima u njegovim poslanicama... prisiljava nas da na ceo taj izraz gledamo kao da opisuje jednog Boga koga je najranija crkva počela da sagledava u trojnom obličju... Prošlo je više od jednog veka pre nego što su teolozi... počeli da koriste reči poput 'trojstva' kao skraćeni način izražavanja onoga što je Pavle već sročio.“ – Tom Wright, *Paul for Everyone: 2 Corinthians* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), str. 148.

Mi verujemo u jednog Boga, jedinstvo tri Osobe koje večno žive u odnosu ljubavi. Taj trojedni Bog nas voli i poziva nas da volimo jedni druge na način koji odražava ljubav među Njima.

ZAJEDNIŠTVO SVETOG DUHA

Isusova blagodat ne samo da otkriva Božju ljubav prema nama, već donosi i zajedništvo Duha kao dalji učinak te ljubavi. U isto vreme, zajedništvo ima svoj izvor u Božjoj ljubavi. A to je zato što bez ljubavi nema zajedništva. Kao što Pavle piše: „Ako ima dakle koje poučenje u Hristu, ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima koja zajednica duha, ako ima koje srce žalostivo i milost, ispunite moju radost da jedno mislite, jednu ljubav imate, jednodušni i jednomisleni“ (Filibljanima 2,1.2).

Neki kažu da je Sveti Duh samo sila ili uticaj, ali to ne može biti istina. Uostalom, zašto bi Pavle pomenuo dve osobe – Oca i Sina – uporedo s nekom običnom „silom“ u trinitarnoj formuli? To ne bi imalo smisla. Baš kao što su Otac i Sin prikazani u jednom ličnom odnosu (2. Korinćanima 1,3; 2. Korinćanima 11,31), odnos Duha sa osobama navodi nas na zaključak da je i On osoba (Rimljanima 8,15.16; videti takođe: Jovan 14,16.17.26; Jovan 15,26).

Izraz „zajednica duha“ (Filibljanima 2,1) može se razumeti na dva načina. On može da označava zajedništvo jednih s drugima koje Duh daruje, ili zajedništvo sa samim Duhom. Više biblijskih tumača tvrdi da se ta dva značenja uzajamno ne isključuju. Na kraju krajeva, zajedništvo jednih sa drugima posledica je zajedništva sa Duhom.

Pročitajte sledeće stihove: 1. Korinćanima 2,10.11; 1. Korinćanima 3,16; 1. Korinćanima 12,11 i 2. Korinćanima 3,6.17. Šta Pavle uči Korinćane u vezi sa Duhom?

Pavle ima mnogo toga da kaže u vezi sa delovanjem Duha. U 1. i 2. Korinćanima, Sveti Duh se pominje više od četrdeset puta. Sveti Duh potpomaže popravljjanje crkve (1. Korinćanima 14,12), osposobljava ljude za misiju (1. Korinćanima 2,4.5), otkriva dubine Božje (1. Korinćanima 2,10.11) i uči nas o njima (1. Korinćanima 2,13), boravi u nama (1. Korinćanima 3,16; 1. Korinćanima 6,19), sarađuje sa Hristom na našem opravdanju (1. Korinćanima 6,11), dodeljuje duhovne darove crkvi (1. Korinćanima 12-14), zapečaćava nas za spasenje (2. Korinćanima 1,22), urezuje zakon u ljudsko srce (2. Korinćanima 3,3), daje novi život u Hristu (2. Korinćanima 3,6) i slobodu od greha (2. Korinćanima 3,17). Zasigurno, ne možemo živeti bez Svetog Duha.

Zašto je, isto tako, razumevanje božanstva Svetog Duha važno za punu spoznaju Božje ljubavi prema nama?

NAŠ TROJEDNI BOG

Čitajući 2. Korinćanima 13,13, neko bi mogao pomisliti da je Hristos jedini izvor blagodati, Bog jedini izvor ljubavi, a Sveti Duh jedini izvor zajedništva, ali ništa ne bi bilo dalje od istine.

Pročitajte sledeće stihove: 1. Korinćanima 1,3.4.9; 1. Korinćanima 10,16; 2. Korinćanima 1,2.12; Rimljanima 8,35; Rimljanima 15,30; Galatima 2,20 i Efescima 3,19. Šta nam oni govore o blagodati, ljubavi i zajedništvu u vezi sa licima Trojstva?

Otac, Sin i Sveti Duh rade zajedno na našem spasenju. Blagodat, ljubav i zajedništvo ne potiču samo od jednoga, već od sve Trojice. Pa ipak, svaki od njih ima posebnu ulogu u istoriji spasenja. Pavle je svestan toga i naglašava to učenje u svojim pismima. Na primer, plan spasenja je opisan uz neverovatnu štedljivost reči u tekstu Galatima 4,4-6, gde se pominje učešće sva tri lica Božanstva. Bog Otac je poslao Isusa, što nagoveštava da je Otac Autor tog plana (Galatima 4,4). Sin je rođen od žene (Galatima 4,4), što je osvrtno na Utelovljenje i upućuje na ispunjenje jednog drevnog obećanja (1. Mojsijeva 3,15). Sin nas je iskupio i vratio u ispravan odnos sa Ocem, o kome je sotona lagao (1. Mojsijeva 3,5). A Sveti Duh potvrđuje naš identitet kao Božje dece (Galatima 4,6).

Trojstvo se pominje na još nekoliko mesta u Pavlovim poslanicama. Trojica deluju zajedno, osposobljavajući crkvu za misiju (1. Korinćanima 12,4-6), daju nam duhovnu snagu (Efescima 3,14-19), i unapređuju duboko jedinstvo među članovima crkve, što odgovara jedinstvu koje obeležava odnos između samih lica Božanstva (Efescima 4,4-6). Prema Pavlovom shvatanju, ne samo da je Bog trojedan, već i tri Ličnosti Božanstva rade zajedno na našem spasenju (Efescima 1,3.13.14). U Poslanici Efescima, Pavle čak ide tako daleko da tvrdi kako mi moramo biti ispunjeni puninom Oca (Efescima 3,19), Sina (Efescima 4,13) i Svetog Duha (Efescima 5,18).

Privodeći kraju svoju prepisku sa Korinćanima (2. Korinćanima 13,14), Pavle nije mogao da osmisli bolji završetak nego što je obećanje da će tri Dostojanstvenika svemira, nebeski Trio, biti s nama sada i u vremenu koje dolazi.

Na koji način bi zajedništvo među članovima crkve trebalo da odražava zajedništvo puno ljubavi kakvo postoji unutar Božanstva?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, „Da se ne plaši srce vaše...“, *Čežnja vekova*, str. 662-680 (original).

„Samo blagodat Isusa Hrista može da preobrazi kameno srce u srce od mesa, i da ga oživi pred Bogom... Ljudi nemaju moć da opravdaju dušu, da posvete srce. Moralna bolest ne može se izlečiti, osim silom velikog Lekara. Najuzvišeniji dar neba, Jedinorodni od Oca, pun blagodati i istine, jedini je u stanju da iskupi izgubljene.“ – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, May 2, 1892.

„’Bog je ljubav’ (1. Jovanova 4,16). Ljubav je Njegova priroda, Njegov zakon. Tako je uvek bilo i tako će uvek biti. ’Visoki i uzvišeni, koji živi u večnosti’ čiji su ’putevi... večni’, ne menja se. Kod Njega ’nema promjenjivanja ni menjanja videla i mraka’ (Isaija 57,15; Avakum 3,6; Jakov 1,17). Svako pokazivanje stvaralačke sile izraz je beskrajsne ljubavi. Božja vrhovna vlast donosi izobilje blagoslova svim stvorenim bićima... Istorija velikog sukoba između dobra i zla prikazuje Božju nepromenljivu ljubav, od kada je započeo na Nebu, pa sve do konačnog slamanja pobune i potpunog uklanjanja greha.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 33 (original).

„Potrebno je da shvatimo da je Sveti Duh... isto toliko ličnost kao što je i Bog ličnost... Sveti Duh poseduje ličnost, inače ne bi mogao da svedoči našem duhu da smo deca Božja. On isto tako mora biti božanska ličnost, inače ne bi mogao da istražuje tajne skrivene u Božjem umu.“ – Elen G. Vajt, *Vera kojom živim*, str. 52 (original).

„Postoje tri žive ličnosti u nebeskom Triu. U ime te tri velike sile – Oca, Sina i Svetoga Duha – krštavaju se oni koji primaju Hrista živom verom; a te sile će sa poslušnim podanicima Neba sarađivati u njihovim naporima da žive novim životom u Hristu.“ – Elen G. Vajt, *Evangelizam*, str. 615 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Jedna poznata hrišćanska pesma nosi naziv „Čudesna blagodat“. Šta je čudesno u vezi sa Isusovom blagodaću?
2. Prelepi prikaz Božje ljubavi može se naći u parabolama o izgubljenom sinu. Kako znamo da je otac u toj parabolama otac koji voli?
3. Kako lokalne crkve pokazuju da je „zajednica Duha“ njihova realnost?

[illegible]

Dobar Hristov vojnik

1. S	Isaija 44,28.	Radosna saradnja sa Bogom
2. Č	Isaija 42,1.	On izliva svog Duha na slugu
3. P	Malahija 3,1.	Dobre vesti o Hristovom dolasku
4. S	2. Timotiju 2,3.4.	Dobar Hristov vojnik

Veselo služite svaki dan

5. N	Joilo 2,23.	Bog će izliti pozni dažd
6. P	Psalam 100,2.	Veselo služite svaki dan
7. U	2. Korinćanima 12,15.	Spremni da potroše...
8. S	1. Solunjanima 3,9.10.	Otkrivanje radosti...
9. Č	5. Mojsijeva 28,47.	Nemojte služiti kao Izrailj koji je pao
10. P	Filibljanima 2,29.	Ukažite gostoljubivost Hristovim slugama
11. S	Luka 15,4.5.	Potraga za izgubljenima

Doprineti sreći drugih

12. N	Filibljanima 1,18.	Uzdizati Hrista pred ljudima
13. P	2. Korinćanima 1,24.	Ulepšati život drugih...
14. U	O Jovu 29,13.	Obratimo pažnju na prilike...
15. S	Jevrejima 13,17.	Ukazivanje poštovanja propovednicima...
16. Č	Filibljanima 4,10.	Svojim sredstvima biti na blagoslov...
17. P	2. Korinćanima 7,9.	Teret odgovornosti za duše
18. S	Filibljanima 1,26.	Doprineti sreći drugih

Ispunjeni Svetim Duhom

19. N	Rimljanima 15,2.3.	Raditi za dobro drugih
20. P	Psalam 86,4.	Božje slugе su srećne kada rade sa Bogom
21. U	Psalam 2,11.	Oni imaju Božju naklonost
22. S	Isaija 65,14.	Najveća radost stiće se služenjem
23. Č	Dela 13,52.	Ispunjeni Svetim Duhom
24. P	Nemija 8,10.	Oni otkrivaju Gospodnju radost...
25. S	Luka 15,31.32.	Oni šire Njegovu radost...

Anđeli sarađuju sa nama

26. N	Jovan 17,13.	Imaju Hristovu radost...
27. P	Luka 15,10.	Anđeli se s ljudima raduju...
28. U	Psalam 103,20.	Anđeli sarađuju sa nama
29. S	Psalam 103,21.	Nebeske vojske i Božje slugе...
30. Č	Jevrejima 1,14.	Anđeli služe potrebama ljudi
31. P	Psalam 91,11.12.	Anđeli ispunjavaju obećanje...

PRAVO ZADOVOLJSTVO

Bogu je ugodno ono što je pravo

1. S 1. Dnevnika 29,17. Bogu je ugodno ono što je pravo

Činiti što je pravo

2. N Jezekilj 18,23. Kada se bezbožnik odvrti...
 3. P O Jovu 36,11. Nebo odobrava poslušnost i službu
 4. U Propovednik 3,12. Služba drugima
 5. S Rimljanima 14,22. Kada Isusa mogu da povedem sa sobom
 6. Č Priče 21,15. Činiti što je pravo
 7. P Propovednik 2,24. Marljivost
 8. S Psalam 111,2. Uživanje u prirodi

Razmišljanje o Gospodu

9. N Psalam 104,34. Razmišljanje o Gospodu
 10. P Jevrejima 11,24.25. Mojsije je odbacio grešna zadovoljstva
 11. U Dela 7,40.41. Aron je izabrao njih
 12. S Jakov 4,16. Hvalisanje
 13. Č Propovednik 2,8. Ponos zbog uspeha
 14. P Luka 8,14. Grešna zadovoljstva ometaju ... život
 15. S 1. Timotiju 5,6. Grešna zadovoljstva uništavaju ... vezu sa Bogom

Činiti bezakonje

16. N 2. Timotiju 3,4.5. Treba da se okrenemo od njih
 17. P 1. Mojsijeva 3,6. Lažna zadovoljstva – poznavanje zla
 18. U 2. Solunjanima 2,11.12. Lažna nauka
 19. S Priče 2,12–14. Grešne želje odvlače s pravog puta
 20. Č O Jovu 31,29.40. Gorčina
 21. P Priče 10,23. Činiti bezakonje
 22. S Priče 15,21. Bezumlje, ludost, besmislica

Blaga bogatih biće izgubljena

23. N Propovednik 7,5.6. Podrugljiv smeh i neumesne šale
 24. P O Jovu 20,4.5. Pobeda bezbožnika je kratkog daha
 25. U 1. Jovanova 2,15.17. Ovozemaljska zadovoljstva će proći
 26. S Luka 12,19.20. Blaga bogatih biće izgubljena
 27. Č Plač 5,15.16. Ostaju samo gorka kajanja
 28. P Priče 14,13. Smeh i veselje kratko traju
 29. S Propovednik 12,1. „Darovi“ ovoga sveta...

Nešto bolje – novo srce, nov duh

30. N O Jovu 27,8.10. Grešnik nije srećan u Božjem risustvu
 31. P Jezekilj 18,31.32. Nešto bolje – novo srce, nov duh

SEPTEMBAR

POKLIKNIMO BOGU

Slavi Ga, sva zemljo

1. U	Psalam 66,1.2.	Slavi Ga, sva zemljo
2. S	Psalam 81,1.2.	Uz pesmu, bubanj, gusle i psaltir
3. Č	Psalam 95,1.2.	Pokliknimo Bogu u Njegovom svetilištu
4. P	Psalam 118,15.	U domovima pravednih
5. S	Psalam 63,5.	Radosnim glasom

Vesela pesma uzdiže misli

6. N	Psalam 89,15.	Hvala podstiče zdravlje tela i duše
7. P	Psalam 147,1.	Pevajte veselo
8. U	Sofonija 3,14.	Vesela pesma...
9. S	Psalam 149,5.	Vesela pesma uzdiže misli
10. Č	2. Dnevnika 29,30.	Vesela pesma je deo bogoslužjenja
11. P	Psalam 71,23.	Pesme hvale donose radost i veselje
12. S	Isaija 52,9.	Priroda pesmom uzdiže svoju hvalu

Zato što On vodi svoj narod

13. N	Jakov 5,13.	Pesme hvale mogu da odagnaju brige
14. P	O Jovu 38,6.7.	Izrazite svoju radost...
15. U	Psalam 65,13.	On nas obasipa delima milosti
16. S	Isaija 12,6.	Jer je velik Svetac Izrailjev
17. Č	Jezdra 3,12.	Zato što Njegova milost traje zauvek
18. P	Jezdra 3,13.	Zato što On vodi svoj narod
19. S	Zaharija 9,9.	Zato što će Hristos ponovo doći

Održavajte vezu s Nebom

20. N	Jeremija 31,7.	Zato što će Gospod spasiti svoj narod
21. P	Nemija 12,27.	Hvalite Gospoda uz kimvale i gusle
22. U	4. Mojsijeva 10,10.	Iskažite svoju hvalu uz trube
23. S	Psalam 43,4.	Održavajte vezu s Nebom
24. Č	2. Dnevnika 20,27.28.	Raduj se u Gospodnjoj snazi
25. P	2. Dnevnika 5,13.	Zatrubite u trubu u hramu Gospodnjem
26. S	2. Mojsijeva 15,20.21.	Svirajte pesme pobeđe

Pobednici će imati harfe Božje

27. N	Otkrivenje 15,2.3.	Pobednici će imati harfe Božje
28. P	Priče 15,26.	Ljubazne reči...
29. U	Priče 16,24.	Ljubazne reči su slast umu i zdravlje telu
30. S	Priče 15,23.	Ljubazne reči pružaju pomoć i ohrabrenje

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 115-117	1. Isaija	1-3
2. « 118		1. Jeremija 36-39
3. « 119, 1-88	2. «	2. « 40-42
4. « 119, 89-176	3. «	3. « 43-45
	4. «	4. « 46-49
5. « 120-121	5. «	5. « 50-52
6. « 122-124	6. «	6. Plač 1-3
7. « 125-127	7. «	7. « 4-5
8. « 128-130	8. «	8. Jezekilj 1-4
9. « 131-133		9. « 5-7
10. « 134-136	9. «	10. « 8-10
11. « 137-139	10. «	11. « 11-12
	11. «	12. « 13-15
12. « 140-142	12. «	
13. « 143-147	13. «	13. « 16-18
14. « 148-150	14. «	14. « 19-21
15. Priče 1-3	15. «	15. « 22-26
16. « 4-6		16. « 27-29
17. « 7-9	16. «	17. « 30-32
18. « 10-12	17. «	18. « 33-35
	18. «	19. « 36-38
19. « 13-15	19. «	
20. « 16-19	20. «	20. « 39-41
21. « 20-22	21. Jeremija	21. « 42-44
22. « 23-25	22. «	22. « 45-48
23. « 26-28		23. Danilo 1-4
24. « 29-31	23. «	24. « 5-8
25. Propovednik 1-3	24. «	25. « 9-12
	25. «	26. Osija 1-3
26. « 4-6	26. «	
27. « 7-9	27. «	27. « 4-6
28. « 10-12	28. «	28. « 7-9
29. Pesma nad pesmama 1-3	29. «	29. « 10-14
30. « 4-6	30. «	30. Joilo 1-3
31. « 7-8	31. «	

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2026. GODINE

MESTO	DATUM				
	3.	10.	17.	24.	31.
Radoviš, Strumica , Đevđelija	20,06	20,05	20,01	19,55	19,47
Kavadarci	20,08	20,07	20,03	19,57	19,49
Veles, Prilep, Bitola	20,10	20,09	20,05	19,59	19,51
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,12	20,11	20,07	20,01	19,53
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,14	20,13	20,09	20,03	19,55
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,16	20,15	20,11	20,05	19,57
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,18	20,17	20,13	20,07	19,59
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,20	20,19	20,15	20,09	20,01
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,24	20,21	20,17	20,11	20,03
Arandelovac, Užice, Bar	20,26	20,23	20,19	20,13	20,05
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,28	20,25	20,21	20,15	20,07
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,30	20,27	20,23	20,17	20,09
Senta, Bečež, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,32	20,29	20,25	20,19	20,11
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,34	20,31	20,27	20,21	20,13
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Doboj, Zenica, Hvar, Korčula	20,36	20,33	20,29	20,23	20,15
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,38	20,35	20,31	20,25	20,17
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,40	20,37	20,33	20,27	20,19
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,42	20,39	20,35	20,29	20,21
Virovitica, Biograd	20,44	20,41	20,37	20,31	20,23
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi Otok	20,46	20,43	20,39	20,33	20,25
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,48	20,45	20,41	20,35	20,27
Murska Sobota, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,50	20,47	20,43	20,37	20,29
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,52	20,49	20,45	20,39	20,31
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,54	20,51	20,47	20,41	20,33
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,56	20,53	20,49	20,43	20,35
Jesenice , Kranjska Gora, Gorica	20,58	20,55	20,51	20,45	20,37

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2026. GODINE

MESTO	DATUM			
	7.	14.	21.	28.
Strumica	19,38	19,28	19,17	19,05
Radoviš, Đevđelija	19,40	19,30	19,19	19,07
Pirot , Kavadarci	19,42	19,32	19,21	19,09
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,44	19,34	19,23	19,11
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,46	19,36	19,25	19,13
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,48	19,38	19,27	19,15
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,50	19,40	19,29	19,17
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac, Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,52	19,42	19,31	19,19
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandjelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	19,54	19,44	19,33	19,21
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	19,56	19,46	19,35	19,23
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	19,58	19,48	19,37	19,25
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,00	19,50	19,39	19,27
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,02	19,52	19,41	19,29
Beli Manastir , Osijek , Doboj, Zenica, Pelješac	20,04	19,54	19,43	19,31
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,06	19,56	19,45	19,33
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,08	19,58	19,47	19,35
Bjelovar, Prijedor, Drvar, Knin, Šibenik	20,10	20,00	19,49	19,37
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,12	20,02	20,01	19,39
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,14	20,04	20,03	19,41
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,16	20,06	20,05	19,43
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,18	20,08	20,07	19,45
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,20	20,10	20,09	19,47
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,22	20,12	20,11	19,49
Kranjska Gora , Gorica	20,24	20,14	20,13	19,51

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2026. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Strumica	18,57	18,44	18,32	18,19
Pirot , Radoviš, Đevđelija	18,59	18,46	18,34	18,21
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	19,01	18,48	18,36	18,23
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,03	18,50	18,38	18,25
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,05	18,52	18,40	18,27
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,07	18,54	18,42	18,29
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,09	18,56	18,44	18,31
Senta, Bečež, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,11	18,58	18,46	18,33
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,13	19,00	18,48	18,35
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,15	19,02	18,50	18,37
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,17	19,04	18,52	18,39
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Doboj, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,19	19,06	19,54	18,41
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,21	19,08	19,56	18,43
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,23	19,10	19,58	18,45
Murska Sobot, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,25	19,12	20,00	18,47
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb , Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,27	19,14	20,02	18,49
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,29	19,16	20,04	18,51
Dravograd, Mežura, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,31	19,18	20,06	18,53
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,33	19,20	20,08	18,55
Kranjska gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,35	19,22	20,10	18,57

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

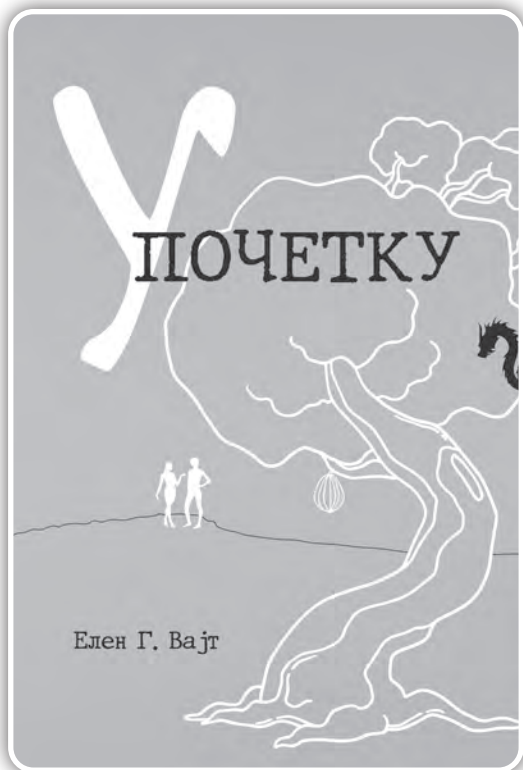
INTEREVROPSKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Austrijska	60	9	4.419	9.188.000
Bugarska	97	113	6.967	6.447.000
Češko-Slovačka	187	35	9.715	16.400.000
Francusko-Belgijska	169	50	20.570	78.765.000
Italijanska	110	19	9.712	59.600.000
Severna Nemačka	316	18	18.571	49.748.011
Portugalska	98	15	11.938	10.702.000
Rumunska	1.068	236	61.168	19.075.000
Južna Nemačka	224	18	15.500	35.101.989
Španska	124	38	19.003	48.934.000
Švajcarska	58	7	4.848	9.076.000
UKUPNO	2.511	558	182.411	343.037.000

PROJEKTI:

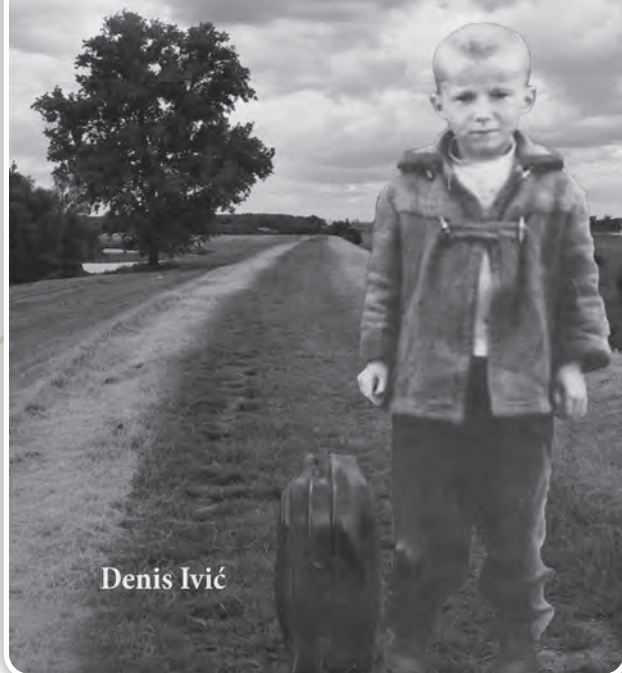
1. Izgradnja omladinskog planinskog doma u crkvenom kampu i centra za obuku u Belgiji.
2. Izgradnja bloka spavaonica na italijanskom adventističkom Univerzitetu „Vila Aurora“ u Firenci.
3. Izgradnja vrtića u Sofiji, u Bugarskoj.
4. Izgradnja škole u Peretu i Maceu u Rumuniji.

Ovo delo rasvetljava važnu tematiku koja probuđuje sveopšte interesovanje, tematiku čije se rasvetljavanje očekuje s velikim nestrpljenjem. Čitaoci će se upoznati sa istinama o kojima se malo zna, ili bolje rečeno, koje su potpuno zanemarene. U početku možemo videti veliki sukob između istine i zablude, između svetlosti i tame, između Božje vladavine i neprijatelja svake pravednosti, prizor koji sigurno privlači pažnju svih svetova. Ovaj sukob besni kao posledica greha, a u svom razvoju treba da prođe kroz određene faze. Postoje posebne epohe u kojima ova pitanja pobuđuju posebno zanimanje, pa je zato izuzetno važno da odredimo svoj odnos prema njima. Jedno od tih razdoblja je i naše vreme, jer nam svi znaci govore da možemo gajiti nadu da se ova duga borba približava kraju.

Iz tame u svetlost

Bog je naše utočište

Denis Ivić

Verujem da će ova knjiga biti ohrabrenje mnogim čitaocima. Ma koliko život bio težak, uvek se možemo uzdati u Gospoda i biti sigurni da će biti uz nas i pomagati nam u teškim vremenima. Dok budete čitali moju životnu priču, uvidećete da sam imao veoma teško detinjstvo i mladost. U detinjstvu sam trpeo zlostavljanje, a u mladosti sam se odao alkoholu i učestvovao u tučama. Međutim, uz Božju pomoć, uspeo sam da pobegnem iz tame i pronađem zaklon u Njegovoj milosti.

Knjige možete naručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreporod@gmail.com

FILIP STOJANOVIĆ

"Ovo delo predstavlja neizostavnu literaturu za sve koji žele da razumeju složene procese verskih i kulturnih transformacija našeg prostora."

– Dr Aleksandra Đurić Milovanović, naučna savetnica, Balkanološki institut SANU

ALBIN MOČNIK

PIONIR ADVENTIZMA U ZEMLJAMA BIVŠE JUGOSLAVIJE

„Knjiga ne samo da daje portret jednog izuzetnog čoveka, već pruža i širu sliku vremena u kojem je delovao, što je čini značajnim naučnim i kulturnim poduhvatom.“

– Aleksandra Đurić Milovanović

„Kroz bogat narativ i autentične izvore, uključujući lične zapise, pisma i fotografije, knjiga pruža ne samo istorijske podatke već i inspirativnu životnu priču.“

– Dragoslava Santrač

„Autor na izuzetan način donosi celovit prikaz teološkog, administrativnog i uredničkog delovanja Albina Močnika, jednog od ključnih utemeljitelja adventizma u jugoistočnoj Evropi.“

– Neven Kláčmer

Knjige možete naručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreporod@gmail.com

Hrišćanska adventistička crkva